

அழகு

ஏப்ரல் - யூலை | இதழ் 1

வன்முறையின்
மொழியும்,
மொழியின்
வன்முறையும்

நிவேதா யாழினி

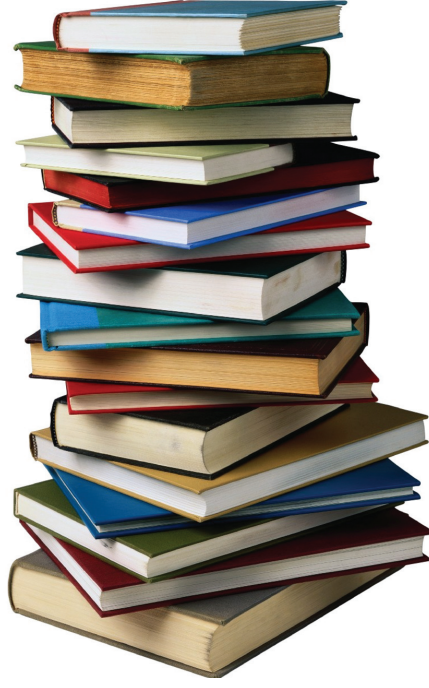
படை
மயப்படுத்தல்
சிறிலங்கா
பாணி

திஸாராணி குணசேகர

6 தொண்ணூறு வயதில் அபாயமானவர்கள் பட்டியலில் ஒருக்கின்றேன்

டேவிட் ஜயா

அகிலன் நடராஜா, ஆர்த்தி வேங்கன், இளஞ் சாமர சோமவீர, லிவின் அனுஷியன், நிவேதா யாழினி, மீராபாரதி, ரவி (சுவின்),
மய்யு மனோ, டிசே.தமிழன், திஸாராணி குணசேகர, தமிழ்க்கவி, கருணை ரவி, தெய்வீகன், ஏ.பி.எம். இத்ரீஸ்

எழுத்து மன்றம்

எழுத்தின் வெளியீடுகளை இலகுவாகப் பெறும் வண்ணம் உருவாக்கப்பட்ட
எழுத்து மன்றத்தில் நீங்களும் உறுப்பினர்களாகுங்கள்.

இதன் மூலம்

- எழுத்து வெளியீடுகின்ற புத்தகங்கள், சஞ்சிகை, அரசியல் ஆய்வேடு முதலானவற்றை தபாற்செலவுகள் ஏதுமற்று நேரடியாகப் பெறும் ஏற்பாடு
- உறுப்பினர்மைத் தொகைக்கும் மேலதிகமான பெறுமதிமிக்க வெளியீடுகளைப் பெறும் வசதி.

இவற்றோடு

இலங்கைத் தமிழ்பேசும் சமூகங்களிடையேயும் எதிர்காலத்திற்கும் நாம் விட்டுச் செல்லும் பெறுமதியை மேலும் அதிகரிக்கும் செயற்பாடொன்றின் பங்களிப்பாளராகும் வாய்ப்பு.

மன்ற ஆண்டுச் சந்தா

கனடா 100 CAD | சுவிற்சர்லாந்து 90 CHF | அவுஸ்ரேலியா 100 AUD

ஐரோப்பா 75 EUR | ஐக்கிய கிராச்சியம் 60 GBP

மேலும் விபரங்களுக்கு :
www.ezhunamedia.org
www.ezhunamedia.org/blog
info@ezhunamedia.org

கலை பண்பாட்டு
சமூக காலாண்டிதழ்

எழுநா

ஜனவரி மார்ச் 2013 இதழ் 1

ஆசிரியர் குழு
ரமணிதரன் கந்தையா
சிவக்குமார்
அருண்மொழிவர்மன்
சயந்தன்
சசிவன்
பரணிதரன்

இதழ் வடிவமைப்பு
சுவடி, சென்னை

வெளியீடு
Ezhuna Media Foundation Ltd
No:4, Kettering Road
Isham, Kettering,
NN141HQ
United Kingdom

தொடர்புகள்
தொலைபேசி : 0044 79 155 55 458
மின்னஞ்சல்: info@ezhunamedia.org
இணையம்: www.ezhunamedia.org
வலைப்பதிவு: www.ezhunamedia.org/blog

சமூக வலைத்தளங்கள்
facebook.com/ezhuna
twitter.com/Ezhuna

எழுநா! தமிழ்ச்சூழலில் புதிதாக உருவாகியுள்ள ஊடக கூட்டுச் செயற்பாட்டு இயக்கம். பரந்து வாழும் இலங்கைத் தமிழ் பேசும் சமூகங்களின் பல்வேறு குரல்களை வெளிக்கொணரும் நோக்கத்துடனும் அவற்றின் அறிவாற்றல் மட்டத்தை உயர்த்தும் இலக்குடனும் எழுநா கூட்டு முயற்சியாக உருவாக்கப்பட்டுள்ளது.

எழுநா ஊடக நிறுவனம், 2012 ம் ஆண்டு உருவாக்கப்பட்டு ஐக்கிய இராச்சியத்தில் பதிவு செய்யப்பட்ட இலாப நோக்கற்ற சுதந்திரமான ஓர் ஊடக நிறுவனமாகும். இலங்கைத் தமிழ் பேசும் மக்களின் பல்வேறு பட்ட குரல்களை, குறிப்பாக அதிக கவனம் பெறாத விளிம்பு நிலைக் குரல்களை பதிவு செய்தலும், அவற்றை வெளிக்கொணர்தலும் எழுநா ஊடக நிறுவனத்தின் முதன்மை நோக்காக உள்ளது.

ஊடக வடிவின் பல்வேறுபட்ட சாத்தியங்களையும் பரிசோதித்து நடைமுறைப்படுத்தும் செயற்பாட்டினூடு தன்னுடைய வருகையை எழுநா அறிவிக்கின்றது. முதற்படியாக மரபார்ந்த ஊடக வடிவமான அச்சு வடிவத்தின் ஊடாக அது தன்னை வெளிப்படுத்துகின்றது. அவ்வகையில், புத்தகங்கள் – சஞ்சிகைகள் – ஆய்விதழ்கள் போன்றவற்றை வெளிகொண்டு வருகின்றோம். தொடர்ச்சியாக எதிர்காலத்தில் பத்திரிகை, மற்றும் அச்சு ஊடகத்திற்கு வெளியே ஆன இலத்திரனியல் வெளி ஆகியற்றிலும் செயற்பாடுகளை விரிவாக்க உள்ளோம்.

இலங்கைத் தமிழ் பேசும் மக்களின் சமூக வெளிகளில் செயற்படுவதன் மூலம், அவர்களது கலை பண்பாட்டு விழுமியங்களைப் பதிவு செய்தும், பலதரப்பட்ட முயற்சிகளினூடாக அவற்றை ஊக்குவித்தும் எழுநா ஊடக நிறுவனம் செயற்படும். அதாவது, அச்சு ஊடகம், காட்சி ஊடகம், வானொலி மற்றும் இணைய ஊடகம் முதலானவற்றின் வழி, தமிழ் பேசும் சமூகங்களின் சமூக, கலாச்சார, அரசியல், பொருளாதார பரப்புக்களில் தனது இலக்குகளை பூர்த்தி செய்ய எழுநா ஊடக நிறுவனம் முயற்சி செய்யும்.

ஒரு சுதந்திர அமைப்பாக, எழுநா ஊடக நிறுவனம் பல்வேறுபட்ட சமூகக் குரல்களையும், வெவ்வேறு முரண்பட்ட சிந்தனை நிலைகளைக் கொண்டுள்ள சமூக அமைப்புக்களினது குரல்களையும் வெளிக் கொண்டு வருகும்.

மேற்சொன்ன இலக்குகளை தம்மோடும் கொண்டுள்ள தனி மனிதர்களோடும் அமைப்புக்களோடும் இணைந்து செயற்பட எழுநா விரும்புகின்றது. எழுநா வின் இவ்வாறான செயற்பாடுகளோடு இணைந்து கொள்ள அவர்களுக்கும் அழைப்பு விடுக்கின்றது.

குறிக்கோள்

இலங்கைத் தமிழ் பேசும் சமூகங்களின் குரல்களைப் பதிவு செய்தும், வெளியீடு செய்தும் அவர்களது அறிவு சார் திறனை உருவாக்க ஊடக முயற்சிகளில் ஈடுபடுத்தல்.

நோக்கங்கள்

- ❖ புத்தகங்கள், சஞ்சிகைகள் மற்றும் ஆய்விதழ்களைப் பிரசுரிப்பதன் மூலமாக அறிவினைப் பரவலாக்குதல்.
- ❖ ஆவணப்படங்கள், குறும் படங்கள் மற்றும் உரையாடல் அரங்கம் என்பவற்றினைத் தயாரித்து வழங்குவதற்கான மார்க்கங்களாக பல்லாடக மற்றும் ஊடாடு தொழினுட்பங்களை அறிமுகம் செய்தல்.
- ❖ அறிவுருவாக்கத்தினை வலுவூட்டல் மற்றும் ஊடக விருத்தியினை ஏற்படுத்தல்
- ❖ கலாசார மற்றும் தகவல் உருவாக்க செயன்முறைகள் பற்றிய சந்தைசாரா மாதிரிகளை விருத்தி செய்வதன் மூலமாக அறிவு தடங்கல்கள் அற்ற வகையில் சுயாதீனமாகப் பரம்பல் அடைய வழிசெய்தல்.

வழிகாட்டு நெறிகள்

அறிவு அருளுடமை : எழுநா ஊடக நிறுவனத்தின் செயல்மையமானது வெளிப்படையான தகவல், திறந்த நுழைவுரிமை, வெளிப்படையான அறிவுசார் செயன்முறைகளினைத் தன்னகத்தே கொண்டுள்ளது. சமூகத்தின் நலனினைக் கருதி அறிவினைப் பரவலாக்கு தலினை எழுநா ஊக்குவிப்பதுடன் அவ்வாறான செயன் முறைகளில் தானும் பங்குபற்றும்.

பக்கச் சார்பின்மை : எழுநா ஊடக நிறுவனம் பக்கச் சார்பற்ற ஓர் அமைப்பு. பல்வேறு பட்ட சமூக, கலாசார, அரசியற் பின்னணிகளில் இருந்து எழுகின்ற குரல்களினைப் பதிவு செய்யும் அதேவேளை, எவரும் தமது அரசியல் நோக்குகளுக்காகவும் நலன்களுக்காகவும் இந்த அமைப்பினைப் பயன்படுத்துவது ஒரு போதும் அனுமதிக்கப்படமாட்டாது. அரசியல் மயமாக்க லிலிருந்தும், அரசியல் முத்திரை குத்தப்படுவதி லிருந்தும் தன்னை விடுவித்துக் கொள்ள எழுநா ஊடக நிறுவனம் எல்லா விதமான பொருத்தமான நடவடிக்கை களிளையும் மேற்கொள்ளும்.

ஊடாட்டம் : கட்புல, அச்சுசார் மற்றும் இணைய ஊடகங்கள் ஒன்றுடன் ஒன்று இணைந்து செயற்படுவ தனை எழுநா ஊக்குவிக்கும். இவ்வாறான ஒத்துழைப்பு, இந்த நிறுவனங்களின் செயற்றிறனினை அதிகரிக்கு மாயின், அல்லது எழுநாவின செயற்றிறனை அதிகரிக்குமாயின், ஏனைய நிறுவனங்கள் தமது செயற்றிட்டங்களை பூர்த்தி செய்ய எழுநா துணை நிற்கும்.

வெளிப்படத்தன்மை : எழுநாவின எல்லா செயற்பாடு களும் வெளிப்படையாக இடம்பெறும். கணக் கறிக்கைகள் தொடர்பாக வெளிப்படையாக இருத்தல், விரிவான நிருவாகத்தினைக் கொண்டிருத்தல், செயற்றிட்டங்கள் மற்றும் அவற்றின் பலாபலன்கள் என்பன பற்றிய தகவல்களைப் பரம்பல் அடையச் செய்தல், தகவல் அறிந்து கொள்வதற்கான விண்ணப்பங் களுக்கு உரிய முறையில் பதிலளித்தல் போன்றன தொடர்பில் நாம் மிகவும் பற்றுறுதியுடன் செயற்படுவோம்.

பங்கேற்பு : பங்குதாரர்களின் பங்களிப்பினை விரிவு படுத்துவதும், உறுதி செய்வதும் எழுநா உருவாக்க விளையும் கலாசாரத்தின் முக்கியமான ஒரு பகுதியாகும். நிறுவனத்தின் செயற்பாடுகளில் தாக்கங்களினை உருவாக்கும் முடிவுகள் மற்றும் கொள்கைகளை

வகுப்பதிலும், மதிப்பீடு செய்வதிலும் எல்லாப் பங்குதாரர்களுடைய கருத்துக்களும் கேட்கப்படும். பங்குதாரரின் பங்களிப்பினை உறுதி செய்யக்கூடிய, குழு உணர்வினைப் பேணக்கூடிய, புதிய கருத்துக்கள் மற்றும் செயன்முறைகளை வரவேற்று, மதிப்பளிக்கக்கூடிய, திறமையினை ஊக்குவித்து பாராட்டுவதனை உறுதி செய்யக்கூடிய பொறிமுறைகளை எழுநா அறிமுகம் செய்யும்.

தன்னார்வம் : சுயமாக கருமங்களினைப் பொறுப்பேற்று செயற்படுதல் எழுநாவின எல்லா செயற்பாடுகளுக்கும் அடிநாதமாக அமைகிறது. சுய செயற்பாட்டாளர்களின் பங்களிப்பினை முன்னிறுத்தும் வகையிலும், ஒவ்வொரு குழுவினதும் செயற்பாட்டு இலக்குகள் மற்றும் மேலதிகள் செலவுக என்பவற்றினை உச்ச அளவிற்கு கொண்டு செல்லும் வகையிலும் எழுநாவினது வருடாந்த செயற்பாட்டுத் திட்டம் வடிவமைக்கப்படும்.

செயற்பாட்டு வடிவம்

பொதுவாக தமிழ் சூழலில் கையாளப்படும் நிறுவன முறைமைக்கு மாறான பொறிமுறைகளை எழுநாவின முகாமைத்துவம், செயற்பாடு போன்றவை தொடர்பில் வடிவமைத்துள்ளோம்.

எழுநா ஊடக நிறுவனம் இலாப நோக்கற்ற ஓர் அமைப்பாக பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது. இதன்படி எழுநாவின அறங்காவலர் சபையினரோ, அல்லது பங்களிப்பாளர்களோ இலாபத்தைப் பகிரவோ அல்லது அதன் பயன்களை அனுபவிக்கவோ முடியாது. மன்ற உறுப்பினர்களின் பங்களிப்புகள், நன்கொடைகள், விற்பனைகள் மூலமான வருவாய் அனைத்தும் தொடர்ச்சியான ஊடக செயற்பாட்டிற்கும், அதன் விரிவாக்கல் நிகழ்ச்சித் திட்டங்களிற்கும் பயன்படுத்தப்படும்.

எழுநா ஊடக நிறுவனத்தின் அமைப்பு முறைமை யானது, அதனுள் அதிகாரம் கருக்கொள்ள முடியாத வகையிலும், இயன்றவரை அதிகாரப் படிநிலைகள் குறைக்கப்பட்டதாகவும் வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளது.

எழுநாவின செயற்பாட்டு வடிவம் தமிழ்ச் சமூகங்களின் மத்தியில் ஏற்கனவே பரிசீலிக்கப்பட்ட கூட்டுறவு முறைமையை பெரிதும் ஒத்துள்ளது. அறங்காவலர்கள் – பங்களிப்பாளர்கள் – நன்கொடையாளர்கள் – மன்ற உறுப்பினர்கள் என்ற நான்கு வகையான வெளிகளில் யாரும் பங்களிக்க முடியும்.

எழுநாவின ஆரம்ப முயற்சிகளை இலகுபடுத்தும் நோக்கோடு, தெரிவு செய்யப்பட்ட 5 அறங்காவலர் சபை உறுப்பினர்களைக் கொண்டதாக இவ்வமைப்பு உருவாக்கப்பட்டிருந்தாலும், எதிர்காலத்தில் அச்சபை யின் பொறுப்புடமையை பூர்த்தி செய்யும் ஆர்வமுள்ள எவரும் அறங்காவலர் சபை உறுப்பினராக வர முடியும். அதே போல, நிறுவன செயற்பாடுகளை முன்னகர்த்தும் வகையிலான ஆலோசனை, சிந்தனைப் பகிர்வு போன்ற தளங்களிலும் விருப்பம், திறமை சார்ந்து பங்களிப்பாளராக இணைந்து இயங்க முடியும்.

பொருளாதாரம்

எழுநா ஊடக நிறுவனம் தனது நிதி ஆதாரத்தினை பின்வருமாறு வரையறுக்கின்றது. மன்ற உறுப்பினர்கள்,

நன்கொடையாளர்கள், விற்பனை போன்றவையே அவையாகும். மேற்கூறிய வழிமுறைகளினூடாகப் பெறும் நிதியை ஆதாரமாகக் கொண்டே, எழுநாவின் செயற்திட்டங்கள் வரையறுக்கப்படுகின்றன.

மன்ற உறுப்பினர்கள், மற்றும் விற்பனை நிதி ஆதாரத்தினூடாக எழுநாவின் பொதுவான வேலைத் திட்டங்கள் முன்னெடுக்கப்படுகின்றன. இதனடிப்படையில் மன்ற உறுப்பினர் எண்ணிக்கையும், விற்பனையும் விரிவாகும்போது எழுநாவின் செயற்திட்டங்களும் விரிவடைந்து செல்லும். அது இலங்கைத் தமிழ்பேசும் சமூகங்களிடையேயும் எதிர்காலத்திற்கும் நாம் விட்டுச்செல்லும் பெறுமதியை மேலும் அதிகரிக்கும். அவ்வாறான ஒரு இலக்கை அடையும் பெருவிருப்போடு செயற்படும் இளையவர்களின் இம்முயற்சிக்கு பெருவாரியான ஆதரவினை வழங்கும்படி அனைவருக்கும் அழைப்பு விடுக்கின்றோம்.

மேலுமொரு வகையில் நன்கொடையாளர்களின் நிதி ஆதாரத்தில், எழுநாவின் நிதிக்கொடை மீள்வெளியீட்டுத் திட்டம் முன்னெடுக்கப்படுகின்றது. இலங்கைத் தமிழ்பேசும் சமூகங்களில் நூறாண்டுகளுக்கு முன்னர் தோன்றிய, காலத்தால் அழியாதுபாதுகாக்கப்படவேண்டிய ஓலைச்சுவடிகள், கால ஓட்டத்தில் அழிந்து கிடைப்பதற்கு அரிதான நூல்கள் முதலானவை நிதிக்கொடை மீள்வெளியீட்டுத் திட்டத்தின் கீழ் மீள் பதிப்புச் செய்யப்படுகின்றன. எழுநா நிறுவனம் அவ்வாறான அறிவுக் கருவூலங்களை தொடர்ச்சியாக தேடி ஆவணப்படுத்தி வருகின்றது. அவற்றை மீள் வெளியீடு செய்வதற்கு, ஆர்வலர்கள், தொழில் முனைவர்கள், புரவலர்கள் முதலான நன்கொடையாளர்களின் முழுமையான பங்களிப்பினைக் கோருகின்றோம்.

அரசியல்

இலங்கைத் தமிழ்பேசும் சமூகங்களைச் சார்ந்த ஊடக செயற்பாட்டு இயக்கம் என்ற நிலையிலேயே எழுநா தனது அரசியலை வகுத்துக் கொண்டுள்ளது. ஓர் அரசியல் இயக்கத்திற்கு இருப்பதைப் போன்ற கறாரான அரசியலை வரித்துக் கொள்ளவேண்டிய தேவையில்லாத போதிலும், வெறுமனே கருத்துக்களை வெளிக் கொணரும் ஊடகமாக எம்மைக் கருதிக் கொள்ளவில்லை. ஊடகங்கள் ஒருபோதும் சம்பவங்களைப் பட்டியலிடுவதுடனும் விடயங்களை வெளிக் கொணர்வதுடனும் மாத்திரம் தமது பாத்திரத்தை மட்டுப்படுத்தி விடமுடியாது. அறம் சார்ந்த நிலைப்பாடுகளுடன் இருக்க வேண்டியது அவற்றிற்கு அவசியமானது. மேலும், எழுநா வெகுசன மட்டத்தில் மாத்திரம் உரையாடக் கூடிய ஊடக அமைப்பல்ல. அதற்கும் அப்பால் சீரிய தளங்களிலும், அரசியல் செயற்பாட்டாளர்களுடனும், மதியுரைஞர் சமூகத்துடனும் தொடர்பிலிருந்து செயற்பட வேண்டியுள்ளதால், அறம் சார்ந்து எம்முடைய அரசியலை முன்வைக்க வேண்டிய தேவையுள்ளது. நம் அரசியலை தெளிவாக அறிவிக்க வேண்டியது அவசியமாகின்றது.

எழுநாவின் செயற்பாடு பரப்பு இலங்கைத் தமிழ்பேசும் சமூகங்களை மையப்படுத்தியது. அவர்களது அறிவார்த்த தளத்தை மேம்படுத்துவதை முதன்மை நோக்காகக் கொண்டது.

இலங்கைத் தமிழ் அரசியலில் செல்வாக்குச் செலுத்திய சிந்தனைப் பள்ளிகளாக தேசிய சிந்தனைப்பள்ளி, மார்க்சிய சிந்தனைப்பள்ளி, தலித்திய சிந்தனைப்பள்ளி ஆகிய மூன்று பள்ளிகளைக் குறிப்பிட முடியும். சமூக அமைப்பையும் அதன் இயங்கியலையும் இம் மூன்று சிந்தனைப் பள்ளிகளைச் சேர்ந்தவர்களும் வெவ்வேறுவிதமாக அணுக முற்படுவர்.

தமிழ்ச்சமூகக் கட்டமைப்பும் உறவுகளும் சாதிய அடிப்படையிலானது என்ற புரிதலோடு செயற்படுபவர்கள் தலித்திய சிந்தனைப் பள்ளிக்குள்ளும், சமூகக் கட்டமைப்பை வாக்க அடிப்படையிலானதாக அணுகிச் செயற்படுபவர்கள் மார்க்சிய சிந்தனைப் பள்ளிக்குள்ளும், சமூகக் கட்டமைப்பின் அடிப்படையான கூறு இன ரீதியானது என்ற அணுகுமுறையில் செயற்படுபவர்கள் தேசியவாத சிந்தனைப் பள்ளிக்குள்ளும் அடங்குவர். இம்மூன்று சிந்தனைப் பள்ளிகளுக்குள்ளிருந்த செயற்பாட்டாளர்களும் அசமத்துவ சூழ்நிலையை மாற்றியமைக்க கடந்த காலங்களில் போராடியுள்ளனர். போராட்ட முறைமைகள் சார்ந்து வெவ்வேறு சிந்தனைப் போக்குகளும் அவற்றை முன்னெடுக்க வெவ்வேறு இயக்கங்களும் தோன்றி மறைந்திருக்கின்றன.

எழுநா ஊடக நிறுவனம், இம்மூன்று சிந்தனைப் பள்ளிகளினதும் தற்கால சிந்தனைப் போக்குகளை வளப்படுத்தக் கூடியவாறான அறிவுச் செயற்பாடுகளுக்கு முன்னுரிமை கொடுப்பதென்று தீர்மானித்துள்ளது. வெவ்வேறு சிந்தனைப் போக்குகளுடைய உருவாக்கங்களும் நகர்வுகளும் சமத்துவ ரீதியான சமூகத்தைப் உருவாக்கும் நோக்கமுடையதாக இருக்க வேண்டும். வெவ்வேறு சிந்தனைப் பள்ளிகளிலிருந்து தோன்றும் புதிய சிந்தனைப் போக்குகள் மக்கள் விடுதலையை நோக்கமாகக் கொண்டிருக்க வேண்டும். ஒரே சிந்தனைப் பள்ளிக்குள்ளிருந்து வெளிப்படும் சிந்தனைகள் தம்முடைய சக பயணிகளை நேச முரணோடு எதிர் கொள்ள வேண்டிய அதே நேரம், பிற சிந்தனைப் பள்ளிக்குள்ளிருந்து செயற்படும் செயற்பாட்டாளர்களுடன் தோழமையான உறவுகளை வலுப்படுத்திக் கொள்வதும் அவசியமானது. அதுமட்டுமன்றி, முரண்பாடுகளை பெருக்க முற்படும் அதிகாரத்திற்கு ஆதரவான போக்குகளை இனம் கண்டு, அவற்றுக்கு எதிராகச் செயற்பட வேண்டியதும் அவசியமானது.

மேற்கூறிய மூன்று சிந்தனைப் பள்ளிகளில் இருந்தும் மக்கள் நலன் சார்ந்து பலர் இயங்குகிறார்கள். அவ்வாறானவர்களின் கருத்துக்களை வெளிப்படுத்தும் மிகச் சிறந்த தளமாக எழுநா ஊடகத் தளம் அமையும். அதே நேரம் இச் சிந்தனைப் பள்ளிகளிலும் அதிகாரத்திற்குச் சார்பான சிந்தனைப் போக்குகளும் அதிகார வாக்கத்தால் திட்டமிட்டு உருவாக்கப்பட்டிருக்கும். அவ்வாறான சிந்தனைகளோடும் நகர்வுகளோடும் எழுநா ஊடக நிறுவனம் இணைந்து இயங்காது.

மாறாக, அதிகாரத்திற்கு எதிரான மக்கள் நலன் சார்ந்த சிந்தனைகளை வளர்த்தெடுக்கவும், வெவ்வேறு சிந்தனைப் பள்ளிகளில் இருந்தும் மனிதர்களை இணைத்துச் செயற்படக்கூடிய கலாசாரத்தை ஏற்படுத்து வதற்காகவும் எழுநா ஊடக நிறுவனம் பாடுபடும்.

கவிதை:

இஸுரு சாமர சோமவீரவின் இரண்டாட கவிதைகள்.

தமிழில்: எம்.ரிஷான் ஷெரீப்

இலங்கையில் வித்தியாசமான அக உணர்வுகளைக் கொண்டுள்ள சிறுபான்மையினரின் உரிமைகளுக்காகப் பாடுபடும் இளைஞர் இஸுரு சாமர சோமவீர, சிங்களக் கவிதையுலகில் புரட்சியொன்றைக் கிளப்பியுள்ள கவிதைகள் மூலமாக சில உரிமைகளைக் கோரும் கவிஞராக அறியப்பட்டுள்ளார்.

சுகாதாரப் பிரிவில் கடமையாற்றி வரும் இவரது முதலாவது தொகுப்பான 'சுத (ஷிஷூபீலீனீ)' சிறந்த கவிதைத் தொகுப்பு விருதினை வென்றது. இவரது இன்னுமொரு கவிதைத் தொகுப்பான 'தாண்டவ' அண்மையில் வெளிவந்துள்ளதோடு சிறுகதைத் தொகுப்பொன்று விரைவில் வெளிவரவிருக்கிறது.

மானாச்
செடியருகே
புதிய ஓட்டம்
வீடு

வாசலுடனான அறை இராணுவத்திலிருக்கும் அண்ணனுக்கு
மத்தியிலிருக்கும் அறை எனக்கும் சின்னத்தம்பிக்கும்
பின்புறத்திலிருக்கும் அறை முழுவதுமாக அம்மாவுக்கே
அப்பாவின் புகைப்படத்தினருகே வெண்ணிறப் பூக்கள்

சாணி தோய்த்த நிலத்தில் பன் பாய் விரித்து
சிறு பூக்கள் அழிந்த சீத்தைத் துணியால் போர்த்தி
சிட்டுக்குருவிக் குஞ்சு போல ஓடுங்கி
உறங்கிய விதம் நினைவிலெழும் வேளைகளில்
உணர்கிறேன் மகிழ்வையும் துக்கத்தையும் ஒருசேர

விவசாய நிலத்தை விதைக்கத் தயார்படுத்தும் நாட்களில்
அண்ணன் தவறியும் வரமாட்டார் அப் பகுதிக்கு
அப்பா, அண்ணன் மீது வருத்தத்துடனிருந்த போதும்
இவ்வீட்டைக் கட்டிமுடித்தார் அண்ணா தனது பத்து மாதச் சம்பளத்தில்

கீழே வயலில் வெண்ணிற மானா மலர்கள் பூக்கையில்
நாமிருந்த வீட்டின் மானாக் கூரை மீது கொடிகள் படருகையில்
மழைத் துளிகள் விழாத போதும் அச்சமில்லை இதயத்துக்கு
இந்தப் பெருவீடு எவ்வளவு சுகமாக இருக்கிறதெமக்கு

எப்பொழுதாவது அம்மா அழுவாள்
எமது தலையைத் தடவிக் கொடுத்து திரும்ப புன்னகைப்பாள்
'மகனே இப்பொழுது நீங்கள் போகும் வேகம் மிக அதிகம்'
எனும்போது இராணுவத்திலிருக்கும் அண்ணன் சிரிப்பான்

என் தாய்

“படிக்கட்டின் அருகமர்ந்து வழி பார்த்திருப்பவள்,
செடியேதுமற்ற பயிர்ச் சேனையில் அகால மழை
பொழிகையில்

அரவணைத்து மகனைக் காப்பவள்,
பிஞ்சு சர்க்கரைவள்ளிக் கிழங்கவித்து
உப்பு நீர் தெளித்து ஊட்டுபவள்,
குங்கிலிய மலைக்குச் சென்று
பயிற்சிக் கொப்பிகளைக் கொண்டு வந்து கொடுப்பவள்”
இவளல்ல எனது தாய்

நினைவிருக்கிறது

*தொட்டலங்க வீதிகளின் சேற்று வடிகால்களைக் கடந்து
தூறல் மழையில் நனைந்தபடி
வானவில்லைக் காட்டிக் காட்டி
சிறு பிள்ளையெனது கரம் பற்றி
நீங்கள் நடந்து சென்ற விதம்

தந்தையைத் தேடி

*பூலாவுக்குச் சென்ற தினங்களில்
வழி நெடுகவும் பேருந்துக்குள் வைத்துச் சொல்லித்
தந்தீர்கள்
ஒநாய் போன்ற கொள்ளைக்காரனைத் தோற்கடித்த
சிவப்புச் சட்டைக்காரியைப் பற்றி

சிறுவனான என்னை ஆற்று நீரிலெறிந்து

‘இனி நீந்தி வா’ எனச் சொல்லி
நான் மூழ்குகையில் கைப்பிடித்து இழுத்தெடுத்து
பலத்த ஓசையுடன் சிரித்து
மறுநாள் திரும்பவும் நீங்கள்
ஆற்று நீரில் என்னை எறிந்தீர்கள்

யாரிடமோ அடிவாங்கி உதடு கிழிந்து வீங்கி

நான் வீட்டுக்கு வந்த முன்பொரு நாளில்
உங்கள் அரவணைப்புக்குள் எடுக்காது
எனக்கு தனித்து அழ இடமளித்து
எதுவுமே நடவாதது போல நீங்கள்
*ஜோதியின் பாடலை ரசித்தீர்கள்

பாவாடைக்கு ரிப்பன் தைத்தபடி
மகளிர்க்கான பத்திரிகைகளில் மலர் அலங்காரங்களைத்
தேடுபவள்

கூந்தலில் நரைத்திருக்கும் தலைமயிர்களைக்
கறுப்பாக்குபவள்

ஒருபோதுமே சேலை அணிந்திராத
நீங்கள்தான் எனது தாய்

மறந்துபோன *எஞ்சியின் பாடலொன்றின்
இசையை மட்டும் இன்னும் முணுமுணுப்பவள்
மூக்குக் கண்ணாடியூடாகப் பார்த்து மெதுமெதுவாக
ரிப்பன் அலங்காரங்களைத் தைப்பவள்
சந்தைக்குச் சென்று பேரம் பேசுபவள்
மாலைத் தேனீருக்கு சிற்றுண்டி தயாரிப்பவள்
பூச்செடிகள் வளர்ப்பவள்
ஞாயிறு பத்திரிகைகள் வாசிப்பவள்
நீங்கள்தான் எனது தாய்

பிறகும்

நானெழுதும் கவிதைகளைப் படிக்காதவள்
தூர இருந்து புன்னகைப்பவள்

* தொட்டலங்க இலங்கையின் ஒரு பிரதேசம்

* பூலா இலங்கையில் சந்தேகநபர்களைக் கைது செய்து
தடுத்துவைத்திருக்கும் இடம்

* ஜோதி, எஞ்சி மறைந்த பிரபல சிங்கள பின்னணிப் பாடகர்கள்

வனயாகம்

கருணை ரவி

“இடியமீன்” அவன் முதல் முதலாக அந்த முகா முக்குள் நுழையும்போது அப்படித்தான் அவனை அழைத்தார்கள். ஏழு உதடுகளால் பிரிந்த வார்த்தைகள் எழுபது விரல்களை பிணைக்க வைத்தது. முதல்நாளிலேயே அவன் தனித்துப் போனான். அவனுக்குப் பருத்த உடம்பு. கழுத்து, தோளுக்குள் செருகப்பட்டது போல இருக்கும். நடக்கும்போது கன்னத்தின் தசைகள் குலுங்கும். மார்புகள் இடறும். இரண்டு சந்துகளிலும் இரண்டு முறிகள் திரளும்.

எல்லோரும், அவனின் பருத்த உடம்பை கேலி செய்தார்கள். அப்போது அவனின் ஒவ்வொரு நிமிடங்களிலும் குருதி பிசுறும். அவனின் பாடசாலை நாட்களிலிருந்து ரெயினிங் பேஸ் வரைக்கும் குண்டு, மொக்கை, ஊழை, பீப்பண்டி என்ற பெயர்கள் அவனை வேகித்தபடியே இருந்தன. இங்குதான் அவனுக்கு புதிய பெயர். ஒரு சர்வதிகாரியின் பெயர் என்றாலும் ஒரு நாட்டின் ஜனாதிபதி என்றளவில் பெருமிதம் அவனுள்.

அவன் ஒரு இடத்தை தனக்காக்கிக் கொண்டான். பையை மேசையில் வைத்தான். சேட்டைக் கழற்றினான். முதலில் அவனின் மார்பில்தான் அங்கிருந்த பதின்நான்கு கண்களும் விழுந்தன. பதின்நான்கு கண்களிலும் அவன் பொம்மையாய் நின்றான். வியர்வைகளை மார்பிலிருந்து வழித்து இரு விரல்களால் சுண்டினான். பன்னிரண்டு துளிகள் செத்தையில் சுவறின. இரு மார்புகளையும் பத்துவிரல்களால் அழுத்தி, உருவி கைகளை மேலே எறிந்து அலுப்பு முறித்தான்.

“டேய், யூ அன்ட் யூ” என்று ரஞ்சன் சொன்னான். அதன் அர்த்தம் மற்றவர்களுக்குப் புரியவில்லை. ரஞ்சன் ஆங்கிலம் கலந்து கதைப்பான். முகாமில் ஆங்கிலப்படங்கள் போடுவார்கள். தமிழில் மொழிபெயர்ப்பு செய்யப்பட்ட தாக்குதல் படங்கள். பெயரோட்டத்தை ஆங்கிலத்திலேதான் போடுவார்கள். ரஞ்சன் பெயர்களை வாசித்தபடி இருப்பான். மியூசிக் என்று அவன் வாசிக்கும் போது, லெனின் “யார் ரகுமானா” என்று கேட்பான்.

இடிஅமீனைப் பார்த்த முதல்கணமே அவனின் உடம்பைப்பார்த்த லெனின் மெதுவாக அத்தனை காதுகளுக்குள்ளும் வாயை வைத்து மச்சானுக் கொரு பெயர் வைக்கவேணும் என்றான்.

“தவளை” என்றான் கமல்

“பொக்கான்” என்றான் தமிழன்

“இடியமீன்” என்றான் மாதவன்.

“கஸ்புஸ்” என்றான் ரகுவரன்.

கஸ்புஸ் என்றதும் அவன் திரும்பிப்பார்த்தான். அவனின் முகத்தை கோபம் போர்த்தியது. ஒரு செம்மறியாடு தனது எதிராளியைத் தாக்குவதற்காக தனது பின்னங்கால்களால் நிலத்தை விறாண்டு வதுமாதிரி இருந்தது அவனின் பார்வை. கண்களில் கொம்புகள் முளைத்து தண்ணைத் தேடுவதாய் உணர்ந்த ரகுவரன் தலையை கமலுக்குப்பின் மறைத்தான். ரகுவரனுக்கு அவனைத் தெரியும். அவன் படித்த

பாடசாலையில்தான் இடியமீனும் படித்தான். மட்டக்களப்பில் இராணுவத் தொல்லைகளுக்கு அஞ்சி பருத்தித்துறை சுப்பர்மடத்தில் இருந்தான். கஸ்புஸ் என்றால் துரத்தி துரத்தி அடிப்பான். அவனது பிடியில் அகப்பட்டால் விரல்களை உடம்பிலிருந்து கழற்றமுடியாது. பற்களை கைகளில் பதித்தால்தான் அவனின் விரல்கள் கழரும்.

“இடியமீன்தான் நல்லபேர் அதையே ஆளுக்கு வைப்பம்”

மாதவன் சொன்னான். இடி அமீனுக்கு அவர்களோடு கதைக்கத் தயக்கமாய் இருந்தது. கூச்சப்பட்டான். ஏழு பேரினது கண்களும் தனது மார்பை மேச்சலிடுவதாய் குமைந்தான். அந்தக் குமைச்சலை அவர்கள் காணவில்லையா? அல்லது கேலிப்பதற்கு வார்த்தைகளை திரட்டுகிறார்களா? அவர்கள் அப்படி கேலி செய்தாலும் அது பகிடிக்குத்தானே என்று தோன்றியது. அவர்களின் பகிடிகள் பல்கலைக்கழகங்களில் நடக்கும் “ராக்கிங்” போல மோசமானதாக இருக்காது. ஏவல்களற்ற அன்பு கலந்த நையாண்டிகள்தான். இந்த நையாண்டிகளில் வன்மம், ஓர்மம், காமம், வதைகள் இருந்தால் அதை இயக்கம் கண்டிக்கும் என்று நினைத்துக் கொண்டான்.

அவன் கழற்றிய சேட்டை மீண்டும் எடுத்தான். உதறினான். கொலரை மணந்தான். சிரித்தார்கள். அவன் சேட் பட்டின்களை பூட்டும் போது முதலில் கழுத்துப்பட்டினைத்தான் பூட்டினான். மார்புக்கு பத்து விரல்களும் வந்த போது,

“ருவன்ரி” என்றான் ரஞ்சன்.

“30” என்றான் ரகுவரன்.

“50” என்றான் தமிழன்.

“80” என்று வாயைப் பொத்திச் சிரித்தான் லெனின். முழங்கையால் லெனினுக்கு இடித்து “என்னடா 80” என்று கேட்டான் கமல்.

“பாப்பாவின்ர சைஸ்”

சாப்பாட்டு மணி அடித்தது...

நேரம் 12 ஆனதும், கிச்சின்காரன் மணி அடிப்பான். கமல் அனைவரின் கோப்பைகளையும் கழுவி மேசையில் வைத்தான். சாப்பாட்டு வாளியைத் தூக்கிக் கொண்டு கிச்சினுக்குப் போனான். சாப்பாட்டை கொண்டு வந்து ஒவ்வொருவருக்கும் போட்டுக்கொடுக்கவேண்டும். நேற்றையிலிருந்து இந்தப்பணி கமலுக்குப் பணிக்கப்பட்டது. ஒரு கிழமைக்கு அவன் இந்தப் பணியைச் செய்யவேண்டும். இதற்குமுதல் மணி அடித்ததும் அனைவரும் கிச்சினில் போய்ச் சாப்பிடுவதுதான் வழக்கமாயிருந்தது.

கமலுக்கு இது பணிஸ்ட்மென்ட் காலம்.

முந்தநாள், கிபிர் விமானம் இரையத் தொடங்கியே போது அலெட் மணி அடிக்கப்பட்டது. எல்லோரும் ஓடிப்போய், பதுங்கு குழிக்குள் நுளைய கமல் உள்நுளையாது வாசலில் நின்றதற்காக ஏழுநாட்களுக்கு இந்தத் தண்டனை வழங்கப் பட்டிருக்கிறது.

எல்லோரும் வரிசையில் இருந்தார்கள். கமல் ஒவ்வொருவருக்குமுன் கோப்பைகளை வைத்தான். இடியமீனுக்கு கோப்பையில்லை. வெறும் வாளி மூடியை அவனுக்கு வைத்தான். சிரித்தார்கள். எல்லோருக்கும் இரண்டு அகப்பை சோற்றைப்போட்டவன் கடாபிக்குமூன்று அகப்பை சோற்றைப்போட்டான்.

ரகுவரன் கேட்டான் “எருக்கட்டுறது எங்கை?”

“லூத்தம்மாவின்ர தோட்டத்துக்கை” என்று லெனின் சொன்னான். லெனின் பகிடிகளை வெளியில் சொல்லமாட்டான். ரகுவரனின் காதுகளுக்குள்தான் அனேகம் பகிடிகள் சொல்வான். அதை ரகுவரன் மறு வாசிப்புச்செய்து அனைவரையும் சிரிக்கவைப்பான்.

கமல் இயக்கத்துக் வரமுன்னம், புதுக்குடியிருப்புப் பாண்டியனில் வேலை செய்தான். சிட்டையில் எழுதிய பெயரைக் கூப்பிட்டுச் சாமான்கள் கொடுக்கவேண்டும். அப்போது லூத்தம்மாவைப் “பூத்தம்மா” என்று கூப்பிட்ட வனாம். சென்றியைத் தாண்டி லூத்தம்மா போகும்போது ரகுவரன் சொல்லிச் சிரிப்பான். பூத்தம்மா என்று சொன்னால் கமலுக்கு கோபம் வரும்.

கமல் கறியை கோப்பைகளில் ஊற்றிக் கொண்டிருந்தான். விரல்கள் சோற்றை அழைந்தன.

“இப்ப ஒருதரும் சாப்பிடக்குடாது. சங்கூத்தான் சாப்பிடோணும்” என்று மதுரன் சொன்னான்

சோற்றை அள்ளிய லெனின் மதுரனைப் பார்த்தான். மதுரன் வலது கையை விரித்து பெருவிரலையும் ஆட்காட்டி விரலையும் நூற்றி எண்பது பாகைக்கு ஆக்கி அதன் நடுவில் வாயை வைத்து “பூ... ஊ...” என்றான். கீழாலும் “புறுக்” என்றது. பக்கத்திலிருந்த ரகுவரன் கோப்பையைத் தூக்கிக்கொண்டு வெளியில் ஓடினான்.

2

ரஞ்சன் ஒவ்வொருநாளும் கிச்சினுக்குரிய சாமான்களை களஞ்சியத்திலிருந்து எடுத்து வரவேண்டும். முகாமின் சுத்தம் மதுரனின் பொறுப்பு. கமல் இரவுச்சென்றியை அவதானிக்கவேண்டும். மாதவன் மெடிசின். லெனின் அறிக்கை. தமிழன் கிணற்றுத் தொட்டிக்கு தண்ணீர் இறைத்தல். இப்படி ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வொரு பொறுப்புக்கள்

அறிக்கைக்காரனுக்கு எல்லோரும் பயம். தானும், இருந்து பம்பல் அடித்துவிட்டு பொறுப்பாளருக்கு இறுக்கிவிடுவான். லெனினை எல்லோரும் “வழிஞ்சல்” என்பார்கள். அவன் பொறுப்பாளருடன் நல்ல ஓட்டு. பொறுப்பாளருடன் நட்பாவதற்கு அவன் எத்தனை பிரயத்தனங்கள் செய்திருப்பான். நேரகால மின்றி பொறுப்பாளரின் அறையைக் கூட்டுவான். மோட்டார் சைக்கிளைத் துடைப்பான். பைல்களை அடுக்குவான். ஏகே47 ஐ பட், பரல், குறிகாட்டி, பிஸ்ரல்கிளிப், மகசீன் என கழற்றித் துடைப்பான்.

“டேய்... லெனின் பொறுப்பாளருக்கு குண்டி கழுவுறான்” மதுரன் வந்து மெதுவாக கமலுக்குச் சொன்னான்.

“அப்பிடியெண்டாத்தான் அவனை பொடிக்காட் ஆக்குவர்” ரகுவரன் சொல்லிவிட்டுச்சிரித்தான். இடியமீன் வந்தான். கழுத்தடி வியர்க்க கையால் துடைத்தான். அவனுக்கு வியர்வை சிணி நாற்றம். வியர்க்கிற நேரம் பக்கத்தில் இருக்கமுடியாது. இடியமீன் கிட்ட வந்ததும் “என்ன மச்சான் நீ வந்து ஒருமாதமாப்போச்சு. இன்னும் உன்ர இயக்கப்பேர் தெரியாது” என்று ரகுவரன் கேட்டான்

“கடாபி” என்றுவிட்டு கிணற்றடிக்குப்போனான்.

“நீ மச்சான் இடியமீனை கஸ்புஸ் எண்டனி. கஸ்புஸ் எண்டால் என்ன?” என்று மதுரன் கேட்க, ரகுவரன் காதுக்குள் சொன்னான். மதுரனிடமிருந்து வெடிச்சிருப்பு கிளம்பியது.

“மச்சான் நான் சொன்னதெண்டு ஒருதருக்கும் சொல்லாதை. அண்டைக்கு கஸ்புஸ் எண்டது நான்தான் எண்டு தெரிஞ்சிட்டது. பெரிசா என்னோடை கதைக்கானாம்”

மாலை எல்லோரும் மைதானத்திற்கு வந்தார்கள். இடியமீனும் மாதவனும் மரத்துக்குக்கீழே கரம்போட் விளையாடினார்கள். அவர்களுக்கு வொலிபோல் பிடிக்காது. வொலிபோல் விளையாடுபவர்கள் எல்லோருக்கும் கஸ்புஸ் கதையை மதுரன் சொன்னான்

இரவு...வெளியில் ஆளுக்கொரு பாயில் படுத்திருந்தார்கள். இஞ்சின் இன்னும் நிற்கவில்லை. லெனின் மெதுவாக கஸ்புஸ் என்றான்.

“டேய்... லெனின் கஸ்புஸ்சாம்” ரஞ்சான் முகத்தை திருப்பி அருகில் படுத்திருந்த தமிழனுக்குச் சொன்னான். தமிழன் லெனினுக்குச் சொன்னான். எல்லோரும் முகங்களை சாரத்தால் பொத்திக்கொண்டு “கஸ்புஸ்... கஸ்புஸ்...கஸ்புஸ்” என்று ஒருதடவையல்ல. இருபத்தாறுதடவை சொன்னார்கள். இடியமீனுக்குக் கோபம், விரக்தி, மூர்க்கம், அழுகை எல்லாம் ஒருசேர வந்தது. தலையை மிதத்தி எழும்பி நின்றான். ரகுவரனுக்கு உதைக்கவேணும் போலிருந்தது. அருகில் படுத்திருந்த கமல், இடியமீனின் சாறத்தைப் பிடித்து

இழுத்தான். சாரம் கீழே உரிந்து விழுந்தது.

“எலிக்குஞ்சு” என்று லெனின் சொல்ல எல்லோரும் சிரித்தார்கள். உரிந்து விழுந்த சாரத்தை அவசரமாய் குனிந்து எடுத்து இழுப்பில் சொருகினான். முகம் வியர்த்துக்கொண்டிருந்தது.

3

“லூத்தம்மா போக ஏன் பொயின்றுக்கை நிண்டு பூத்தம்மா எண்டனி?”

“நான் சொல்லேல”

“கடாபிக்கு நித்திரையாக்கிடக்கேக்கை ஆர் காதுக்கை ஏறும்பு விட்டது?”

“நானில்லை”

“ராத்திரி கடாபின்ர சாரத்துக்குள்ள ஆர் உஜாலா ஊற்றினது?”

“தெரியாது”

“கஸ்புஸ் எண்ட கதையை நீதானே பொடியளுக்குச் சொன்னனி?”

“.....”

“பகிடிகள் விடலாம் ஆனா யாற்றை மனதையும் அந்தப்பகிடிகள் புண்படுத்தக்குடாது. கஸ்புஸ் எண்டால் என்ன?”

இந்தக்கேள்வியைக் கேட்டதும் யாரோ கழுத்தை திருகுவதுமாதிரி இருந்தது ரகுவரனுக்கு. இயக்கத்துக்கு எதையும் மறைக்கக்கூடாது. உண்மை சொன்னால் தண்டனை குறைக்கப்படும். சொல்லாது விட்டால் தண்டனை கூட்டப்படும். சொல்லவா? மறைக்கவா? மனதில் ரணங்கள் பெருகி சீழ் வடிந்தது.

“கஸ்புஸ் எண்டால் என்ன?”

“கஸ்புஸ் எண்டு கடாபியின்ர அப்பாவைச் சொல்லுறது. அவர் ரண்டு மனிசி வைச்சிருக்கிறார்”

“அவர் எத்தினை மனிசியையும் வைச்சிருக்கட்டும். கஸ்புஸ் எண்டால் என்ன?”

“கஸ் எண்டா கஸ்தூரி. அது கடாபியின்ர அம்மா. புஸ் எண்டா புஸ்பம். அ...து... உங்கட அம்மா”

4

அனைவர் முகங்களிலும் சிரிப்புகள் இல்லை. பூக்கள் உதிர்ந்த மொட்டை மரங்களாய் முகாம் இருந்தது. காற்று வீசிக்கொண்டிருந்தது. கடாபி கூட கவலையில் இருந்தான். கடாபிதான் பொறுப்பாளருக்கு அண்டினான் என ரஞ்சன் சொன்னான். அதை எவரும் நம்பவில்லை. அறிக்கை என்றார்கள்.

ரகுவரனை அம்பகாமத்துக்கு அனுப்பி யிருக்கலாம். அல்லது ஆணையிறவுக்கு அனுப்பியிருக்கலாம். அவன் ஏதாவது முன்னரங்குகளில் ஆமியை

குறிவைத்தபடி இருப்பான். அல்லது பின்தளப்பணிகளிலும் அலையலாம். அல்லது பதுங்குகுழியொன்றில் வெளிச்சத்திற்காக தவம் கிடக்கலாம். அல்லது வேறு முகாமுக்கு மாற்றப்பட்டிருக்கலாம். ஆனால், பணிஸ் மென்ட்காரருக்கு கட்டாயம் மேற்கூறிய ஒன்றாய்த் தானிருக்கும்.

மதுரனுக்கு கடாபிமேல் சரியான கோபம். ரகுவரன் இல்லாதது வலது கை ஓடிந்தமாதிரி இருந்தது. கடாபியைத் தனிமைப்படுத்தவேண்டும் என்று கமல் சொன்னான். மதுரன் ஒரு திட்டம் போட்டான்.

இரவு பத்துமணி. கடாபி நல்ல நித்திரை. குறட்டை இழுத்துக்கொண்டு கிடந்தான். எல்லோருக்கும் சினமாய் இருந்தது. குறட்டை இழுப்பவர்கள் வாயைத் திறந்தபடி கிடப்பார்கள். கடாபியின் வாய்க்குள் ஊற்றுவதற்காக கமல் ரகசியமாய் உப்புத்தண்ணியை டம்ளர் ஒன்றில் வைத்திருந்தான். ரஞ்சன் மணல் அள்ளி வாய்க்குள் போடும்படி சொன்னான். கமல் மெதுவாக எழும்பினான். எல்லோரும் கடாபியின் வாய்க்குள் சாரங்களை அடைந்தார்கள்.

“அம்மா... ஐயோ...”

கடாபி கத்தினான். மதுரன் ஓடிவந்து படுத்தான். பொறுப்பாளர் ஜன்னலால் லைற்றடித்தார். கடாபி இப்படிக்கத்துவான் என்று எவரும் நினைக்கவில்லை.

விடிந்தது.

கமல் பொறுப்பாளருக்கு முன் நின்றான். கால்கள் பதறியது. டயறியின் ஒற்றைகளைத் தட்டிக்கொண்டிருந்த பொறுப்பாளர் கமலைத் திரும்பிப்பார்க்க நூற்றிப்பன்னிரெண்டு செக்கன்கள் எடுத்தன. கமல் கடிகாரத்திலிருந்து இன்னும் பார்வையைத் திருப்பவில்லை.

“நீ ஏன் கடாபியின்ர பாப்பாவைப்பிடிச்சனி?”

கமலுக்கு ஆர்.பி.ஜி. தள்ளிய தீச்சுவாலை முகத்தை அவித்தமாதிரி இருந்தது. உயிர் அறுந்து உடல் மட்டும் ஒரு பொம்மையாய் நின்றது.

“இல்லையண்ணை” அப்படி செய்த ரூபகங்கள் எதுவும் அவனுக்கு வரவில்லை. உயிர் மீண்டும் அவனிடத்தில் வராதவனாய் நின்றான்.

“டேய்...”

திடுக்குற்றுப்போனான். “என்னண்ணை...?”

“உன்ர பாலியல் வக்கிரங்களைத் தீர்க்கவே நீ இயக்கத்துக்கு வந்தனி?”

கமல் எதுவும் பேசவில்லை. உதிர்ந்து சிதறுண்ட உயிர் துண்டுகள் அங்குமிங்குமாய் துடிதுடித்து ஒன்றாகி அவனது மூச்சுக்கூட்டில் ஏறியது. பெருஞ் சத்தத்துடன் அவன் மூச்சை விட்டபடி நின்றான்.

5

எல்லோரும் கமலைப் பார்த்தபடி இருந்தனர். கமல் கொடிக் கம்பத்துக் கருகில் நின்ற பாலை மரத்துக்கு மேலே ஏற்றப்பட்டான். பாலை மரத்தில் ஏற்றப்படுவது என்பது சிறு தண்டணைகளில் பெரியது. ஒருநாள் முழுவதும் மேலே இருக்கவேணும். சாப்பாடும் கிடைக்காது.

கமலுக்கு அந்த பணிஸ்ட்மென்ட் எதற்கென்று எவருக்கும் தெரியாது.

“வாய்க்குள் மண் போட்டதுக்கு இந்த தண்டணை இருக்காது”

“இவன் கடாபின்ரை வாய்க்கை மூத்திரம் பெய்திருக்கிறான்”

“ச்சீ, உந்த ஊத்தை வேலையள் எங்கட இயக்கத்தில இல்லை”

“லூத்தம்மா வீட்டை போக்குடாது எண்டு பொறுப்பாளர் சொன்னவர்”

ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு கதைகள் சொன்னார்கள். “ஒருவன் இருக்கேக்கை எந்தக் கதையளும் வராது. இல்லாட்டி ஆயிரம் கதைகள் வரும்” என்று லெனின் சொன்னான். அவன் ஒரு பொதுக்கொத்தி.

இடியமீன் மெதுவாக லெனினுக்கு அருக்காப் போனான்.

“லெனின்...”

“ம்”

“ஆத்திரத்தில நான் தான் பொறுப்பாளருக்குச் சொன்னான். மதுரன் அதைப்பிடிச்சவன் எண்டு”

“எதை”

“கோழியை”

6

இடியமீன் பொறுப்பாளருக்கு முன் தலை குனிந்து நின்றான்.

“டேய்... எங்கட இயக்கம் மகேந்தி அம்மானுக்கு மரணதண்டனை விதிச்சுப்போட்டு பேந்து அவரை மாவீரர் பட்டியலில் சேத்தது தெரியுமே..?”

“இல்லையண்ணை”

“ஒரு பெண் சொன்ன பொய்யை நம்பி தீர்ப்பு வழங்கியதுக்காக”

“ஐயோ என்னைச் சுடாதையுங்கோ...” என்று இடியமீன் கத்தினான்.

7

கொடிக்கம்பந்துக்குப் பக்கத்தில் இடியமீன் ஒற்றைக்காலில் நின்றான். இஞ்சின் நின்றும் அவன் வரவில்லை. இடியமீனை நினைத்து அனைவரும் கவலைப்பட்டார்கள். அவர்களுக்கு உறக்கம் வரவில்லை. இடியமீன் நித்திரையாகக் கிடக்க காதுக்குள் எறும்பை விட்டு ஓடிவந்ததை கமல் நினைத்துக் கொண்டான்.

மாவீரர் நாளுக்கு கொடிக்கம்பத்துக்கு அடித்த மிச்ச சிவத்தப் பெயின்றை இரவு இடியமீனின் சாரத்தில் பூசி விட்டு விடிந்ததும் கடாபி புகை என்று கத்தியதை மாதவன் நினைத்தான்.

எல்லாவற்றையும் சகித்துக்கொண்டிருந்த இடியமீன் கடைசியில் தண்டிக்கப்பட்டவனாய் நிற்க மதுரனுக்கு கவலையாக இருந்தது.

இடியமீன் பதினாற்கு கண்களுக்கும் ஒரு வண்ணத்துப்பூச்சியாய் நின்றான்.

8

ஜெயசிக்குறு ஆமி ஓட்டுசுட்டான், கரிப் பட்டமுறிப்பு, மாங்குளம், கனகராயன்குளம் என நீட்டுக்கு அரண்கள் அமைத்திருந்தனர். நூறு யாருக்கு இடையில் ஒரு பொயின்ற இருந்தது. தமிழனின் அணி அதற்குள் நுளையவேணும். தமிழன் ரெக்கி அணியுடன் இணையப்பட்டு இருபது நாட்கள் ஆகின்றது. அவனின் தரவுகளின்படியே அவனுடன் இடியமீன், ரஞ்சன், மாதவன், லெனின் முதலானோர் இணைக்கப்பட்டார்கள்.

குளவிசுட்டானில் ஆமியின் ஆடலறித் தளம் இருந்தது. முள்ளியவளையால் நுளைந்த ரதனின் குறுப் ஆடலறித் தளத்தைத் தகர்த்ததும் தமிழனின் அணி அவர்களை பாதுகாப்பாக அழைத்து வரவேணும்.

இடியமீனுக்கு ஆர்.பி.ஜி, ரஞ்சனுக்கு எல்.எம்.ஜி, கமல் மெடிசின். மதுரன் கமெரா

9

ரகுவரன் மீண்டும் முகாமுக்கு வந்தான். ஒரு மாதம் அவனுக்கு முகாமைத்துவப் பயிற்சி நடந்தது. அவன் வரும்போது நண்பர்கள் இல்லாதது கவலையாக இருந்தது. போராளிகள்

இன்றிருப்பார்கள். நாளை இல்லாது போவார்கள். அவர்களைப் பொறுத்தவரை நட்பு நிலையற்றது என்றானது.

கமல் வாசல் பொயின்றில் கடமையில் இருந்தான். ரகுவரனோடு முன்புமாதிரிக் கதைக்கவில்லை. அவனுக்கு தான் தாக்குதல் அணியில் இடம் பெறவில்லை என்ற கவலை. அவர்கள் எங்கே போனார்கள்... எந்தத் தாக்குதலுக்குச் சென்றார்கள் எதுவும் அவனுக்குத் தெரியாது. ஊகத்தில் ஆனையிறவு. மணலாறு, மன்னார் என கதைத்தபடியிருந்தான்.

கமலின் கோல்சர் பொக்கற் தள்ளிக் கொண்டிருந்தது. ரகுவரன் பொக்கற்றுக்குள் கையை விட்டு இழுக்க கையில் ஜட்டி வந்தது. கமல் சிரித்தான்.

“ஏன் சிரிக்கிறாய்?”

“இடியமீன் வெளிக்கிடேக்கை அவன் பாக்கில இருந்து இதை தூக்கிப்போட்டன். அவன் நாறப்போறான்”

லூத்தம்மா பொயின்றைப் பார்த்தபடி நடந்து வந்தான். கையில் கூடை வைத்திருந்தான். மாக்கெற்றால் வரும் போது பழங்களும் வடையும் வாங்கிவருவான். பொயின்றைக்குள் ஒரு சரையைப் போட்டுவிட்டு போவான். கொஞ்ச நாட்களாக பொயின்றைப் பார்ப்பதில்லை. பொறுப்பாளர் மறித்தது அவளுக்கு விளங்கிவிட்டது. கிட்டவந்து சொன்னான்

“வடிவான பொட்டையள் வீடுகள் எண்டா அடிக்கடி போவியள். என்னட்ட இருந்த தொண்டையும் திண்டிட்டியள்.” என்றுவிட்டுப் போனான்.

“டேய்... இந்து வீட்டை லெனின் போறதை அறிஞ்சிட்டா போல” என்றான் கமல்.

பொயின்றடியில் ஒரு மோட்டார் சைக்கிள் வந்து நின்றது. ஒருவன் ஒரு ஐயாவை இறக்கிவிட்டுச் சென்றான். ஐயா முகாம் வாசலையும் பொயின்றையும் பார்த்தார்.

“டேய் கஸ்புஸ்” என்று ரகுவரன் கமலின் காதுக்குள் சொன்னான்.

10

ரகுவரன் கஸ்புஸ்ஸை புதுக்குடியிருப்பிலுள்ள மக்கள் தொடர்புகத்திற்கு கொண்டுபோனான். வெளிமாவட்டங்களிலிருந்து வரும் பெற்றோர்களை அங்குதான் தங்கவைப்பார்கள். அவர்களுக்கான சாப்பாடு, படுக்கை, சோப், பிறஸ், சிக்னல் எல்லாம் இயக்கம் கொடுக்கும். புதுக்குடியிருப்பு மினிசினிமாவில் படமும் பார்க்கலாம்.

“அப்பு கடாபி வர பத்துநாள் செல்லுமாம். எங்கை போனவன்.”

கடாபி போனது ரகுவரனுக்கே தெரியாது. அப்படித் தெரிந்தாலும் இராணுவக் கட்டுப் பாட்டிலிருந்து வருகிற ஒருவரிடம் சொல்லவும் கூடாது. சண்டையில் நின்றாலும் மகன் சண்டையில் என்றும் சொல்லக்கூடாது. ஒவ்வொரு போராளியும் ரகசியங்களைக் கடைப்பிடிக்கவேண்டும். ரகசியங்கள் ஒவ்வொன்றும் தான் இயக்கத்தை வளர்த்துக்கொண்டிருக்குது என ரகுவரன் நினைத்தான். பதில் சொல்லாமல் வர மனக்கஸ்ரமாக இருந்தது.

“தம்பி கடாபி சண்டேல நிக்றானே?”

“இல்லை ஐயா. வெளி வேலை யாப் போனவன். பத்துநாளயால வந்திடுவான்.” சுமை இறங்கிய மாதிரி இருந்தது.

“தம்பி... உனக்குச் சொன்னால் என்ன... கடாபி ஒரு பொடிச்சியை விரும்பினவன். எங்கட பக்கத்து வீடுதான். இயக்கத்தில தன்ர காதலையும் பதிஞ்சிட்டன் எண்டு கடதாசியும் போட்டவன். அதுதான் தம்பியோட கதைக்க வந்தனான். இயக்கம் ஓம் எண்டால் பொடிச்சியைக் கூட்டிக்கொண்டு வரோணும். கலியாணம் செய்தால் சண்டைக்கு விடாங்களாம், மெய்யே...?”

ரகுவரனால் சொல்லமுடியாத பதில் என்று அவருக்கு விளங்கவில்லை. ரகுவரனையும் அவர் இனம் காணவில்லை.

“ஆர் தம்பி உந்தப் பொறுப்பாளர். கலியாணக் கதையைத் தொடுக்கலாம் எண்டு பாத்தன். சுடு மூஞ்சையனாக்கிடக்கு. பெரிசாக் கதைக்கிறான் இல்லை. வேற ஆரோட இதுகளைக் கதைக்கிறது”

“பொறுப்பாளர் உங்கட ஊர் தான்”

“எங்கட ஊரோ... பேந்தென்ன. ஆற்றை பொடியன்...?” மெதுவாகச் சொல்லிவிட்டு பதிலுக்காக காதை அவனருகில் வைத்தார்.

“செத்த ஆட்டோக்கார தறுமுவினர் மனிசி புஸ்பத்தினர் மகன்”

11

ஓட்டுசுட்டானுக்கும் கரிப்பட்ட முறிப்புக்கு மிடையிலிருந்தது ஒற்றைக்கண் பாலம். பாலத்தின் அடியால் தமிழன் தனது குறுப்புடன் நுளைந்து செல்லவேண்டும். பாலத்துக்கு இரண்டு பக்கத்திலும் பொயின்றுகள் இருந்தன. அவற்றிலிருந்து லைற் ஒளிர்ந்தபடி இருக்கிறது. சிப்பாய் ஒருவன் அரை மணித்தியாலத்துக்கு ஒரு தடவை அந்தப் பாலத்துகருகில் வந்து போவான். சிலநேரங்களில் பாலத்துக்கும் லைற்றடித்துப்பார்ப்பான். அவன் வந்து போனதும் குறோலில் பாலத்தால்

நுளையவேண்டும். காற்று அடிக்கும் வேளைகளில் மரநிழல்கள் பாலத்தில்பட்டு வெளிச்சத்தை மறைத்துச் செல்லும். காற்றை அவதானித்து நுளைய வேண்டும்.

பாலத்துக்கு அருகிலிருக்கும் பற்றைக்குள் மறைந்திருந்த தமிழன் முதல் சென்றான். அடுத்து கமல், ரஞ்சன், ஐங்கரன் என நுழைந்து தமிழனருகில் சென்றார்கள். கடாபியை இன்னும் காணவில்லை. சிப்பாய் வரும் நேரம் நெருங்கப்போகிறது. கடாபியை கூப்பிடவும் முடியாது. ஏதும் பிசகி சிப்பாய் கடாபியைக் கண்டால் எல்லோரும் சரி. நெடுங்கோணி, குளவிசுட்டான், மாறாஇலப்பை, மணாறு எங்கும் றெக்கிக்காரர் நுளையும் பாலம் அது. நுளைவழியை சிப்பாய் கண்டால் உள்நிற்பவர்கள் வரமுடியாது.

தமிழன் மெதுமெதுவாக பாலத்துக்குள் நுளைந்தான். கடாபி பாலத்துக்கு நடுவில் செருகுப் பட்டிருந்தான். அவனால் வரமுடியவில்லை. பருத்த உடம்பைப் பாலம் இறுக்கி வைத்திருந்தது. வேதனைப்பட்டுக்கொண்டிருந்தான்.

“கடாபி...”

“ம்”

“என்னப்பன்”

“உடம்பு செருகுப்பட்டுப்போட்டுது. அசையேலாமல் இருக்கு.”

தமிழன் கையில் பிடித்து இழுத்தான். அவன் அசையவில்லை. கொஞ்சநேரம் இழுத்துப் பார்த்தான். சிப்பாய் வரும் நேரம் நெருங்கிறது.

“குப்பி கடிக்கட்டுக்கே...?”

“பொடியை சிப்பாய் கண்டானெண்டா நாங்கள் நுளையிற பாதை தெரிஞ்சிடும். உள்ளுக்க தேடுதல் நடத்துவன். ரதனண்ணையினர் குறுப்பும் உள்ளுக்கை நிக்குது”

இராணுவ வாகன அணியொன்று வந்து கொண்டிருந்தது. பாலம் குலுங்கியது. தமிழன் மெதுவாக வோக்கியை எடுத்தான். வாகனச் சத்தத்திற்கு வோக்கியில் கதைப்பது வெளியில் கேட்காது. பாலத்துக்குள்ளே இருந்தபடி பொறுப்பாளருக்கு விபரத்தைத் தெரிவித்தான். பொறுப்பாளரிடமிருந்து முடிவு வந்தது. தமிழன் கடாபியை அணைத்து முத்தம் கொடுத்தான்.

“புலிகளின் தாகம் தமிழீழத்தாயகம்”

கடாபி சொன்னான்.

தமிழன் அவசரமாக வெளியே வந்தான். சிப்பாய் வரும் நேரம் நெருங்கியது. ரஞ்சன், கொண்டு வந்த சக்கையை பாலத்துக்கடியில் புதைத்து முடித்தான். சிப்பாய் வந்துகொண்டிருந்தான்.

சர்வதேசம்

கடலில் இறங்கிய புகழ்களால் கரையில் தத்தளிக்கும் ஆஸ்திரேலியா!

தெய்விகள்

அகதிகள் என்ற பெயரை தமிழன் சுமப்பதை விட உலக அரங்கில் ஆஸ்திரேலியா சுமந்து நிற்பது தவிர்க்க முடியாத துயரமாகி விட்டது. இதன் விளைவாக உலகளவில் இன்றைய நிலையில் அகதிகள் பிரச்சினையால் மிகப்பெரிய உள்நாட்டு அழுத்தத்தில் சிக்கியுள்ளது ஆஸ்திரேலியாவில் தற்போது ஆளும் ஜூலியாகிலாட் அரசு.

அகதிகளின் வருகை என்பது சகஜமான நாடுகளில் ஒன்றான ஆஸ்திரேலியாவுக்கு 2009 ஆம் ஆண்டுக்கு பின்னர் வருகைதர ஆரம்பித்த அகதிகளின் எண்ணிக்கை நூறாகி ஆயிரமாகி, இன்றைய நிலையில் சராசரியாக தினமும் குறைந்தது ஐம்பது அகதிகளுடன் ஆஸ்திரேலியாவுக்கு ஒரு படகு வருவது சகஜமாகி விட்டது. அதிலும் இலங்கையிலிருந்து வரும் அகதிகளின் விவகாரம் இன்னும் ஒரு படிமேலே போய், வாரத்தில் குறைந்தது மூன்று தடவைகளாவது, இலங்கையிலிருந்து ஆஸ்திரேலியாவுக்கு புறப்பட்டுக் கொண்டிருந்தவர்களை இலங்கையில் கைது செய்யும் சம்பவங்களும் அண்மைக் காலமாக வழமையாகி விட்டன.

இதுவரை காலமும் ஆஸ்திரேலியாவுக்கு கடல் வழியாக அகதிகளாக வருகை தருபவர்களை கிறிஸ்மஸ் தீவுகளுக்கு கொண்டு சென்று அங்கு மருத்துவபரிசோதனைகள் மேற்கொள்ளப்பட்டு, அங்கு அவர்களது அகதி விண்ணப்பங்கள் பரிசீலிக்கப்பட்டு, அவர்கள் உண்மையில் அகதிகள் என்பது உறுதிசெய்யப்பட்ட பின்னர் ஆஸ்திரேலியாவில் வாழ்வதற்கானவதிவிட உரிமை வழங்கப்பட்டுவந்தது.

குடிவரவு திணைக்களம் மேற்கொண்ட இந்த ஏற்பாடுகளில் கால தாமதங்கள் மிகச் சொற்பமான அகதிகளுக்கு ஏற்பட்டிருந்த போதும் பெரும்பாலும் அனைத்து அகதிகளையும் ஆஸ்திரேலியா ஏற்றுக் கொண்டது என்பது இங்கு சுட்டிக்காட்ட வேண்டிய விடயம்.

ஆனால், கடந்த 2009 ஆம் ஆண்டுக்கு பின்னர் ஆஸ்திரேலியாவுக்கு கடல் வழியாக வருகை தர ஆரம்பித்த அகதிகளின் எண்ணிக்கை ஆஸ்திரேலியாவின் குடிவரவு கொள்கையை மாற்றம் செய்ய வேண்டிய

கட்டாயத்துக்கு தள்ளப்பட்டது மாத்திரமன்றி, அந்த அகதிகள் வருகை தரும் நாடுகளில் பணிமனை அமைத்து அகதினை நிறுத்துவதற்கு அந்தந்த நாடுகளுடன் இணைந்து நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டிய கட்டாயத்துக்குத் தள்ளிவிட்டது.

இதற்கு மிக முக்கியக் காரணம் ஆஸ்திரேலிய அரசியல்.

அகதிகள் பிரச்சினை எனப்படுவது ஆஸ்திரேலியாவில் வாக்கு அரசியலுடன் பின்னிப் பிணைந்து போயுள்ள சிக்கல். ஆட்சிக்கு போட்டியிடும் கட்சிகள் நாட்டின் குடிவரவு கொள்கையில் எவ்வாறான நேர்த்தியை கடைப்பிடிக்கிறார்கள் என்பதை கடும் போக்குடன்கவனிக்கும் அரசியல்கலாச்சாரம் ஒன்று ஆஸ்திரேலிய மக்கள் மத்தியில் விரும்பியோ விரும்பாமலோ விதைக்கப்பட்டிருக்கிறது.

அந்த வகையில் குடிவரவு கொள்கையில் கிடுக்குப்பிடியுடன் இருப்போம் என்ற கோஷத்துடன் தேர்தலில் போட்டியிட்டு அது விடயத்தில் கடும்போக்கை கடைப்பிடித்த லிபரல் கட்சியின் முன்னாள் பிரதமர் ஜோன்ஹுவார்ட் அகதிகள் விவகாரத்தில் "இரும்புனிதன்" என்று வர்ணிக்கப்பட்டார்.

ஆனால், தற்போது ஆட்சியில் உள்ள தொழிலாளர் கட்சி அகதிகள் விவகாரத்தில் மென் போக்கை கடைப்பிடிப்பதாக எதிர்க் கட்சிகளால் குற்றஞ் சாட்டப்பட்டுக் கொண்டிருந்த காலப்பகுதியில், 2009 ஆம் ஆண்டுக்கு பின்னர் ஏற்பட்ட அகதிகள் வருகை எழுச்சியும் பல மடங்காக, இதற்கு தீர்வு காணுவதற்கு அரசு படும்பாடு, அகதிகள் படும்பாட்டிலும் பெரும்பாடாக விட்டது.

அகதிகள் பிரச்சினை என்பது மனிதாபிமான பிரச்சினை என்ற தளத்திலிருந்து அரசியல் பிரச்சினை என்ற தளத்துக்கு என்று மாற்றப்பட்டதோ, அன்றே அகதிகள் தொடர்பான உண்மையான கரிசனை எனப்படுவது கைவிடப்பட்டு விட்டது. நாட்டுக்குவரும் அகதிகளை குறைப்பதற்கு எவ்வளவு கொடூரமான சட்டங்களையெல்லாம் "ஜனநாயக" முலாமிட்ட சட்ட வாக்கங்களாக உருவாக்கலாமோ அவற்றையெல்லாம் செய்யத் தலைப்பட்டது ஆஸ்திரேலிய அரசு.

இவற்றில் மிக முக்கிய வியூகம் அகதிகள் விவகாரத்தில் ஆஸ்திரேலிய புலனாய்வு பிரிவின் அதீத தலையீடு ஆகும். இதனை சற்று சுருக்கமாக இங்கு விளக்குவது அகதிகள் விடயத்தில் ஆஸ்திரேலியா எவ்வளவு கடும் போக்கை

கடைப்பிடிக்கிறது என்பதற்கு சின்ன உதாரணமாக அமையலாம்.

அதாவது, நாட்டுக்கு வந்து தஞ்சம் கோருபவரை அகதி என்று ஏற்றுக் கொண்டாலும் அவர் இந்த நாட்டின் பாதுகாப்புக்கு அச்சுறுத்தல் இல்லாதவர் என்று ஆஸ்திரேலிய புலனாய்வு பிரிவினரால் உறுதி செய்யப்பட்டால் மாத்திரமே, அவருக்கு இந்த நாட்டிற்கான குடியுரிமை வழங்கப்படும்.

இதுபரவாயில்லை.

இதில் விசித்திரமான விடயம் யாதெனில்,

குறிப்பிட்ட அகதி இந்த நாட்டின் பாதுகாப்புக்கு அச்சுறுத்தலானவர் என்று புலனாய்வு பிரிவினரால் இனங் காணப்பட்டால், அவர் அகதி ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட காரணத்தினால் சொந்த நாட்டுக்கும் திருப்பி அனுப்பப்பட மாட்டார். ஆஸ்திரேலியாவுக் குள்ளும் அனுமதிக்கப்பட மாட்டார். காலவரையற்ற தடுப்புக்காவலில் வைக்கப்படுவார்.

இதில் அடுத்த வில்லங்கம். இவர் நாட்டின் பாதுகாப்புக்கு அச்சுறுத்தலானவர் என்று எவ்வாறு விசாரிக்கப்பட்டது என்ற படிமுறையோ அல்லது அந்த தகவலை பெற்றுக் கொண்ட வழிமுறையோ புலனாய்வு பிரிவினரால் யாருக்கும் சொல்லப்பட மாட்டாது. குறிப்பிட்ட நபர் தனக்கெதிரான இந்த தடுப்புக்காவலை எதிர்த்து மேன் முறையீடு செய்யவும் முடியாது.

ஒரு நாட்டின் குடிவரவு கொள்கையையோ அல்லது அது சார்ந்த சட்ட விவகாரங்களையோ விமர்சிப்பதற்கு அப்பால் ஆஸ்திரேலியா அகதிகள் விவகாரத்தில் இவ்வளவு கடும் போக்குடன் நடந்து கொள்வதற்கான நியாயப்பாடுகள் உள்ளதா என்பதை சற்று பரந்த பார்வைக்கு உட்படுத்தினால் இதில் உள்ள உண்மையை அறிந்து கொள்ளலாம்.

அகதிகளுக்கான ஐக்கிய நாடுகள் ஆணையம் வெளியிட்டுள்ள அறிக்கையின் கடந்த ஜூன் மாத அறிக்கையின்படி, உலகில் அகதிகளை உள்வாங்கும் நாடுகளில் ஆஸ்திரேலிய வெறும் 0.23 சதவீதமானவர்களுக்கு மாத்திரமே குடியரிமை வழங்குகிறது. அதாவது அகதிகளை உள்வாங்கும் வரிசையில் ஆஸ்திரேலியா வகிக்கும் இடம் 47.

அந்த வகையில் விண்ணப்பித்த அகதிகள் இன்றைய நிலையில் எதிர் நோக்கியுள்ள பிரச்சினைகுறித்து ஆஸ்திரேலிய அகதிகள் மூலவள நிலையம் விடுத்துள்ள புள்ளி விவரங்களை எடுத்து நோக்கினால், இது விடயத்தில் மனித உரிமை அமைப்புக்கள் ஏன் தீவிரமாக களத்தில் இறங்கியுள்ளன என்பதற்கான காரணத்தையும் அறிந்து கொள்ளலாம்.

அந்த அமைப்பு கடந்த ஒக்டோபர் மாதம் வரையில் பெற்றுக் கொண்டதரவுகளின்படி,

ஆஸ்திரேலியல் தற்போது 7338 அகதிகள் தடுப்புக் காவலில் உள்ளார்கள். இவர்களில் 694 பேர் சிறுவர்கள். இந்த அகதிகளில் சுமார் 1037 பேர் ஒரு வருடத்துக்கும் மேலாக தடுப்புக்காவில் வைக்கப்பட்டுள்ளனர்.

முன்னர் குறிப்பிட்டபடி, ஆஸ்திரேலிய புலனாய்வு பிரிவினால் இந்த நாட்டின் பாதுகாப்புக்கு அச்சுறுத்தலானவர்கள் என்றகோதாவில் காவரையறையின்றி தடுப்புக் காவலில் வைக்கப்பட்டுள்ளவர்கள் 57 பேர்.

இதுவரை இந்த தடுப்புக்காவில் 59 குழந்தைகள் பிறந்து சிறையே வாழ்வென வாழ்ந்து வருகின்றன.

அண்மையில் ஆஸ்திரேலிய ஊடகம் ஒன்றுக்கு தடுப்புக்காவில் உள்ள அகதி ஒருவர் வழங்கிய நேர்காணலில், தடுப்புக் காவலில் உள்ள தனது குழந்தை எந்நேரமும் “அப்பா நாங்கள் எப்போது ஆஸ்திரேலியா போவோம்” என்று கேட்டவாறு உள்ளதாவும், “நாம் ஆஸ்திரேலியாவில் தான் உள்ளோம்” என்று தான் எவ்வளவுதான் தேற்றினாலும், “இது ஆஸ்திரேலியா இல்லை” என்று அடிக்கடி அழுவதாகவும் தனக்கும் தனது குடும்பத்தினருக்கும் ஏற்பட்டு வரும் தீவிரமான மன உளைச்சலை கூறியிருந்தார்.

சுமார் 772 மில்லியன் டொலர் நிதியை இறைத்து அகதிகள் தடுப்புக்காவல் நிலையங்களை நிறைத்து வரும் அரசு, அகதி ஒருவருக்கு அண்ணளவாக 137 ஆயிரத்து 317 டொலர்களை செலவு செய்வதாகவும் அகதிகள் மூலவள நிலையத்தின் புள்ளி விவரம் தெரிவிக்கிறது.

இவ்வாறான ஒரு தடுப்புக்காவல் முறையை ஏற்படுத்தி எதுவமே அற்ற ஏதிலிகளாக தங்கள் உயிரைப் பாதுகாப்பதற்காக தஞ்சமடைந்துள்ள அகதிகளை குற்றவாளிகளாக கூண்டில் அடைத்து வைத்துள்ள ஆஸ்திரேலிய அரசு, இந்த பிரச்சனைக்கு உடனடியாக தீர்வு காண வேண்டும் என்று அண்மையில் ஐக்கிய நாடுகள் சபைகூட ஆஸ்திரேலிய வெளி விவகார அமைச்சு கடிதம் அனுப்பியுள்ளது.

மனித உரிமைகள் ண்காணிப்பு ஆணையம் மற்றும் ஆஸ்திரேலியாவை தளமாக கொண்டியங்கும் அகதிகள் தன்னார்வ தொண்டு அமைப்புக்கள் என எத்தனையோ நிறுவனங்கள் அகதிகள் விவகாரத்தில் ஆஸ்திரேலியாவின் கையாளும்

“

தனது கையாலாகாத வெளியுறவுக் கொள்கைக்கு அடுத்த நாட்டின் நிலைப்பாட்டை கைத்தடியாக உபயோகிக்கும் அணுகு முறையை ஆஸ்திரேலியா கைவிடாதவிரை அகதிகள் விவகாரத்தின் ஆணிவேரான பிரச்சினை தொடர்ந்து கொண்டதான் இருக்கும்.

”

கொள்கைகள் குறித்துதங்கள் கடும் விமர்சனங்களை முன்வைத்து விட்டன.

அகதிகள் விவகாரத்தை ஒரு வளர்ந்த நாடு கையாளும் முறை இதுவல்ல என்பதையும் மனிதாபிமான பிரச்சினையாக கையாள வேண்டியதன் தேவையையும் இந்த அமைப்புக்கள் ஆணித்தரமாக சுட்டிக்காட்டியுள்ளன.

ஆனால், ஆளும் ஜூலியாகிலாட் அரசோ அகதிகளின் பிரச்சினைக்கு ஆணிவேராக உள்ள காரணங்களை தீர்க்காது அல்லது தீர்க்க விரும்பாது, எலும்புக்கு முறிவுக்கு எலுமிச்சம் பழம் போட்டு தேய்த்த கதையாக பொருந்தாத தீர்வு வழிகளையே தொடர்ந்தும் கையாண்டு வருகிறது.

அதாவது, ஆஸ்திரேலியாவுக்கு சட்ட விரோதமாக வரும் அகதிகளின் எண்ணிக்கை அதிகரிக்கின்றது என்ற பிரச்சினை எழுந்தால், அதன் உண்மைக் காரணங்களை முதலில் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

இன்று ஆஸ்திரேலியாவுக்கு வருகை தரும் பெரும்பாலான அகதிகளை எடுத்து நோக்கினால் அவர்கள் ஆப்கானிஸ்தான், ஈரான், சிறிலங்கா என்று அந்த வரிசை நீண்டு செல்கிறது. அகதிகளாக வருகை தருபவர்களின் இந்த நாடுகளில் காணப்படும் பிரச்சினைகள் குறித்து ஆஸ்திரேலியாவின் நிலைப்பாடு என்ன? அந்த பிரச்சினைகளில் ஆஸ்திரேலியா கொண்டுள்ள அரசியல் வகிபாகம் என்ன? என்பவற்றை எடுத்து நோக்கினால், அங்கு இந்த அரசியல் எனப்படுவது மேலும் சிக்கிப் போயுள்ளதை அறியலாம்.

தனது நேச நாடுகளுடன் பேண வேண்டிய அரசியல் இராஜதந்திர நடப்புக்களின் அடிப்படையில் மேற்குறிப்பிட்ட நாடுகளுடன் உறவுகளை பேணும் ஆஸ்திரேலியாவின் தனக்கு ஏற்பட்டுள்ள அகதிகள் பிரச்சினைக்கு தீர்வு காண்பதற்காக தலைகீழான நிலைப்பாட்டினை அறிவித்துவிட முடியாத நிலைதான் ஆஸ்திரேலியாவுக்கு உள்ளது.

உதாரணமாக, சிறிலங்காவை எடுத்துக் கொண்டால், அங்கிருந்து ஆஸ்திரேலியாவுக்கு பெருந் தொகையான அகதிகள் வருகிறார்கள். இதனை தடுப்பதற்கு ஆஸ்திரேலியா மேற்கொண்

டுள்ள நடவடிக்கைகள் என்ன? மேற்கொண்டிருக்க வேண்டிய நடவடிக்கைகள் என்ன?

சிறிலங்காவில் 2009 ஆம் ஆண்டு இடம்பெற்ற மிகப் பெரிய மனிப்பழிபுரழிவு இடம் பெற்றது. ஆதற்கு பின்னரும் அங்குள்ள தேசிய இனம் ஒன்றின் மீதான அடக்குமுறைகளும் அட்டூழியங்களும் ஆக்கிரமிப்புக்களும் முடியவில்லை. தமிழ் மக்கள் மீது அவர்களின் தாயக நிலப்பரப்பெங்கும் தொடர்ந்தும் கைதுகள், கடத்தல்கள், காணாமல் போதல்கள், நில அபகரிப்புக்கள், சிங்கள குடியேற்றங்கள், பெண்கள் மீதான வன்முறைகள் என திட்டமிட்ட மனித உரிமை மீறல்களும் அரசு பயங்கரவாதத்தின் அட்ட காசங்களும் தொடர்கின்றன.

இவ்வாறான மரண பூமியிலிருந்து உயிரை பாதுகாப்பதற்காக வேறு நாடுகளில் சென்று தஞ்சமடைவது எந்த இனத்திற்கும் சகஜம். இதுதான் இன்றுமியான் மாரிலும் கூட இடம் பெற்றுவருகிறது.

இவ்வாறு ஏதிலிகளாக வருபவர்களை தடுப்பதற்கு ஆஸ்திரேலியா உண்மையிலேயே கரிசனை கொள்ளுமானால், சிறிலங்காவில் இந்த மக்களுக்கு ஏற்பட்டுள்ள பிரச்சினைக்கு வழி காண தன்னாலான காத்திரமான நிலைப்பாட்டை எடுக்கவேண்டும். தமிழ்மக்களின் பிரச்சினைக்கு தீர்வு காண வேண்டிய விவகாரத்தில் சிறிலங்கா அரசுக்கு அழுத்தம் வழங்க வேண்டும். இவை ஒன்றுமே செய்ய முடியாவிட்டால், கடைசி சிறிலங்கா அரசுக்கு தற்போது கண்மூடித்தனமாக வழங்கிவரும் ஆதரவையும் உதவிகளையுமாவது நிறுத்தி தனது கண்டனத்தை வெளிப்படுத்த வேண்டும்.

அதை விடுத்து, சிறிலங்காவின் அரசியல் என்று வரும்போது மேற்கு நாடுகள் கடைப்பிடிக்கும் கொள்கையைத் தான் நாமும் கடைப்பிடிப்போம் என்ற கோஷத்துடன், தனது கையாலாகாத வெளியுறவுக் கொள்கைக்கு அடுத்த நாட்டின் நிலைப்பாட்டை கைத்தடியாக உபயோகிக்கும் அணுகு முறையை ஆஸ்திரேலியா கைவிடாதவிரை அகதிகள் விவகாரத்தின் ஆணிவேரான பிரச்சினை தொடர்ந்து கொண்டதான் இருக்கும்.

தொண்ணூறு வயதில் அபாயமானவர்கள் படமியலில் இருக்கின்றேன்

சந்திப்பு: டி. அருள் எழிலன், சயந்தன்

சொலமன் அருளானந்தம் டேவிட் என்னும் டேவிட் அய்யாவுக்கு இப்பொழுது 90 வயது. சென்னையில் ஒரு வீட்டில் வாடகை விருந்தாளியாக தங்கியிருக்கிறார். பிரான்ஸில் வசிக்கும் அசோக் யோகன் கண்ணமுத்து அவர்களுடைய முயற்சியில் உருவாகும் ஆவணப்படமொன்றிற்காக டேவிட் அய்யாவுக்கு 2012 ஜனவரியில் சந்தித்து உரையாடினோம். அவரது வாழ்வை முழுமையாக பதிவு செய்யும் ஒரு பெரும் முயற்சி அது. பின்னர் எழுநா இதழுக்காக அவரது வாழ்வையும் அனுபவங்களையும் பதியும் பொருட்டு, 2012 ஒக்டோபரிலும் டேவிட் அய்யாவைச் சந்தித்தோம். நினைவுகள் தடுமாறத் தொடங்கும், வயதினில் அவர் வாழ்ந்து கொண்டிருந்தார். அவரது அனுபவங்களின் ஊடாகப் பயணிக்கும் உரையாடல் இது.

உங்களுடைய இளமைக்காலம் பற்றிய நினைவுகளைக் கூறுங்கள்?

நான், 1924 ம் ஆண்டு ஏப்ரல் 24 ம் தேதி கரம்பனில் பிறந்தேன். அப்பா பெயர் அருளானந்தம், அம்மா பெயர் மரியப்பிள்ளை, எங்கள் வீட்டில் ஆண்கள் நான்கு பேர், பெண்கள் இரண்டு பேர். என்னையும் அண்ணனையும் தவிர்த்து மற்ற அனைவரும் இறந்து விட்டார்கள். கரம்பனில் இருந்த கொன்வென்டில் எனது ஆரம்பக் கல்வியைத் துவங்கினேன். ஐந்தாண்டுகாலம் அதில் பயின்ற பின்னர் மூன்று வருடங்கள் தமிழைப் பயின்றேன். அதற்கு பிறகு நான் ஆங்கிலம் கற்றுக்கொள்ள விரும்பினேன். எனது அண்ணன் புனித அந்தோனியார் கல்லூரியில் பயின்று கொண்டிருந்தார். அங்கு சென்று ஆங்கிலம் பயின்றேன். ஆனால் ஆங்கிலக் கல்வி பயில போதுமான பண வசதி என்னிடம் இருக்கவில்லை. தகப்பனாரிடமும் அவ்வளவு பணம் இல்லை. அப்பொழுது அப்பா சொன்னது

இன்னும் நினைவிருக்கு. அவர் சொன்னார் ‘உனது அண்ணனை எப்பாடு பட்டாவது நான் ஆங்கிலம் படிக்க வைத்து விடுவேன். அவன் ஆங்கிலம் படித்தால்தான் நல்லதொரு உத்தியோகத்தில் சேர முடியும். ஆனால் உன்னை என்னால் அவன் போல படிக்க வைக்க முடியாது. அதனால், தம்புதேனியாவில் இருக்கும் எனது சிறிய கடையில் வேலைக்கு சேர்ந்து கொள்’ என்றார்.

அந்தப் பிராயத்தில் எனக்கு படிப்பு, உத்தியோகம் பற்றி பெரிய அபிப்பிராயங்கள் இருக்கவில்லை. நான் தந்தையின் முடிவை ஏற்று சரி என்று சொன்னேன். நானும் என் தகப்பனாரும் பின்னர் ஒன்றாக வீட்டிற்குச் சென்றோம். ஆனால் அப்பா மறு நாள் கல்லூரிக்குச் சென்று மகனின் ஆங்கிலக் கல்வி விருப்பத்தைச் சொல்லியிருக்கிறார். தலைமை ஆசிரியரோ அப்பாவைத் திட்டி யிருக்கிறார். ஏனென்றால் அவர் என்னை நன்கு அறிவார். ‘அவனது கல்வி பற்றி உனக்கு எந்த கவலையும் வேண்டாம். அதற்கான செலவுகளை நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன்’ என்றார்.

மறு நாள் நான் இரண்டு சிறிய வேட்டி, இரண்டு சிறிய சட்டை, ஒரு துவாய் என எடுத்துக்கொண்டு கிளம்பினேன். என்னை வழியனுப்ப எனது தகப்பனார் வரவில்லை. அவருக்கு மனதில் ஏதோ சங்கடம் இருந்ததுபோல் தெரிந்தது. ஆக நான் மட்டும் கிளம்பிச் சென்றேன். எனது வீட்டிலிருந்து புனித அந்தோனியார் கல்லூரிக்கு செல்ல ஒரு மைல் தூரம் நடக்க வேண்டி இருக்கும். காலை 6 லிருந்து 7 மணிவாக்கில் நான் கிளம்பினேன். அங்கு போனதும் தலைமை ஆசிரியர் அந்தோனியார் பள்ளியிலிருந்து இளவாலையில் இருக்கிற ஹென்றிக் கல்லூரிக்கு என்னை அழைத்துச் சென்றார். அங்குதான் தான் ஆங்கிலக் கல்வி பயின்றேன். ஆங்கிலம் படிக்க இளவாலைக்கு வந்த நாள்முதல் நான் வீட்டிற்கு செல்லவே இல்லை அங்கேயே படித்து அங்கேயே சாப்பிட்டு உறங்கி வாழ்ந்தேன். எனக்கு எந்த ஓர் உலக அனுபவமும் கிடைக்கவில்லை என் மனம் முழுக்க பள்ளிச்சூழல் மட்டுமே இருந்தது.

ஆனால் அதற்குப் பிறகு ஒரு முறை எனது வீட்டிற்கு திரும்பிக் கொண்டிருந்த சமயத்தில் ஊர்காவந்துறை சந்தையில் உள்ள இருக்கையில் அமர்ந்து கொண்டிருந்தேன். அப்போது எனக்கு 16 வயது இருக்கும். அப்போது வெள்ளை சட்டை வேட்டி சால்வை அணிந்திருந்த ஒரு பெரியவர் என்னிடம் வந்து என்ன தம்பி ஆழ்ந்த யோசனையில் இருக்கிறீர்கள் போல, என்ன யோசிக்கிறீர்கள் என்று கேட்டார். அப்போது நான் சொன்னேன். “தமிழர்களின் நிலையை பற்றி எனக்கு இப்போது சில விஷயங்கள் புரிகிறது. ஆனால் அதிலிருந்து எப்படி மீண்டு வரப்போகிறோம் என்பது பற்றிய சிந்தனைகள் எனக்கு கவலையை ஏற்படுத்துகின்றது.”

அப்போது அவர் “தம்பி அது இப்போது வளர்ந்து விட்டது இனி அதனை திருப்பி எழுதுவதற்கு இடமில்லை அதனை முழுதாக அழித்து விட்டு புதிதாக எழுத வேண்டும்” என்றுவிட்டு தன் பாட்டில் போய்விட்டார். இதையெல்லாம் பார்க்கும்பொழுது ஏதோ ஓர் உந்து சக்தி எனக்கு பின்னாலிருந்து என்னை தள்ளுவது போன்ற உணர்வு எழுந்தது.

ஓர் ஆர்க்கிடெக் ஆவதென்று எப்படி முடிவு செய்தீர்கள்?

நான் சிறுவனாக இருந்த போது என்னிடம் ஒரு அழகிய ஐப்பானிய மிட்டாய் டப்பா ஒன்று இருந்தது. அதில் ஒரு சின்ன வண்டிலுக்குள் பூனையொன்று விளையாடுவது போல ஓர் ஓவியம் வரையப்பட்டிருந்தது. அதனை இப்போது கூட

என்னால் அழகிய ஓவியமாக தீட்ட முடியும். அந்த அளவுக்கு அந்த மிட்டாய் டப்பாவும் அதில் வரையப்பட்டிருந்த ஓவியமும் எனக்கு பிரியமானதாக இருந்தது. பார்க்கும் திறனும், கிரகிக்கும் திறனும் எனக்கு அதிகமாக இருந்ததாக நம்பினேன். மேலும் சிறு பிராயத்திலேயே எனக்கு ஓவியத்தின் மீது அதிக ஆர்வம் இருந்தது. மிட்டாய் டப்பாவில் இருந்த அந்த ஓவியம் என்னைக் கவர்ததால் ஆங்கிலக் கல்விக்கு நான் இளவாலை சென்ற போது அதனையும் கூட எடுத்துச் சென்றேன்.

பின்னர் கரம்பன் கொன்வெண்டில் படிக்கும் போது ஓவியம் தீட்டுவதில் அதிக ஆர்வம் காட்டினேன். எங்களுடைய ஆசிரியர் ஒருமுறை ஒரு மாங்காயை மேசையின் மீது வைத்து அதனை ஓவியமாக வரையுமாறு கூறினார். நான் அதனை கூர்மையாக கவனித்து அதனை தாளில் ஊன்றிக் கீறினேன். ஆசிரியர் அதனை பார்த்து விட்டு “நீ அழகாகத்தான் கீறியிருக்கிறாய். ஆனால் முதலில் கீறும் போது அழுத்தமாக கோடுகளை போடாமல் இலேசாக கீற வேண்டும். அப்போதுதான் ஏதாவது பிழை செய்தாலும் அதனை அழித்து சீராக வரைய முடியும். மேலும் தாள் பாழாகாமல் இருக்கும் என்று கூறினார். வேறு ஒரு தாளில் மீண்டும் வரையுமாறு கேட்டுக்கொண்டார். நானும்

“

சிறு பிராயத்திலேயே எனக்கு ஓவியத்தின் மீது அதிக ஆர்வம் இருந்தது. மிட்டாய் டப்பாவில் இருந்த அந்த ஓவியம் என்னைக் கவர்ததால் ஆங்கிலக் கல்விக்கு நான் இளவாலை சென்ற போது அதனையும் கூட எடுத்துச் சென்றேன்.

”

ஆசிரியர் கூறியது போல இலேசாக மாங்காயினை கீறியிருந்தேன். அதைப்பார்த்த ஆசிரியர் எங்கேயடா கீறியிருக்காய் என்று கேட்டார். அந்த அளவுக்கு கண்ணுக்குத் தெரியாதபடி மெல்லியதாய் வரைந்திருந்தேன். அந்த நாள்தொட்டு ஓவியக் கலை என்னோடு கூடவே ஒட்டிக்கொண்டு இருக்கிறது.

இளவாலையில் படிக்கும்போது நிறைய ஓவியர் களுடன் பழகும் வாய்ப்பு எனக்கு கிடைத்திருந்தது. அப்போது பெரிய பெரிய ஓவியங்களை தீட்டி அதற்கு வண்ணங்களையும் தீட்டி முழுமையான ஓவியங்களை வரைய ஆரம்பித்தேன். அந்தக்

காலத்தில்தான் இளவாலை தூய ஹென்றி கல்லூரியில் முதன்முதலாக அறிவியல் பாடப் புத்தகங்கள் வரத்துவங்கின. அப்போதுதான் எல்லோரும் என்னிடம் அறிவியலில் கவனம் செலுத்துமாறு கேட்டுக்கொண்டனர். நான் ஓவியங்களில் தேர்ந்து விளங்குவது உண்மையென்றாலும் அறிவியல்தான் இனி வரப்போகும் காலங்களில் வாழ்க்கைக்கு கைக்கொடுக்கும் என்று விளக்கினார்கள். ஆனால் எனக்கு ஓவியங்கள் வரைவதில் இருந்த ஆர்வம் இயற்பியல், வேதியியல் பாடங்களில் இல்லாமல் இருந்தது. எல்லோரும் என்னை அறிவியல்பாடத்தில்கவனம் கொள்ளுமாறு சொன்ன போது. நான் ஒரே வார்த்தையில் சொல்லி விட்டேன் என்னால் அது முடியவே முடியாதென்று. எனக்கு விருப்பமான கட்டட வரைகலையில் நான் கவனம் செலுத்தத் துவங்கியது ஓவியத்தின் மீதான நாட்டத்திலிருந்துதான் துவங்கியது.

வேதநாயகம் என்றொரு ஆசிரியர் எங்களுக்கு ஆங்கிலம் சொல்லிக் கொடுக்க வருவார். நான் ஆங்கிலப் பாடத்தில் அதிக நாட்டம் கொண்டவன் என்பதனை புரிந்திருந்த அவர் என்னிடம் தனிக் கவனம் எடுத்துக் கொண்டார். எந்த அளவுக்கு அவர் அன்பு கொண்டிருந்தார் என்றால் விடுதியில் நல்ல உணவு கிடைக்காது என்பதால் என்னை தனியாக அழைத்து அவர் எடுத்து வந்த உணவுகளை கொடுப்பார். அவருடைய அன்பும் அரவணைப் பாலுமே நான் ஆங்கிலக் கல்வியில் புலமை பெற முடிந்தது. பின்னர் என்னுடைய எல்லா வளர்ச்சிக்கும் அடிப்படையாக இருந்தது அதுதான்.

கல்விக்குப் பின்பான காலங்கள் எப்படியிருந்தன?

ஒரு நாள் தெருவில் நடந்து கொண்டு போகும் போது ஒரு பெரிய தபால் நிலையம் இருந்தது. அதற்கு எதிரே பொதுப்பணித்துறை கட்டிடம் இருந்தது. அது சிவப்புச் செங்கலால் கட்டப்பட்டு வடிவாக இருந்தது. அதன் கூரையில் அழகாபீ பூ வேலைப்பாடுகள் செய்யப்பட்டிருந்தது. அதனைப் பார்த்து ரசித்துக் கொண்டிருப்பேன். அந்த

சிறு பிராயதில் அப்படிப் பூ வேலைப்பாடுகள் செய்வதுதான் ஆர்க்கிடெக்சினுடைய வேலை என்று நினைத்தேன்.

கிராமத்திலே வாழ்ந்த எனக்கு புதிதாக கொழும்பிற்கு வந்து பெரிய பெரிய கட்டிடங்களைப் பார்க்கும் பொழுது ஒருவித வியப்பும், அச்சமும் ஏற்பட்டது. பயத்தை எல்லாம் ஓரம் வைத்து விட்டு மெல்ல மெல்ல உள்ளே நுழைந்தேன். பிறகு கிளிரிக்கல் பகுதிக்குள் நுழைந்தேன். அங்கே ஒரு தமிழர் இருந்தார் அவரிடம் போய் நான் என்னைப்பற்றி அறிமுகப்படுத்தினேன். அப்போது அவரிடம் நான் நன்றாக படங்கள் கீறுவேன். கட்டிடங்களில் உள்ள பூ வேலைப்பாடுகள் எல்லாம் நான் நன்றாக செய்வேன் என்று கூறினேன். மேலும் என்னை பொதுப்பணித்துறையில் சேர்த்து விடுமாறு அவரிடம் கேட்டுக்கொண்டேன் அவர் என்னிடம் வயதைக் கேட்டார். நான் 47 என்று கூறினேன். 46 இற்கு உள்ளாகத்தான் இங்கே பணியில் அமர்த்துவார்கள் ஆக நீங்கள் இங்கு சேர்வது கடினம். ஆக நீங்கள் ரெக்னிக்கல் கல்லூரியில் உங்களது படிப்பை முடித்துவிட்டு வேலைக்கு விண்ணப்பியுங்கள் என்று கூறினார்.

ரெக்னிக்கல் கல்லூரியில் போய் எனக்கு ஓவியம் கற்றுக்கொள்ளத்தான் விருப்பம். ஆனால் காடுகளில் சென்று நிலம் தொடர்பான சர்வே எடுக்கவும் கருவிகளைக் கொண்டு கோணங்களை அளவிடவும் வேண்டியதான படிப்பு படிக்க வேண்டியிருந்தது. நல்ல வடிவமைப்பாளராக வேண்டுமென்றால் டிராட்ஸ் மேன்ஷிப்பும் படிக்க வேண்டும். எனக்கு சர்வேயிசத்தில் விருப்பமில்லை. ஆனால் அனைத்தையும் ஒன்றாகத்தான் படிக்க வேண்டும். விதிவலியது என்பது போல என்னை எனக்குப் பிடிக்காத சர்வேயிசத்தில் போட்டார்கள். அப்போது கல்லூரியில் பொதுப்பணித்துறையில் தலைமை அதிகாரியாக வேலை பார்த்து ஓய்வு பெற்ற ஒருவர் அங்கு ஆசிரியராக வந்தார். நான் முதல் வரிசையில் அமர்ந்திருப்பேன். அவர் வண்ணங்களைப் பற்றி பாடம் நடத்துவார். அன்று சகாரா பாலை வனத்தைப்பற்றி விவரித்துக் கொண்டிருந்தார். அதில் மஞ்சள் நிற மணல், பச்சை நிறத்தைக் கொண்ட ஓயாஸிஸ் மரங்கள், நீல நிறத்தை உடைய தண்ணீர் என்று வண்ணங்களைப் பற்றிப் பேசிக்கொண்டிருக்கும் பொழுது நான் என்னையே மறந்து அதைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தேன்.

என்னை அவர் சகாராவுக்கு அழைத்துச் சென்று விடுவார். அப்படியொரு அதியசயக்காரர் அவர். ஒரு நாள் நன்றாக மது அருந்தி வந்தவர், டேவிட் என் மகன் என்றார். நான்நெகிழ்ந்து போய் பாடம் முடிந்த பின்னர் அவரிடம் சென்று என் மனதில் உள்ள சங்கடங்களை எல்லாம் சொன்னேன்.

எனக்கு சர்வே படிப்பை விட டிராட்ஸ் மேன்ஷிப் படிக்கத்தான் ஆசை என்றேன். ஆனால் என் விருப்பத்தையும் மீறி என்னை இங்குதான் சேர்த்து விட்டார்கள் என்றேன். உடனே அவர் என் கையைப் பிடித்து கொண்டு நேராக கல்லூரி முதல்வர் அறைக்குச் சென்றார். கல்லூரி முதல்வர் இவரை விட வயதில் சிறியவர் என்பதால் அவரை திட்டத் துவங்கினார். விருப்பமில்லாத பையனை ஏன் வேறு துறையில் படிக்க வைக்கின்றீர்கள். பிள்ளைகளுக்கு எது விருப்பமோ அதைத்தான் அவர்கள் படிக்க வேண்டும் என்றார். இறுதியில் என் விருப்பப்படி டிராட்ஸ்மேன்ஷிப்பை நான் படித்தேன்.என்னுடைய வாழ்க்கையில் ஒவ்வொரு சூழலிலும் ஒரு மேய்ப்பர்கள் வந்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் என் கைகளைப் பற்றி என்னை அழைத்து வந்திருக்கிறார்கள். அப்படி வந்தவர்தான் அந்த பொதுப்பணித்துறை அதிகாரியும். பின்னர் படித்து

முடித்து பொதுப்பணித்துறையில் வேலையும் கிடைத்தது.

பொதுப்பணித்துறை வேலை அனுபவங்களைச் சொல்லமுடியுமா?

அப்போது அங்கு இரண்டு ஆங்கிலேயர்கள் இருந்தார்கள். ஒருவரது பெயர் வின் ஜோன்ஸ் மற்றொருவரின் பெயர் நினைவில்லை. ஆனால் அவர்தான் அங்கிருந்த தலைமை அதிகாரி. அவர்கள் இருவரும்தான் வெளிநாடு சென்று படிப்பதற்கான ஸ்கொலர்ஷிப் கொடுப்பவர்கள். அவர்களுக்கு என்னைப் பற்றி நன்கு தெரியும். அவர்கள் அந்த ஸ்கொலர்ஷிப்பை எனக்குத்தான் தந்தார்கள். ஆனால் என்னுடன் பணிபுரிந்த மற்றைய சிங்களவர்களுக்கு இது பிடிக்கவில்லை. இதனை எப்படியாவது தடுத்து நிறுத்தவேண்டும் என்று சூழ்ச்சி செய்து எனக்கெதிராக ஒரு மனுவை உயரதிகாரிக்கு அனுப்பி வைத்தார்கள். அந்த மனுவில் எனக்கு ஆஸ்த்துமா வருத்தம் இருப்பதாக ஒரு தகவல் இருந்தது. நான் உடனே பொது மருத்துவமனைக்குச் சென்று முழுதாக உடற்பரிசோதனை செய்து சான்றிதழைப் பெற்றுக்

கொடுத்தேன். அவர்கள் என்னை ஆஸ்திரேலியா செல்ல அனுமதித்தனர். நான் 1953 ல் அவுஸ்திரேலியா சென்று 1956 ல் திரும்பி வந்தேன்.

அரசியலில் ஆர்வம் ஏற்பட்டது. காந்தி எப்படி அறிமுகமானார்? அப்போது உங்களுடைய அரசியல் பார்வை என்ன..

நான் ஆரம்பத்திலிருந்தே காந்தியடிகள் பற்றிப் படித்துக்கொண்டு வந்திருக்கிறேன். எனக்கு அவருடைய எளிமை, உண்மை, தேசத்திற்காக அவர் வாழ்க்கையில் செய்த தியாகங்கள் என்று எல்லாமே மனதில் பதிந்திருந்தது. அவர் என்னை மிகவும் கவர்ந்திருந்தார். அவரைப்பற்றிய புத்தகங்கள் நிறைய வாங்கிப் படித்திருந்தேன். மேலும் சத்திய சோதனை போன்ற புத்தகங்கள் அவர்மீது எனக் கிருந்த மரியாதையை அளவற்றதாக அதிகரித்தது. இவை அனைத்தும் எனக்கு பிற்காலத்தில் உதவியாய் இருந்தன. நான் எனது இரண்டாவது ஒப்பந்த காலத்தில் ஆபிரிக்காவில் உள்ள கென்யாவின் மும்பாஸா நகரில் நகர வடிவமைப்பாளராக வேலை பார்த்தேன். அங்கே ஒரு நல்ல நூலகம் இருந்தது. அந்த முனிசிபாலிட்டி நூலகத்தில் ஏராளமான இந்தியத் தத்துவ மரபுகள் அடங்கிய நூல்கள் இருந்தன. அவைகளை வாசித்த போது காந்தியடிகள் தொடர்பான அபிப்பிராயங்கள் எனக்கு அதிகரித்தன.

அரசியல் தொடர்பான சிந்தனையின் துவக்கம் இந்த வாசிப்புகளில் இருந்து தொடங்கியதா?

1976 ல் தமிழர்களுக்காக எனது வாழ்வை செலவிட வேண்டும் என எண்ணினேன். தீவில் நிலவிய சூழல் என் நிம்மதியைக் குலைத்தது. அடிப்படையிலிருந்தே நாம் மாற வேண்டும். நமது தனித்துவத்தை பேண வேண்டும் என்றெல்லாம் எண்ணினேன். அந்தக் காலத்தில் எனது வருமானம் நாற்பதாயிரத்திலிருந்து ஐம்பதாயிரம் வரை வரும். உள்ளூரில் வேலை செய்யும் போது எனக்குப் பிடிக்காத வேலைகளை செய்ய மாட்டேன். என்னிடம் இருந்த பணத்தைக் கொண்டு என் இரண்டு சகோதரிகளுக்கும், சித்தி மாமா, அத்தை என அனைவருக்கும் வீடு கட்டிக் கொடுத்தேன். இப்போது அதெல்லாம் இல்லை. அவர்களும் சிங்கள இனவாத நெருப்பால் துரத்தப்பட்டு வெளிநாடுகளுக்குச் சென்று விட்டார்கள். பின்னர்

உலகம் முழுக்க சுற்றிப் பார்க்க ஆசைப்பட்டு நான் விரும்பிய இடங்களுக்குச் சென்று வந்தேன்.

நான் ஒரு ஆர்க்கிடெக். உலகெங்கிலும் கட்டிடக் கலை வளர்ச்சி எப்படி வளர்ந்துள்ளது என்பதை தெரிந்து கொள்ளும் ஆர்வத்தில் அப்படிப் பயணம் சென்றேன். எனக்கு அப்போது பெரிய கனவு இருந்தது. அது திருகோணமலையில் கட்டடக் கலையின் சிறப்பை உணர்த்தும் வகையில் ஒரு சிறந்த பல்கலைக்கழகத்தை நிறுவ வேண்டும் என்பதுதான் அந்தக் கனவு. அதற்காக நல்லதொரு வரைபடத்தையும் நான்தயாரித்திருந்தேன். அதற்காக ஒரு நிகழ்ச்சியை துறைமுக வீதியில் ஏற்பாடு செய்து அதை துவங்கி வைக்க தந்தை செல்வாவையும் அழைத்திருந்தோம். என் கனவில் அது சிறந்த கட்டடக் கலை நகரமாக உருவாகும் என்று நான் ஆசைப்பட்டேன். துறைமுக வீதி முழுவதையும் நான் அப்படி கற்பனை செய்திருந்தேன். ஆனால் இப்போது அதெல்லாம் வெறும் நினைவுகளாகிப் போய் விட்டன.

அரசியலில் தீவிரமாக இறங்குவதற்கு காரணமாக சம்பவங்கள் ஏதாவது இருக்கின்றனவா?

வேலை ஒப்பந்தங்கள் முடிந்து ஊருக்கு வரும் போது மட்டுமல்ல வெளி நாடுகளில் இருந்த போதும் அரசியல் வேட்கை எனக்குள் இருந்தது. அது பல நேரங்களில் என் நிம்மதியைக் குலைத்தது. சனங்கள் நிம்மதியற்று அலைந்து திரிந்ததும், அரசியலில் வெளிப்படையாக சிங்களர்கள் இனவாதத்தோடு நடந்து கொண்டதையும் அறிய நேரிட்ட போதெல்லாம் வேதனைதான் மிஞ்சும். 1947 ம் ஆண்டு நான் முதன்முதலாக தந்தை செல்வாவின் பேச்சை கேட்டேன். அவர் பேசிய அத்தனை வார்த்தைகளும் எனது மனதில் நிரந்தரமாக பதிந்திருந்தது. அவுஸ்திரேலியாவில் படித்துவிட்டு நான் 1956 ல் திரும்பி வந்தேன். அதற்கு மறுநாள் செல்வநாயகம் முதலானோர் சத்தியாகரத்தில் ஈடுபட்டிருந்தார்கள். அப்போது அங்கு பொலிஸ்காரர்கள் நிறையப்பேர் குவிக்கப்பட்டு இருந்தனர். எங்கும் பதட்டம் நிலவியது. இலங்கையில் என்னுடன் பணியாற்றிய சில சிங்களர்கள் என் மீது அதிக விருப்போடு இருந்தார்கள். அவர்கள் என்னை வெளியில் போக வேண்டாம் என்று தடுத்தார்கள். ஆனால் நான் போயாக வேண்டும் என்று கூறி வெளியில் வந்து பார்த்தேன். உண்ணாவிரதம் இருந்தவர்களை பொலிசார் கண்மூடித்தனமாகத் தாக்கினார்கள்.

அந்தச் சம்பவங்கள் என்னை மேலும் இறுக்கமாக மாற்றியது. நான் நினைத்தது போலவே எல்லாம் நடந்தேறியிருந்தது. அனைத்தையும் நான் என் கண்ணாலே பார்த்தேன். எனக்குத் தெரிந்து 1947 ல் தான் இந்த இனவாதம் வெளிப்படையாக துவங்க ஆரம்பித்தது.

உங்களுக்கு ஈழ விடுதலைப் போராட்டத்தில் எப்படி ஆர்வம் வந்தது?

அதனை நான் விடுதலைப் போராட்டம் என்று சொல்ல மாட்டேன். தமிழ் மக்களுக்கென்று ஒரு தனித் துவமான அடையாளத்திற்கான போராட்டமாக அதை நான் காண்டேன் நான் இலங்கைக்கு திரும்பி வந்த நாள் தொடர்த்தே தமிழ் மக்களுக்கு தனித்துவமான வாழ்க்கையை நாம் தேடித்தரவேண்டும் அது காந்தியத் தால்தான் சாத்தியமாகும் என்று நம்பினேன். சிங்களவர்களிடமிருந்து விடுதலை வாங்கித்தர வேண்டும் என்றெல்லாம் நான் யோசிக்க வில்லை. ஆனால் அந்த மக்கள் தங்களை சுயமாக ஆளத் தெரிந்தவர்களாக மாற வேண்டும் என விரும்பினேன். கல்வியும், காந்தியமும் அதை சாதிக்கும் என நம்பினேன்.

வவுனியாவில் நாவலர் பண்ணை என்ற பெரிய பண்ணையை உருவாக்கினோம். சுமார் 10 ஏக்கர் பரப்பில் அதை ஒரு விவசாய கல்விப் பண்ணையாக உருவாக்கினேன். அந்த இடத்தை நானே தேர்ந்தெடுத்து அதன் மூலம் தமிழ் இளைஞர்களுக்கு விவசாயத்தை அறிமுகம் செய்யலாம் என நினைத்து ஒரு டிராக்டரும் வாங்கினேன். அவர்களுக்கு வேண்டிய உணவு கொடுத்து வயலில் எப்படி விவசாயம் செய்வது என்று கற்றுக் கொடுத்தேன். ஆனால் இரண்டு வருடம் கழித்து அவர்கள் நெல்லை அறுவடை செய்து தங்களின் வீடுகளுக்கு எடுத்துச் சென்று விட்டார்கள் (சிரிக்கிறார்)

ஆனாலும் நான் சேர்ந்து போகவில்லை. நானும் டொக்டர் ராஜசுந்தரமும் புதிய வழிகளை ஆராய்ந்தோம். ராஜசுந்தரத்தைப்போல ஒருவர் இல்லாவிட்டால் எங்களால் காந்தியத்தை வளர்த்திருக்க இயலாது. நித்திரை கொள்ளாமல் இருக்கச் சொன்னால் நித்திரை கொள்ளாமல் விழித்திருப்பார், வண்டியை ஓட்டவேண்டும் என்றால் உடனே வந்து உதவுவார், ரைப் செய்து கொடுக்க வேண்டும் என்றால் அதையும் விரைவாக செய்து கொடுப்பார். அவரது மனைவி சாந்தியும் கணவரைப் போலத்தான். அவரும் எல்லா உடல் சுகக்கேடுகளையும் பரிவாய் குணப்

படுத்துவார் . காந்தியம் என்ற அமைப்பு பெரும் வெற்றி பெறக் காரணமாக அமைந்தவர்கள் ராஜசுந்தரம் தம்பதிகளே. அவரும் நானுமாக பண்ணையில் தங்கியிருந்து படிக்கும் ஆர்வம் உள்ளவர்களைத் தேடினோம். 12,15 இளைஞர்கள் வந்தார்கள். அவர்களுக்கென சிறிய குடில்களை அமைத்து அங்கேயே கல்வி கற்றுக் கொடுக்க உரிய ஆசிரியர்களையும் நியமித்தேன். ஒரு பக்கம் உழைப்பு, இன்னொரு பக்கம் கல்வி என்பது காந்தியத்தின் விதியாக இருந்தது. அதை நான் அவர்களுக்குப் போதித்தேன். அந்த வழிமுறைகள் பெறும் வெற்றியடைந்தன.

நோர்வே,ஹொலண்ட் நாட்டைச் சார்ந்தவர்கள் எனக்கு பணம் கொடுத்து உதவினார்கள்.அத்துடன் நாங்களும் கொஞ்சம் பணம் போட்டு 600 பெண் குழந்தை களுக்கு 3 மாதம் என்ற கணக்கில் பயிற்சி அளித்து வந்தோம் . ஐந்து பிரிவுகளாக பாடத்தினை வகைப்படுத்தி கற்பித்தோம் அதில் முதலாவதாக காந்தியம். காந்தி யார் அவரது வாழ்க்கை எப்படி இருந்தது என்பனவற்றை கற்பித்தோம். பிறகு கல்வி, மூன்றாவதாக உடல் நலம். மருத்துவர் சாந்தி அதனைக் கவனித்துக் கொண்டார். அவர் கணவவர் மற்ற பொறுப்புகளை ஏற்றிருந்தார். குடும்பமாக அவர்கள் இந்த பணியினை செய்தார்கள்.

“

வெலிக்கடைச் சிறையில் சித்திரவதைகள் இருந்ததுதான். ஆனால் இப்படி ஓட்டு மொத்தமாக கொலை செய்வார்கள் என்று நான் அப்போது நினைக்கவில்லை.

”

குழந்தைகளுக்கு படிப்பு பாரமாக இருந்து விடக்கூடாது என்பதில் நாங்கள் கவனமாக இருந்தோம். அவர்களுக்கென்று ஒரு பாடத் திட்டத்தை நாங்கள் உருவாக்கினோம். ஒவ்வொரு ஊராகச்சென்று அங்கிருந்த தலைமை அதிகாரியை சந்தித்து எங்களது நோக்கத்தை தெரிவித்து அங்கிருந்து ஒரு பெண்ணைத் தேர்ந்தெடுத்தோம். இப்படியாக 500 கிராமங்களிலிருந்து 500 பெண் களைத் தேர்ந்தெடுத்து அவர்களுக்கு இந்த பாடத் திட்டத்தினை படிப்பித்தோம். அந்த 500 பெண் களும் இங்கே அனைத்தையும் கற்றுக் கொண்டு தங்களது ஊர்களுக்குத் திரும்பி மற்றவர்களுக்கு

அதைக் கற்பிப்பார்கள். வேலைக்குச் செல்லும் தாய்மார்கள் தங்களின் குழந்தைகளை எங்கள் குடில்களில் விட்டுச் செல்வார்கள். இதற்கென ஒவ்வொரு ஊரிலும் ஒலையால் குடில்களை அமைத்து அதிலே சுத்தமான வெண் மணலை பரப்பி வைத்திருந்தோம். பயிற்சி பெற்ற பெண்கள் குழந்தைகளைப் பார்த்துக் கொள்வார்கள். எங்களுக்கு நிதி உதவி வழங்கியவர்கள் நாங்கள் என்ன வேலை செய்கிறோம் என்பதைப் பார்க்க வவுனியாவுக்கு வருவார்கள். ஒரு கட்டத்தில் காந்தியம் பரந்து மக்களிடம் செல்வாக்குப் பெற்று 500 பள்ளிக்கூடங்களாக விரிவடைந்திருந்தது.

இதையெல்லாம் இலங்கை அரசும் அறிந்திருந்தது. நாங்கள் எங்கு கிணறு தோண்டுகிறோம், எங்கெல்லாம் எங்கள் பண்ணைகள் உள்ளன என்பதை அவர்கள் தெரிந்து வைத்திருந்தார்கள்.

காந்தியம் என்ற அறவழி அமைப்பில் ஈடுபட்டிருந்த நீங்கள் எப்படி புளொட் என்னும் ஆயுதக் குழுவோடு இணைந்தீர்கள்?

புளொட் அமைப்பினுள் நான் எப்படி வந்தேன் என்றால் அதற்கு சந்ததியார்தான் காரணம். புளொட்டில் உமா மகேஸ்வரன் தலைவராக இருந்தார். அவருக்கு உதவியாக சந்ததியார் இருந்தார். சந்ததியார் மிகவும் கெட்டிக்காரர். மிகச் சிறந்த படிப்பாளி, சிறந்த பேச்சாளர். அவர் சேவதை மணிக் கணக்கின்றி கேட்டுக் கொண்டிருக்கலாம்.

அவருக்குள் ஒரு கம்யூனிஸ்ட் இருந்தான். ஆனால் முட்டாள்கம்யூனிஸ்ட் மாதிரி பேச மாட்டார். முதலாளித்துவத்தையும் ஆதரிப்பார். கம்யூனிசத்தையும் ஆதரிப்பார், எங்கள் காந்தியத்தையும் ஆதரிப்பார். அதனால் அவரை எனக்குப் பிடிக்கும்.

புளொட்டுக்கு அவரும் ஒரு தூணாக இருந்தார். சந்ததியாருடன் இன்னொருவர் இருந்தார். அவரை புலிகள் அச்சகத்தினுள் வைத்து சுட்டுக் கொன்றார்கள். காந்தியத்திற்கு வேண்டிய எல்லா உதவிகளையும் சந்ததியார் செய்து கொடுத்தார். எங்களையும் புளொட் இயக்கத்தோடு சேர்க்க

வேண்டும் என அவர் எண்ணியிருந்தார். நாங்களும் அவர் கேட்டுக்கொண்டதற்கிணங்க அவர்களோடு இணைந்தோம். அதே நேரம் ஏனைய அமைப்புகளை வீழ்த்தி புளொட் அமைப்பு முன்னுக்கு வர வேண்டும் என்று நினைத்து அவர்களோடு நாங்கள் சேரவில்லை.

ஆனால் அமைப்பினுள் சென்ற பின்னர் அனுபவங்கள் வேறு மாதிரி இருந்தன. துப்பாக்கி வழியே சகல கோட்பாடுகளையும் வென்று விடலாம் என்ற மூட நம்பிக்கை புளொட்டில் இருந்தது. அளவு கடந்து ஆயுதங்களை வழிபடும் மூட நம்பிக்கை எந்த அமைப்பையும் விட்டு வைக்கவில்லை. இது என்னைப் போன்றவர்களை பெரும் பீதிக்குள்ளாக்கியது.

புளொட்டுடன் ஏற்பட்ட தொடர்பினால் தான் கைது செய்யப்பட்டீர்களா?

சந்ததியார் காந்தியம் அமைப்போடு நெருங்கிய தொடர்பில் இருந்தார். அவரே புளொட் அமைப்பிலும் செயற்பாட்டாளராக இருக்க நாங்களும் இலங்கை அரசின் வளையத்தினுள் கொண்டு வரப்பட்டோம். அதைவிடவும், நாங்கள் புளொட் அமைப்போடு நெருக்கமாக இருந்தது வேறு சிலருக்குப் பிடிக்கவில்லை, என்னையும் டொக்டர் ராஜசுந்தரத்தையும் கூட பிரிக்க சிலர் திட்டமிட்டார்கள். நான் மிகவும் நேசிக்கும் டாக்டர் ராஜசுந்தரம் சீமெந்து பொருட்களை திருடியதாகவும் குற்றச்சாட்டுக்கள் சுமத்தப்பட்டன.

ஆயினும் நான் தொடர்ந்தும் புளொட்டில் இயங்கி வந்தேன். அப்போது டொக்டர் ராஜசுந்தரத்திற்கு வவுனியாவில் எம்.பியாக வேண்டும் என்ற ஆசை இருந்தது. ஒரு முறை நான் அதை எல்லோர் முன்னிலையிலும் வெளிப்படையாகச் சொன்னேன். அன்றைய தினத்தில் அவருக்கு அங்கும் நல்ல அறிமுகம் இருந்தது. ஆனால் எங்களைப் பிடிக்காத ஒருவர் இதைப் பொலீசிடம் சொல்லி விட்டார்.

1983 ஏப்ரல் மாதம் என்னையும் டொக்டர் ராஜசுந்தரத்தையும் கைது செய்தார்கள். கொழும்பு வை எம் சி ஏ (YMCA) வில் வைத்து இரவு 12 மணிக்கு என்னைக் கைது செய்து நான்காம் மாடி குற்றப்புலனாய்வு விசாரணை முகாமுக்குக் கொண்டு சென்று ஓர் அறையில் அடைத்து வைத்திருந்தார்கள். அங்கே ஒருவர் கிறிஸ்துவ மதத்தை சார்ந்தவர் வந்தார். அவர் என்னிடம் “உங்களது அனைத்து வேலைகளும், திட்டங்களும்

எங்களுக்கு நன்றாகத் தெரியும். உங்கள் அனைவரையும் நாங்கள் தீவிரமாக கண்காணித்த பின்னரே உங்களை சிறை பிடித்தோம். ஆக எங்களுக்கு ஒன்றும் தெரியாது என்று கூறி மாட்டிக் கொள்ளாதீர்கள். மாறாக என்ன செய்தீர்களோ அதை கூறிவிட்டு குறைவான தண்டனையுடன் விடுதலையாகுங்கள்” என்று கூறினார்.

காவல்துறையினர் எவ்வாறான விசாரணைகளை மேற்கொண்டார்கள்?

அவர்கள் எனது வாக்குமூலத்தை அவர்கள் பதிவு செய்து கொண்டார்கள். அப்போது புன்னியாடி சில்வாதான் சிஐடி பெரியவராக இருந்தார். நான்காம் மாடியில் என்னுடன் இன்னொருவனும் இருந்தான். அவனுக்கும் எங்களுக்கும் எந்த தொடர்பும் கிடையாது. அவன் எம்.பி.ஏ படித்துக் கொண்டிருந்தான். அவனையும் எங்களைப் போல அங்கிருந்த மேசையின் மீதே படுத்துறங்கச் சொன்னார்கள். ஆனால் அவன் மிகவும் வசதி

படைத்தவன். யாருக்கோ தொலைபேசி மூலம் பேசி, அவனது ஆட்கள் உயர் அதிகாரிகளோடு பேசி அவனை அழைத்துச் சென்றுவிட்டார்கள்.

என்னிடம் வாக்குமூலம் வாங்குவதற்காக சிஐடி அதிகாரியின் உதவியாளரை அனுப்பி வைத்திருந்தனர். அவர் அதிகாலையிலேயே வந்து என்னிடம் வாக்குமூலம் வாங்க ஆரம்பித்தார். எனது வாழ்க்கையில் நடந்த அனைத்து சம்பவங்களையும் கூறினேன். அதனை கேட்டுக்கொண்டிருந்த அதிகாரிக்கே தலை சுற்ற ஆரம்பித்தது. இத்தனை படித்தவர், உலகத்தினை சுற்றி வந்தவர் நைஜீரியா கென்யா போன்ற இடங்களில் பணியாற்றியவர் இப்படி சாரத்துடன் தன்முன் அமர்ந்து வாக்குமூலம் கொடுப்பதை எண்ணி சற்று கலங்கினார். பிறகு அனைத்தையும் பதிவு செய்தபின்னர், அதனை எழுதி சிஐடி உயர் அதிகாரியிடம் ஒப்படைத்தார். அதனை முழுதாக வாசித்து பார்த்து விட்டு புன்னியாடி சில்வா மறுநாள் காலையில் என்னை பார்க்க வந்தார். என்னிடம் ஒன்றும் பேசாமல் கை குலுக்கிவிட்டு “நீங்கள் குற்றமற்றவர் என்று எனக்கு தெரியும். நான் எல்லா அதிகாரமும் உள்ளவனாக

இருந்தால், உங்களை என்னோடு காரில் அழைத்துச் சென்று வை எம் சி ஏ விற்கு அழைத்து சென்று விட்டு விட்டு வந்திருப்பேன். ஆனால் மந்திரியின் உத்தரவின் பேரில் உங்களை நான் இராணுவ முகாமிற்கு அழைத்து செல்ல வேண்டியுள்ளது.” என்று கூறினார்.

பிறகு என்னையும் டாக்டர் ராஜசுந்தரத்தையும் பனாகொடை இராணுவ முகாமுக்கு அழைத்துச் சென்றார். அங்குள்ள இராணுவ அதிகாரிகளிடம் என்னை அடிக்க வேண்டாமெனவும் அவர் ஒன்றும் அறியாதவர் என்றும் சொல்லிவிட்டு போய்விட்டார். அவர் சென்றதுதான் தாமதம் எங்களைச் சுற்ற இராணுவ வீரர்களை நிற்க வைத்து விட்டு பள்ளிச் சிறுவர்களை அழைத்து வந்து எங்களை வேடிக்கை பொருட்களைப் போல அவர்களுக்குக் காட்டினார்கள். வேடிக்கை பார்க்க நிறைய பேர் கூடிய நிலையில் என் உடுப்புகளை அவிழ்த்து விட்டு நான் சற்றும் எதிர்பாராத நேரத்தில் என் நெஞ்சில் ஒருவன் குத்தினான். நான் வலியில் அப்படியே சுருண்டு கீழே விழுந்து விட்டேன். வலியிலும் பயத்திலும் சிறுநீர் கழித்து விட்டேன். கீழே கிடந்த என் ஆடையும் நனைந்து விட்டது. பின்னர் அந்த சிறுநீரால் நனைந்த ஆடையை உடுத்தச் சொல்லி என்னையும் டொக்டர் ராஜசுந்தரத்தையும் வெலிக்கடை சிறையில் அடைத்தார்கள். அங்கு ஏராளமான பொடியன்களை அடைத்து வைத்திருந்தார்கள். அவர்கள் எம்மைக் கண்டதும் நாங்கள் உங்களைக் காப்பாற்றுவோம் என்று சொன்னார்கள். சில சாரங்களை எங்களுக்குக் கொடுத்து உதவினார்கள்.

சிறையில் நடந்த சித்திரவதைச் சம்பவங்களை யெல்லாம் நான் கண்டிப்பாக சொல்லியாக வேண்டும். ஏனெனில் மக்களுக்கு இந்த விஷயங்கள் தெரிய வேண்டும். இப்படியெல்லாம் கூட கஷ்டப் பட்டார்களா? என்று அனைவருக்கும் தெரிய வேண்டும். ஆகவேதான் கூறுகிறேன். சிறையில் சில நேரங்களில் நான்கு காலில் சென்று சாப்பாட்டினை கொண்டு வரவேண்டும் எனச் சொல்லி அதனை மேற்பார்வையும் செய்வார்கள். அப்போது அங்கே இன்னொரு அதிகாரி வந்தான். அவன் எங்களுக்கு அன்று ஒரு பரிட்சை வைக்கப்போவதாக கூறி எங்களை முழங்காலில் இருக்கச் சொல்லி சாப்பாடுத்தட்டினை வேறொரு மூலையில் வைத்துவிட்டு யார் நான்கு கால்களில் வேகமாகச் சென்று எடுத்துக்கொண்டு வருகிறீர்களோ அவர்களுக்கு ஒரு பரிசு காத்திருக்கிறது என்று கூறினான். நாங்கள் எதிர்க்க வலுவில்லாமல் அவர்களுக்கு கேளிக்கை பொருளாக மாறி வாழ்ந்து

கொண்டிருந்தோம். இதெல்லாம் நடந்த 1983 ம் ஆண்டு. எனக்கு வயது 63 அல்லது 65 இருக்கும் என்று நினைக்கிறேன்.

வெலிக்கடைச் சிறையில் நடந்தேறிய படுகொலைகளின் வாழும் சாட்சி நீங்கள். அப்படியெல்லாம் சிறையில் நடக்குமென்று முன்னரே எதிர்பார்த்தீர்களா?

இல்லை. நான் நினைக்கவில்லை. சித்திரவதைகள் இருந்ததுதான். ஆனால் இப்படி ஒட்டு மொத்த மாக கொலை செய்வார்கள் என்று நான் அப்போது நினைக்கவில்லை. 1983 யூலை 25 ல் கொழும்பில் தமிழர்கள் கொல்லப்பட்டார்கள். சிங்கள வெறியர்கள் சிறைச்சாலையின் கீழ் தள அறைகளுக்குள் புகுந்தார்கள். நாங்கள் மேல் மாடியில் அடைக்கப்பட்டிருந்தோம். சிறை அதிகாரிகள் பூட்டுக்களைத் திறந்து சிங்கள கைதிகளை திறந்து விட்டார்கள். அவர்கள் வெறியோடு தமிழர்கள் இருந்த ஒவ்வொரு அறையாக தாக்கினார்கள்.

ஒரே நாளில் 35 பேர் கொல்லப்பட்டார்கள். குட்டி மணி, ஜெகன், தங்கதுரை போன்ற போராளிகள் எல்லாம் முதல் நாள் கொல்லப்பட்டார்கள். பின்னர் இரவாகி விட்டதால் நிறுத்தினார்கள். ஆனால் காயமடைந்தவர்களுக்கு வைத்தியம் பார்க்காதபடியால், ரத்தம் வீணாகி பல இளைஞர்கள் இறந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

மறு நாள் 26 ம் தேதி சிறை அமைதியாக இருந்தது. 27 ம் தேதி விடிந்ததும் மீண்டும் தாக்கத் தொடங்கினார்கள். எங்களைப் போன்றவர்களை முதல் மாடியில் அடைத்து வைத்திருந்தார்கள். நாங்கள் எட்டு, ஒன்பது பேர் வயதானவர்கள் சுமார் 40 அடி அகலமுள்ள அறையில் முதல் மாடியில் இருந்தோம். அதில் டொக்டர் ராஜ சுந்தரம், பாதிரியார் சின்னராசா, ஆகியோர் அடைக்கப்பட்டிருந்தோம். முதல்நாளே டொக்டர் தர்மலிங்கம் அவருக்கு 75 வயதிருக்கும், அவர் எங்களிடம் “யாரும் இந்த அறையை உடைத்து சண்டை போட வந்தால் நாமும் சண்டை போட்டுதான் சாகவேண்டும்” என்று கூறினார். எப்படியும் நாமும் கொல்லப்படுவோம் என்றார் அவர்.

மறுநாள் அவர் கூறிய படியே எங்கள் அறைக்கு வந்தார்கள். ஆனால் எங்களின் அறை வெளிப்புறத்தில் பூட்டப்பட்டிருந்தது. எங்களது பாதுகாவலர் பூட்டிவிட்டு சாவியை கொடுக்காமல்

போய்விட்டார். அவர்கள் பூட்டை உடைக்க ஆரம்பித்தார்கள். அப்போது எங்களுடைய ஆட்கள் அவர்களை எதிர்த்து போராடினார்கள். டாக்டர் ராஜசுந்தரத்திற்கு சிங்களம் நன்கு தெரியும் அவர் அவர்களிடம் “எங்களை ஏனப்பா இப்படி கொல்கிறீர்கள், எங்களுக்கு ஒன்றும் தெரியாது. நாங்கள் யாரையும் தொந்தரவு செய்யவில்லை. நாங்கள் ஈழத்துக்கு ஆதரவாகத்தான் உள்ளோம் ஆனால் நாங்கள் யாருக்கும் எந்த தீங்கும் செய்ய வில்லை.” என்று சொல்லிக்கொண்டு இருக்கும் போதே அந்த கதவினுடைய பூட்டு உடைந்தது.

உங்களை அடிப்பதற்காகக் கொண்டு வந்த பொல்லு களைப் பிடித்து தடுத்துக் கொண்டு டொக்டர் தர்மலிங்கம் நின்றார். அவருக்கு அந்த வயதில் இருந்த பலம் சொல்லில் அடங்காதது. கதவை உடைத்துத் திறந்து உள்ளே வந்தவர்கள் டொக்டர் ராஜசுந்தரத்தை வெளியில் இழுத்துப்போட்டு அவர் தலையில் ஓங்கி அடித்ததில் அவர் அந்த இடத்திலேயே இறந்துபோனார். பின்னர் அறையின் ஓரத்திற்கு எங்களை ஒதுங்கச் சொல்லி சுடுவதற்காக தயாரானார்கள். அந்த நிமிடம் என் மனதில், இப்படிச் சாவது பெருமையானதுதான் என்று தோன்றியது.

அந்த நேரம் கீழேயிருந்து ஒரு கொமாண்டர், அவர் ஒரு முஸ்லீம் எங்களை கீழே அழைத்து வரும் படி உத்தரவிட்டார். எங்களைப் பாதுகாப்பாக கீழே குனிந்து நடக்கும் படி சொல்லி, ஒரு திறந்த பாதை வழியாக அழைத்துச் சென்றார்கள். வழியில் கொல்லப்பட்டவர்களின் உடல்களை நான் கண்டேன். அதில் பலருடைய உயிர் பிரியாமல் உடல் துடித்துக் கொண்டிருந்தது. அவர்களின் சாகட்டும் என்று அப்படியே விட்டிருந்தார்கள். பின்னர் ஒரு வாகனத்தில் ஏற்றிச் சென்று லொறியொன்றில் ஏற்றி குப்புறப் படுக்கச் சொன்னார்கள். அப்படித்தான் நாங்கள் மட்டக்களப்புச் சிறைக்குப் போனோம்.

நான் உட்பட ஏழு பேரை மட்டக்களப்பு சிறைக்கு மாற்றினார்கள். அங்கும் ஏராளமான பொடியன்கள் அடைக்கப்பட்டிருந்தார்கள். அவர்களைப் பார்க்க ரொம்ப வேதனையாக இருந்தது.

மட்டக்களப்பு சிறை உடைப்புப் பற்றிச் சொல்லுங்கள்...

ஆமாம். அந்த சிறை உடைப்பை புளொட் மட்டும் செய்தது என்று சொல்ல முடியாது.

மற்றைய போராளிகளும் இணைந்துதான் அதைச் செய்தோம். எங்களுக்கு இந்தியாவுடைய ஆதரவு அப்போது இருந்தது. பொதுவாகவே சிறையிலிருந்து எங்களை மீட்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் பரவலாக இருந்தது. பலரும் அதற்கு உதவ மட்டக்களப்பு சிறையை உடைத்து எங்களை மீட்டார்கள். அதில் ஒரு விசயத்தைச் சொல்ல வேண்டும். சிறை உடைப்பின்போது, அங்கிருந்த கைதிகளின் அறைகளைத் திறந்த நேரம், இன்றைய அமைச்சர் டக்ளஸ் தேவானந்தா என்ன செய்தார் என்றால், சிறையில் திருட்டு, பாலியல் குற்றச்சாட்டுக்களில் தடுத்து வைக்கப்பட்டிருந்த சாதாரண கைதிகளையும் திறந்து விட்டுவிட்டார்.

சிறையை உடைத்து எல்லோரையும் மீட்டு விட்டார்கள் என்றதும் பெரும் எழுச்சி தமிழ் மக்களிடம் காணப்பட்டது. இயக்கங்களுக்கிடையில் அது உரிமைகோரல் போட்டியாகவும் இருந்தது.

மட்டக்களப்பிலிருந்து யாழ்ப்பாணம் போக சுமார் இருபது நாட்களுக்கும் மேலானது. அங்கிருந்து படகு மூலம் ராமேஸ்வரம் தப்பிச் சென்றோம். அப்போது தமிழக மக்களும் போராளிகளும் எங்களை வரவேற்ற நினைவு இன்னமும் என் கண்களில் கண்ணீரை வரவழைக்கிறது. ஆனால்

எனக்கு பாஸ்போர்ட் கிடையாது. மேற்குலக நாடுகளில் வாழும் அகதிகளைப் போன்ற உரிமைகளை நாங்கள் அனுபவிக்கவில்லை. தவிரவும் ரெட் புக் எனப்படும், அபாயமானவர்கள் பட்டியலில் தொண்ணூறு வயதான என்னையும் வைத்திருக்கிறார்கள்.

1978ல் ஆரம்பித்த காந்தியம் அமைப்பின் முதுகெலும்பாக இருந்த டொக்டர் ராஜசுந்தரம் இல்லை என்பதை நினைக்கும் போது மிகுந்த தனிமையை உணர்ந்தேன். அவரும் அவரது மனைவி காராள சிங்கம் சாந்தியும் எப்பேர்ப்பட்ட மனிதர்கள். மிகவும் சுகபோகமாய் வாழ்ந்த லண்டன் வாழ்வை உதறிவிட்டு காந்தியம் அமைப்பிற்காக ஈழத்திற்கு வந்தவர்கள். மலையக மக்கள் வாழ்வில் அறிவொளியையும் விவசாயச் சேவைகளையும் செய்த 500 குடிகளைக் கொண்ட எங்கள் காந்தியம் இலங்கை அரசால் தடை செய்யப்பட்டு டொக்டர் கொல்லப்பட நான் தமிழ்நாட்டிற்கு வந்து இறங்கியிருந்தேன்.

தமிழ்நாட்டில் புளொட் அமைப்பில் உங்கள் பணி என்ன. உமாமகேஸ் வரனுடன் உங்களுக்கு எப்படி முரண்பாடு ஏற்பட்டது?

அந்தக் காலத்தில் தமிழக மக்கள் போராளிகளை மிகவும் மதித்தார்கள். எங்கு சென்று ஈழப் போராளி என்றாலும் ராஜ உபசாரம்தான். இந்திய அரசும், மாநில அரசும் அவர்களை பயன்படுத்திக் கொண்டதால் இங்கு நல்ல சௌகரியத்துடன் வாழ்ந்தோம். ஆனால் எந்நேரமும் எங்களுக்குள் விடுதலை வேட்கை மட்டுமே இருந்தது. அது ஒன்றுதான் எண்ணம். அது பற்றியே சிந்தித்தோம். நான் புளொட்டுடன் சில மாதங்கள்தான் வேலை செய்தேன். நான் வந்தவுடன் புளொட்டில் உள்ள உயர்மட்ட ஆட்கள் என்னிடம் அனைத்து முக்கியமான வேலைகளையும் தந்தனர். நீங்கள்தான் நிர்வாக வேலைகளைப் பார்க்க வேண்டும் என்று கூறினர். கணக்கு வழக்குகள், பத்திரிகை, தொலைத் தொடர்பு, போன்ற வேலைகள் எனக்கு ஒதுக்கப் பட்டன. ஆனால் புளொட்டில் இணைந்த சில மாதங்களிலேயே எனக்கு அது சரிவரவில்லை. ஒரு குழுவை அமைத்து அவர்கள்தான் முக்கியமான முடிவுகளை எடுக்க வேண்டும். ஒரு தனி நபர் சர்வாதிகாரி போல இருந்து கொண்டு முடிவுகளை எடுக்க முடியாது என்று முகுந்தனிடம் சொன்னேன். முகுந்தன் இதைக் கேட்டு அமைதியாக இருந்தார். பின்னர் நான் உமாவுக்கு கடிதம் எழுதிவைத்துவிட்டு என் அறையில் இருந்த ஒரு பெட்டியை எடுத்துக் கொண்டு வெளியில் வந்த போது உமா மகேஸ்வரன் எங்கே செல்கின்றீர்கள் எனக் கேட்டார். நான் எல்லாவற்றையும் சொன்னேன். பின்னர் கடும் சினங்கொண்டவராக உமா சொன்னார் “உமக்கு எப்படி பாடம் படிப்பிக்க வேண்டும் என எமக்குத் தெரியும்”

நான் வெளியேறி அந்த நகரத்தின் தெருவழியாக நடக்கத் துவங்கினேன்.

சென்னையில் உங்களைக் கடத்தியவர்கள் புளொட் அமைப்பினரே என்று அறிந்துள்ளோம்...

அண்ணா நகர் பேருந்து டெப்போ பக்கத்தில் சென்று கொண்டிருந்த என்னை காரில் வந்து தூக்கிச் சென்றார்கள். இப்போது கோயம்பேடு சந்தை, பேருந்து நிலையம் என எந்நேரமும் பரபரப்பான இடமாக இருக்குமிடம் அந்நாட்களில் மனித நடமாட்டம் அற்ற காடு போல இருக்கும். அந்தப்

பக்கம் என்னைக் கொண்டு போனதும் நான் உரக்கக் கத்தினேன். எனது குரலைக்கேட்ட அந்த ஓட்டுனர் “யாரையடா பிடித்து வந்திருக்கிறியள் டேவிட் ஐயாவையா” என்று கேட்டு எனது கட்டுகளை அவிழ்த்து விட்டான். உண்மையில் அவர்கள் வேறு யாரையோ பிடிக்க வந்து அடையாளம் தெரியாமல் என்னைப் பிடித்துச் சென்று விட்டார்கள். உண்மையில் என்னைப் பிடிப்பதும் அவர்களுக்கு ஒரு நோக்கமாக இருந்த போதிலும், அது அவசரத் தேவையாக இருக்கவில்லை. ஒரு வேளை அவர்கள் சந்ததியாரைப் பிடிக்க வந்திருக்கலாம். பின்னர் நான் இரவு ஒரு மணியளவில் விடுவிக்கப்பட்டேன்.

ஒரு வழியாக அறைக்கு வந்து சேர்ந்த போது சந்ததியார் எனக்காக அங்கே காத்திருந்தார். நான் அவரை எச்சரித்தேன். உன்னை பிடிக்க வந்துதான் தெரியாமல் என்னை பிடித்துச் சென்று விட்டார்கள். நீ கவனமாக இரு என்று எச்சரித்தேன். நான் திரும்பி வந்த மூன்றாம் நாள் சந்ததியாரை பிடித்துச் சென்றார்கள். அவன் என் அறைக்கு அடிக்கடி வருவான் என்றாலும் அவன் தங்கியிருந்த இடம் வேறு. அதை ரகசியமாக அறிந்து அங்கு போய்தான் அவனை பிடித்துச் சென்றார்கள். என்னையும் அழைத்து விசாரித்தார்கள். நான் விசாரிக்கப்படும் வரை சந்ததியார் உயிரோடுதான் இருந்தார். பின்னர் அவருக்கு என்னவானது என்றே தெரியவில்லை. வல்லநாட்டிலோ, ஓரத்த நாட்டிலோ கொண்டு போய் அவர்கள் அவனை கொன்றிருக்கக் கூடும். சந்தியார் எப்பேர்ப்பட்ட மனிதன். எளிமையிலும் எளிமையானவன். இடைவிடாது மக்களைப் பற்றியும் ஏழைகளைப் பற்றியும் சிந்தித்த அவனை அப்படி அவர்கள் செய்திருக்கக் கூடாது.

அதன் பின்னர் அமைப்புகள் எதிலும் செயற்படவில்லையா?

ஆம். அனுபவங்கள் அப்படியாகி விட்டன. நாங்கள் பொறுப்பற்றவர்களாக மனித உயிர்களின் பெறுமதி தெரியாதவர்களாக ஆனோம். எதிரிக்கு எதிராக ஆயுதம் ஏந்திய நாங்கள் எங்களின் சாதாரணமான கருத்து முரண்களை துப்பாகியால் எதிர்கொண்டோம். ஓரத்தநாட்டிலும், சென்னையிலும் எத்தனை எத்தனைபேர் கொல்லப் பட்டார்கள். எதிரிகளிடமிருந்து உயிர் தப்பிய சூழலில் ஒரு இயக்கம் இன்னொரு இயக்கத்திடமிருந்தும் உயிர் தப்ப வேண்டி இருந்தது. எல்லோரும் புலிகளின் கொலைகளை மட்டும் பேசுவார்கள். ஆனால் எல்லா இயக்கங்களும் அப்படித்தான் இருந்தது. புலிகள் எப்போதுமே பிறத்தியாரின்

நெருக்குதலுக்கு அஞ்சாமல் சுய இயக்கமாக செயல்பட்டார்கள். இந்தியாவின் சொல்வழி கேட்டோ, அல்லது வேறு தலைவர்களின் எடுப்பார் கைப்பிள்ளையாகவோ இருக்கவில்லை. என்னைக் கேட்டால் பிரபாகரனின் அரசியலில் சில முரண்பாடுகள் இருந்தாலும் அவரை நான் சிறந்த தலைவராகப் பார்க்கிறேன். அன்றைக்கிருந்த போராளிக் குழுக்களில் அவர் மட்டும்தான் தனித் தமிழ் ஈழத்திற்காக எத்தகைய சமரசங்களையும் செய்து கொள்ளவில்லை. ஆனால் அவர்களும் அரசியல் கொலைகளைச் செய்தார்கள். இதனால் பெரும் சோர்வுக்குள்ளாகி அமைப்புகளிலிருந்து ஒதுங்கியிருந்தேன். உங்களுக்கு ஒரு உண்மை தெரியுமா நான் பிரபாகரனை இதுவரை சந்தித்ததே இல்லை.

தமிழகத்தில் வாழ்க்கை எப்படிப் போகிறது?

1983 ல் இங்கு வந்தேன். வந்த புதிதில் போராளிகள் என்றால் பெரும் மரியாதை. மக்கள் எல்லா போராளிகளையும் நாயகர்களாகப் பார்த்தார்கள். இவர்கள் இங்குள்ள சனங்களிடமும் தங்களின் சாகசங்களைக் காட்டினார்கள். அது பல பிரச்சனைகளை இங்கே உருவாக்கினாலும். மக்களிடம் போராளிகளுக்கென்று செல்வாக்கிருந்தது. ஆனால் குறிப்பாக ராஜீவ் கொலைக்குப் பிறகு எல்லா நிலமைகளும் மாறிப் போனது. மரியாதை போனதென்று இல்லாமல், மக்கள் போராளிகளை அச்சத்தோடு பார்த்த காலமும் வந்தது.

ஒரு சில இயக்கங்கள் தவிர்த்து இங்குள்ள அரசியல்வாதிகள் தங்களின் தேவைகளுக்கு ஏற்றது போல ஈழ மக்களின் பிரச்சனைகளைப் பேசுகிறார்கள். துரோகமும், வஞ்சகமும் சூதுமான அரசியல் களம் தமிழகத்தினுடையது. பல நேரங்களில் இங்கு வாழ்வதை விட சிங்களவன் கையால் குண்டடி பட்டு செத்துப் போயிருக்கலாமோ என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது.

நான் குழந்தைகளுக்கு பாடம் சொல்லிக் கொடுத்து அதில் வரும் வருவாயைக் கொண்டு வாழ்ந்தேன். அது எனக்குப் போதுமானதாக இருந்தது. சுயமரியாதையாக வாழ பணம் தேவையில்லை. ஆசைகளைச் சுருக்கிக் கொண்டு வாழ்ந்தாலே போதும். இங்கு வந்த பின்னர் பெரியாரை வாசித்தேன். அவர் தமிழக மக்களின் தன்மானத்திற்காக போராடிய தன்னி

கரில்லாத தலைவர். ஆனால் அவர் பெயரை பயன்படுத்துகிறவர்கள் அவரைப் போல உண்மையானவர்கள் இல்லை.

ஒரு முறை திருமங்கலம் காவல் நிலையத்தில் ஈழ அகதிகளுக்கான கிளியரிங் சான்றிதழ்க்காகச் சென்றேன். பல மணி நேரம் என்னை காக்க வைத்த பின்னர், என் கையில் இருந்த பேப்பரை கிழித்து வீசினார் அந்த இன்ஸ்பெக்டர். இதுதான் தமிழகம். அரசியல்வாதிகள் சும்மா மேடையில் பேசுவார்கள். ஆனால் எங்களின் நிலை இதுதான். இங்கே ஆறு விதமான அகதிகள் உள்ளனர். அவர்களின் துபெத் அகதிகள் மிக உயர்ந்த நிலையில் உள்ளனர். ஆனால் ஒரு ஒழுங்கான கட்டடம் கூட ஈழ சனங்களுக்கு இல்லை. சாக்குப் பைகளால் மூடப்பட்ட கொட்டகைகளுக்குள் முகாம் என்று வாழ்கிறார்கள். என்னைப் போல வெளியில் இருப்போர் நிலமையும் கொடுமை தான். ஒவ்வொரு ஆறு மாதமும் பொலிசாரிடம் சான்றிதழ் பெற்று, வாடகைக்கு இருக்கும் வீட்டு ஓனரிடம் கடிதம் பெற்று குடிவரவு அதிகாரியிடம் சென்று கொடுத்தால் தங்கியிருப்பதற்கான அனுமதியை அடுத்த ஆறு மாதத்திற்கு நீட்டிப்பார்கள். இப்படி ஒவ்வொரு ஆறு மாதமும் செய்ய வேண்டும். இதற்கு நாய் படாத பாடு படவேண்டும். 90 வயதில் ஒவ்வொரு முறையும் நான் இதற்காக அலைக்கிறேன்.

ஆனாலும் நான் இங்கும் பல உருப்படியான காரியங்கள் செய்தேன். பெரியார் தொடர்பாக எழுதினேன். மிக முக்கியமாக ‘Tamil Eelam Freedom Struggle’ என்ற நூலை எழுதினேன். என்னைப் பற்றியும் சிலர் எழுதியிருக்கிறார்கள்.

ஈழத்திற்கு செல்ல வேண்டும் என்ற நினைக்கிறீர்களா...

நான் விரும்பினாலும் இங்கிருந்து செல்ல முடியாது. ஏனென்றால் எனக்கு பாஸ்போர்ட் கிடையாது. மேற்கூலக நாடுகளில் வாழும் அகதிகளைப் போன்ற உரிமைகளை நாங்கள் அனுபவிக்கவில்லை. தவிரவும் ரெட் புக் எனப் படும், அபாயமானவர்கள் பட்டியலில் தொண்ணூறு வயதான என்னையும் வைத்திருக்கிறார்கள். என்றாலும் நான் நிச்சயம் இலங்கைக்குச் செல்ல மாட்டேன். அது என் மக்களைக் கொன்றொழித்த பூமி. ஒடுக்கப்பட்டு வாழ்விழந்த மக்களின் நிலையை இந்த வயதில் என்னால் தாங்க இயலாது.

‘இனி சிவன்’

அசோக ஹந்தகமவின்

‘இனியவனை’ முன்வைத்து

1

போர் எல்லோரையும் பாதித்துவிட்டுச் செல்கின்றது. யுத்தம் ஒன்று முடிந்தபின்னும் ‘தோற்ற வர்கள்’ ஏன் நாம் தோற்றோம் எனத் தங்களுக்குள் கேள்விகள் கேட்பவர்களாகவும், ‘வென்றவர்கள்’ அவர்கள் ஈட்டிய வெற்றியின் வழிமுறை குறித்து பிறர் எழுப்பும் கேள்விகளுக்குப் பதில் அளிக்க வேண்டியவர்களாகவும் இருக்கின்றார்கள். யுத்தத்தினால் வெற்றி கொள்ளப்பட்டு பெறப்படும் ‘சமாதானம்’ குறித்து அமெரிக்காவும், மேற்கு ஐரோப்பாவும் கொண்டிருக்கும் கருத்து நிலைகளும் மூன்றாமுலக ஆசிய, ஆபிரிக்க, தென்னமெரிக்க நாடுகள் கொண்டிருக்கும் கருத்துநிலைகளும் வித்தியாசமானவை. முக்கியமாய் அமெரிக்காவும் மேற்கைரோப்பியா நாடுகளும் வரலாற்றில் தாம் செய்த காலனித்துவங்களை அவ்வள வாய்க் கணக்கில் எழுநா ★ ஜனவரி 2013

டிசே தமிழன்

எடுப்பதேயில்லை. நாடுகளுக்கிடையில் நடக்கும் யுத்தத்திற்கும், நாடொன்றிற்குள் நடக்கும் உள் நாட்டு யுத்தத்திற்கும் இடையில் பெறப்படும் படிப்பினைகளில் கூட வித்தியாசங்களுண்டு. ஆகவேதான் உள்நாட்டு யுத்தமொன்று முடிந்து வரும் ‘சமாதான’ காலத்தில் கூட, எப்போது என்றாலும் மீண்டும் வெடிக்கக் கூடிய போர் நிறுபூத்த நெருப்பாக இருக்கின்றது. யுத்தம் ஒன்றை வெற்றி கொண்டவர்கள் உண்மையான அக்கறையோடு சமாதானத்தைக் கொண்டுவராத போது, அவர்கள் அமர்ந்திருக்கும் வெற்றியின் சிம்மாசனங்களின் கீழே பூகம்பம் புகைந்து கொண்டிருப்பதையும், தலைக்கு மேலே துப்பாக்கிகள் வெடிக்கக் காத்திருப்பதையும் கண்டு பதற்றமடைகின்றார்கள். ஆகவேதான் மழை விட்டும் தூவானம் இன்னும் விடாத பதகளிப்பான சூழ்நிலை, யுத்தங்கள் வெற்றி கொள்ளப்பட்டதாய்க் கூறப்படும் நாடுகள்

பலவற்றில் இருக்கின்றன. அதற்கு அண்மைய ஓர் உதாரணம் ஈழம்.

போராளிகள் பற்றியும் போராட்டக் குழுக்குள் பற்றியும் பலருக்குப் பலவித அபிப்பிராயங்கள் இருக்கின்றன. போராளிகளைப் பிற போராளிகள் பார்ப்பதற்கும் பொதுமக்கள் பார்ப்பதற்கும் வித்தியாசங்கள் இருக்கின்றன. ஈழப்போராட்ட வரலாற்றின்தொடக்ககாலங்களில்போராளிகளுக்கு மிக உயரிய இடம் மக்களால் வழங்கப்பட்டதையும், அதைப் பின்னாளில் அனைத்து இயக்கங்களும் தம் மேலாண்மைகளால் எவ்வாறு பாழடித்தன என்பதையும், இயக்கங்களில் இருந்தவர்கள் எழுதிய பல்வேறு பிரதிகள் சாட்சியங்கள் அளிக்கின்றன. மூன்று தசாப்தகாலம் நீண்ட போரின்போது மக்கள் ஆயுதங்களின் முன் மவுனிக்க வைக்கப்பட்டார்கள் என்கின்றபோதும், போராட்டப்போன அனைவர் மீதும் மக்களுக்குப் பரிவு இருந்தது. எவ்வளவுதான் தவறிழைத்தாலும் தன் பிள்ளைகளை மன்னித்து மீண்டும்அரவணைத்துக்கொள்ளும்தாய்மார்களைப் போல, என்றேனும் ஒருநாள் போராளிகளும் அவர்களின் தலைமைகளும் தம் அதிகாரங்களின்

குறித்து நிறையவே பேச வேண்டியிருக்கின்றது. நேரடிச் சாட்சியங்களின் வாக்குமூலங்களை எமது எவ்வித அரசியல் கருத்துக்கள் தீர்ப்பெழுதவோ குறுக்கிடவோசெய்துவிடாதுசெவிசாய்த்துமுதலில் நாம் அமைதியாக கேட்கவேண்டியிருக்கின்றது.

போர் ஒன்று முடிந்தபின் போராளிகளை எவ்வாறு புரிந்துகொள்வது என்கின்ற கேள்விகள் எம் அனைவரின் முன்னும் இருக்கின்றது. அவர்களுக்கும் வாழ்க்கையில் நம்மைப் போன்று தேர்ந்தெடுக்க எத்தனையோ தெரிவுகள் இருந்தபோதும், அவற்றையெல்லாம் தவிர்த்து அனைவரும்சுதந்திரமானவாழ்வைப்பெறவேண்டும் என்பதற்காய் போராடப் போயிருக்கின்றார்கள் என்கின்ற அடிப்படையில் வைத்தே அவர்களைப் பார்க்கவேண்டியிருக்கின்றது. அதன் பிறகே அவர்கள் போராட்டத்தைச் சரியான திசையில் எடுத்தார்களா அல்லது இல்லையா போன்ற விமர்சனங்களுக்குப் போகவேண்டும். அத்துடன் நம்மை மேய்ப்பர்களாகவும் அவர்களை வழிதவறிய மந்தைகளுமாய்ப் பார்க்கின்ற பார்வைகளைத் துடைத்தெறிந்துவிட்டே நம் உரையாடல்களைத் தொடங்கவேண்டும்.

2

ஈழத்தில் போர் முடிந்துவிட்டது என்கின்றார்கள். உண்மையிலேயே 'யுத்தம்' முடிந்துவிட்டதா என்பதை முன்னாள் போராளியொருவரின் வாழ்க்கையை முன்வைத்து அசோக ஹந்தகம் 'இனி அவன்' (இனியவன்) என்கின்ற திரைப்படம் மூலமாகப் பல்வேறு கேள்விகளை எழுப்புகின்றார். யுத்தம் முடிந்து, திரும்பிவரும் போராளிகளை எவ்வாறு இச்சமூகம் பார்க்கின்றது என்பதையும் அவர்கள் எவ்வாறு நெருக்கடிகளை எதிர்நோக்க வேண்டியிருக்கின்றது என்பதையும், அவர்களின் எதிர்காலம் எவ்வாறு இருக்கப் போகின்றது என்பதையும், போராளியினூடாக நகரும் கதையினூடு

பார்ப்பவர்களையும் யோசிக்க வைப்பதில் அசோக ஹந்தகம் வெற்றி பெற்றிருக்கின்றார் என்றே நினைக்கின்றேன். ஒரு பக்கம் 'எல்லாம் இயல்புநிலைக்கு வருகிறது' என்கின்ற சத்தத்திற்கும், இன்னொருபக்கம் 'மீண்டும் போர் வெடிக்கும்' என்கின்ற முழக்கத்திற்கும் இடையில் முன்னாள் போராளிகளை எவ்வாறு எதிர்கொள்வது என்பதைப் பற்றிய உரையாடல்களை இன்னமும் நாம் காத்திரமாகத் தொடங்கவில்லை என்பது ஒருவகையில் துயரமானது. மேலும் அவர்களை நேரடியாகச் சந்தித்தவர்களினதோ அல்லது

தளைகளிலிருந்து மீண்டு வருவார்கள் என்று மக்கள் நம்பியிருக்கின்றார்கள். ஆகவேதான் எல்லாவற்றையும் பொறுத்துக்கொண்டு ஒரு பெரும் மக்கள் திரள் போராளிகளோடு ஒன்று சேர்ந்து வாழ்ந்திருக்கின்றார்கள். இயக்கத்தின் மிகப் பெரும் இராணுவ வெற்றிகளின் பின் தளத்தில் மக்களே நின்றிருக்கின்றார்கள். ஆனால் பின்னாட்களில் நடந்ததை கொடுங்கனவை மக்கள் மட்டுமில்லை போராளிகள் கூட நினைத்துப் பார்க்கக் கூட விரும்பமாட்டார்கள். ஆனால் அவற்றை எளிதாய்க் கடந்து போய்விடவும் முடியாது. அது

அப்போராளிகள் நேரடியாக என்ன கூறுகின்றார்கள் என்பதையோ சிறிதுகூட செவிமடுக்காத ஒரு சமூகம் நம்மிடையே உருவாகியிருக்கின்றதென்பது இன்னும் மோசமானது. இவ்வாறான சூழ்நிலையில் முன்னாள் போராளிகள் மீது ஒரு உரையாடலை நிகழ்த்தவேண்டிய அவசியத்தை 'இனியவன்' திரைப்படம் வெளிக்கொணர்வதை நாம் வரவேற்க வேண்டியிருக்கின்றது.

ஈழத்தில் ஒவ்வொரு பொதுசனத்திற்கும் வெவ்வேறு பார்வைகள் இருப்பதைப் போல ஒவ்வொரு முன்னாள் போராளிகளுக்கும் தாம் பங்குபெற்ற யுத்தத்தில் வெவ்வேறு பார்வைகள் இருக்கும் என்பதை நாம் புரிந்துகொண்டோமானால் உடனேயே ஒருவரை முத்திரை குத்தி இவர் இப்படியானவர் என ஒதுக்கிவைக்க மாட்டோம். இவை எல்லாவற்றையும்விட அவர்கள் போரின் சொல்லவொண்ணாத துயரங்களையும், இழப்புக்களையும் நேரடியாகப் பார்த்தவர்கள். தடுப்பு முகாங்களில் நீண்டகாலம் இருந்தவர்கள். இன்னமும் விடுவிக்கப்படாது சிறைச்சாலைகளில் வாடிக்கொண்டிருப்பவர்களையும் இந்தக் கணத்தினில் நாம் மறந்து விடவும் முடியாது. இதன் நீட்சியில் அவர்கள் பலவேறு விதமான உளவியல் நெருக்கடிகளையும் சிதைவுகளையும் அனுபவித்துக்கொண்டிருப்பவர்கள் என்கின்ற உணர்வை நாம் அடைவோமாயின் அவர்களை நாம் ஒருபோதும் விலத்திவைத்துப் பார்க்கவே முடியாது.

இன்னமும் பதற்ற நிலையில் இருக்கும் ஈழத்திலாவது முன்னாள் போராளிகளை எவ்வாறு அணுகுவது என்பதிலுள்ள சிக்கல்களை ஓரளவாவது புரிந்துகொள்ள முடியும். ஆனால் புலம்பெயர் தேசத்தில் கூட, மீண்டும் சமூகத்தில் இணைகின்றபோது அவர்களுக்கு ஏற்படக்கூடிய சிக்கல்கள், அவர்களுக்கான நீண்டகால பொருளாதார வசதிக்கான கட்டுமானங்களை அமைத்தல் போன்ற திசைகளில் சிந்திப்பவர்களை மிக அரிதாகவே காணமுடிகிறது. ஆனால் இதே புலம்பெயர் தேசத்தில்தான், பலவேறு இயக்கங்களைச் சேர்ந்த முன்னாள் போராளிகள் சமூகத்தோடு இணைந்து வாழ முடிந்திருக்கின்றது என்பதை இங்கே நினைவுகூர வேண்டியிருக்கின்றது.. அவர்களிடமிருந்து பெற்ற படிப்பினைகளையும், அவர்கள் தொடக்க காலத்தில் பெற்ற சிக்கல்களையும் இணைத்துக் கொள்வதன் மூலமாகக் கூட, ஒருவகையில் நாம் இன்றைய முன்னாள் போராளிகளைப் புரிந்துகொள்ளவும், அவர்களுக்கு உதவவும் முடியும். ஆனால் துரதிஸ்டவசமாய் நாமெல்லோரும் துருவ அரசியல் புள்ளிகளில் சிக்கிக்கொண்டு இன்னமும்

பிளவுற்றபடி ஓரடி முன்னால் கூட நகரமுடியாது மூச்சுத் திணறிக்கொண்டிருக்கின்றோம்.

3

போரைக் களத்தில் நடத்தியவர்களுக்கு மட்டுமா போரில் நடைபெற்றவை குறித்துப் பொறுப்புக் கூறல் இருக்கின்றதா அல்லது அதன் புறச்சூழலில் இருந்த அனைவருக்கும் போரில் நிகழ்ந்தவைகளுக்கு பொறுப்புக் கூறல் இருக்கின்றதா என்பது சற்று சிக்கலான விடயம். அதை இப்போதைக்கு அவரவர்க்கான மனச் சாட்சியில் வழிநடத்தலுக்கு விட்டுவிடுவோம். ஆனால் ஒடுக்குமுறை இருந்ததன் காரணமாகவே இயக்கங்கள் பல தோன்றக்காரணமாக இருந்ததால் பொதுசனமாகிய நாங்களும் இயக்கங்களிற்கான அனைத்துச் செயற்பாட்டுக்களுக்குப் பொறுப்புக் கூறவும், மன்னிப்பைக் கேட்கவேண்டிய இடங்களில் மனச்சுத்தியாக நமக்குள்ளும் பிற சமூகங்களிடையேயும் மன்னிப்பையும் கேட்க வேண்டியவர்களாகவும் இருக்கின்றோம். அதே வேளை ஒவ்வொரு இயக்கத்திற்கும், அது சார்ந்து இயங்கிய போராளிகளுக்கும் தனிப்பட்ட பொறுப்புக் கூறல் இருப்பதையும், அதைத் தவிர்த்து அவர்கள் இன்னொரு புதிய அரசியல் செய்யும் போது அவர்களின் அறம் குறித்து கேள்விகள் எழுப்பதலும் தவிர்க்க முடியாததே. இதேயிடத்தில் இன்னொரு கேள்வியும் எழுவது இயல்பானதே. தாம் சார்ந்த இயக்கங்களில் இருந்து எழுதும் ஒருவர் நடந்தவற்றை அப்படியே கூறுகின்றாரா அல்லது தனக்கு வேண்டிய உண்மைகளை மட்டுமே கூறுகின்றாரா என்பது. ஒரு முன்னாள் போராளி எந்தவகையிலும் தான் சார்ந்த இயக்கத்தின் அனைத்தையும் கூறுவார் என்பதை நாம் எதிர்பார்க்கமுடியாது, ஆனால் அவர் தான் செயற்பட்ட தளங்களில் நடைபெற்றவற்றை முன்வைப்பவராக தனிப்பட்ட பொறுப்புக்கூறலுக்கு முதலில் தனனை ஈடுபடுத்தவேண்டும். இங்கே எழும் சிக்கல் என்னவென்றால் ஒரு முன்னாள் போராளி தன்னைச் சுயவிமர்சனம் செய்யும்போது வெளிச்சூழலில் இருப்பவர்கள் உடனேயே அவர் இதை மறைக்கிறார் அதைத் தவிர்க்கிறார் என முதல் அடிவைக்கமுன்னரே இழுத்துப்போட்டுத்துவைக்கத் தொடங்குகின்றனர். ஒவ்வொரு தனி மனிதரும் தனக்கான உண்மைகளைக் கூறுகின்றாரே தவிர எல்லோரினதும் உண்மைகளை முன்வைக்கவில்லை என்ற புரிதல் இருந்தாலே போதும். அவரை நாம் முதலில் பேச அனுமதிப்பவர்களாக இருப்போம். மேலும் இவ்வாறு பலரும், தமக்குத் தெரிந்த உண்மைகளை முன்வைக்கும்போது அதிலிருந்து யுத்தம் நடந்த/நடத்தப்பட்ட விதம் பற்றி ஒரு முழுச்சித்திரத்தை நாம் உருவாக்க முடியும்.

இவ்வாறு ஒருவர் தன் சாட்சியங்களை முன் வைக்கும்போது இன்னொரு சிக்கலும் எழுகின்றது. இச்சூழலோடு நேரடியாகச் சம்பந்தப்படாத ஒருவர் செய்யக் கூடியது என்ன? அவரின் சாட்சியங்கள் கூறி முடிக்கப்பட்டபின் ஒருவர் விமர்சனங்களை முன்வைக்க முடியுமா? இதற்கான ஓர் உதாரணமாக இன்ஃபிடல் (Infidel) எழுதிய அயான் ஹிருனி அலியை உதாரணமாக எடுத்துக்கொள்கிறேன். அவர் அந்நூலில் எழுதியவை அவ்ரது அனுபவங்கள் என்றளவில் நாம் முதலில் அவற்றை மதித்தாகவேண்டும். ஆனால் அதேசமயம் அவர் அதைக் கொண்டு முழு இஸ்லாமையும் மதிப்பிடுவதை முக்கியமாய் இஸ்லாமே ஓர் அடிப்படைவாத மதம் என்று பொதுப்படையாக பேசுவதை எல்லாம் நாம் ஏற்றுக் கொள்ளத்தேவையில்லை. அதேபோன்று ஓர் அடிப்படைவாதத்திலிருந்து தப்பி இன்னொரு அடிப்படைவாதத்திற்கு (இஸ்லாமிய வெறுப்பு) அவர் துணை போய்க்கொண்டிருப்பதையும் நாம் விமர்சிக்கலாம். இந்த அடிப்படையிலேயே ஒரு முன்னாள் போராளியின் சாட்சியங்களையும் நாம் அணுகலாம். அவரது அனுபவங்களை ஏற்றுக்கொள்வதோடு, அவரின் சாட்சியங்கள் உள்ள உண்மைகளை மறைத்து அதிகாரத்தில் இருப்பவர்க்கு (அது அவர் சார்ந்த இயக்கமாயிருந்தாலென்ன, அரசாயிருந்தாலென்ன) துணை போவதாய் இருந்தால் நாம் கேள்விகளை எழுப்பி அவரது நேர்மை மீதும், அவரது சாட்சியங்களின் அறம் குறித்தும் இடையீடுகளைச் செய்யலாம்.

4

இனியவன் திரைப்படத்தில் வரும் போராளியை அவரது ஊரும் உறவுகளும் விலத்திவைக்கின்றது. அது அவர் தனது சொந்த ஊருக்கு பஸ்ஸில் வந்திறங்கும்போதே ஒரு அந்நியனைப் போல பஸ் தரிப்பிடத்திலிருந்து வீடுவரை அவரைப் பார்க்கின்ற மக்களினூடாகத் தெளிவாகக் காட்டப்படுகின்றது. தாய் மட்டுமே முதலில் அப்போராளியை ஏற்றுக் கொள்கிறார். அயல் வீட்டுக்காரர் ஒருவர் தனது மூன்று பிள்ளைகளைப் போராடுவதற்காய்ப் பலிகொடுத்தவர். அவர் இப்போராளியைப் பார்க்கும்போதெல்லாம் 'என் பிள்ளைகள் எல்லோரும் செத்துவிட்டார்கள் நீ மட்டும் எப்படித் தப்பினாய் பாவி' என இவனைக் கண்டு தூற்றுகின்றார். அந்தவகையில் போராடப் போன பலர் இறக்க, தான் மட்டும் உயிரோடுக்கும் உளவியல் சிக்கல்களும் ஒவ்வொரு முன்னாள் போராளிக்கும் இருக்கின்றது என்பதைக் கொணர்ந்தமைக்காய் அசோக ஹந்தகமவைப் பாராட்டலாம். ஆனால் அதை இன்னும் செழுமைப் படுத்தாமல், அப்படிச் சபிக்கின்றவரை ஓரிடத்தில் இப்போராளி அடித்துத் துரத்துகின்றவராய்

காட்டியிருப்பதுதான் சற்றுப் பிரச்சினைக்குரிய பகுதி. இதை இன்னொருவிதமாய் தன் முன்னாள் அதிகாரத்தைக் கைவிடாத ஒரு போராளியாக அவர் இன்னும் இருப்பதாய்க் கூட ஒருவர் பார்க்கமுடியும். எனினும் இப்படத்தில் இக்கதாபாத்திரம் அவ்வாறான ஒருவரல்ல. பாலியல் தொழில் செய்ய நிர்ப்பந்திக்கப்படும் ஒரு பெண்ணின் மீது அக்கறை கொள்வதோடு, அவரை ஒரு சக மனுசியாகவும் பார்க்கின்றவர் என்கின்றபோது, அவர் நிச்சயம் போரின் நிமித்தம் காவுகொள்ளப்பட்ட அயல் வீட்டவரின் பிள்ளைகளின் இழப்புப் பற்றியும் துயருற்றிருப்பவராகவே இருந்திருப்பார். அந்த முதியவரும் இந்தப் போராளியும் ஏதோ ஒருபுள்ளியில் புரிந்துகொள்வதான காட்சியை இயக்குனர் வைத்திருந்தால் இன்னும் சிறப்பாயிருந்திருக்கும்.

ஒழுங்கான ஒரு வேலை இல்லாது, வாழ்வை நகர்த்தமுடியாத இப்போராளியைப்பார்த்துதாயார் தான் புதைத்துவைத்திருந்த தாலிக்கொடியை அடகு வைத்து வேலையொன்றைப் பெறக் கூறுகின்றார். அவ்வாறு ஒரு நகைக்கடையிற்குப் போகும்போதே அவருக்கு பாதுகாப்பு உத்தியோகத்தர் வேலை கிடைக்கின்றது. இந்நிகழ்வு, பிற்கு என்றுமே வெளியேற முடியாத பெரும் சிக்கலில் இவரை மாட்ட வைக்கின்றது. இதற்கிடையில் பெருநகரில் இப்போராளி மீண்டும் தன் காதலியைக் காண்கின்றார். காதலி போர் உக்கிரமடைந்த காலத்தில் பலவந்தமாய் இயக்கத்தில் இணைத்துக் கொள்ளப்படுவதைத் தவிர்ப்பதற்காய் ஒரு முதியவருக்குத் கட்டிக்கொடுக்கப்பட்டவர். அந்தக் காட்சியில் வெளிப்படையாய், தமிழ் மக்களிடையே போரின் உக்கிரத்திற்குள்ளும் இருந்த சாதுவெறியைக் காட்டியதற்காய் இயக்குநரைப் பாராட்டவேண்டும். அதேபோன்று கணவனை இழந்த அந்தப்பெண் இப்போராளியிடம், 'உனக்கு இன்னமும் விருப்பமிருந்தால் என்னையும் குழந்தை யையும் உன்னோடு கூட்டிச் செல்' எனச் சொல்கின்ற காட்சியை ஒரு தமிழ் இயக்குநருக்கு வைக்கும் தைரியம் இருந்திருக்குமா என்பதும் சந்தேகமே.

பாதுகாவலர் தொழிலுக்குப் போகும் போராளியை எவ்வாறு கடத்தல் தொழிலுக்கு நகை அடவுக் கடைக்காரர் பயன் படுத்துகின்றார் என்பதையும் இதற்கு உடந்தையாக எவ்வாறு புலம்பெயர் தேசத்திலிருந்து செல்லும் ஒரு பகுதியினர் இருக்கின்றார்கள் என்பதையும் படத்தின் நீட்சியில் பார்க்கலாம். எல்லாவித இழப்புக்களோடும் அனைத்துத் துயரங்களையும் அனுபவித்து, வாழ்வதற்காய் பாலியல் தொழில் செய்யவேண்டிய நிர்ப்பந்தத்திற்குள் வந்துவிட்ட அந்தப் பெண் உடல்வன்முறையை அனுபவித்து வீதியின் ஓரத்தில் போடப்பட்டு இருக்கும்போது அப்பெண் மீது அக்கறையுள்ள இப்போராளி

காப்பாற்றுகின்றபோது, 'இதென்ன பெரிய விடயம், இனி மேலும் வாழத்தானே வேண்டும்' என அப்பெண் சொல்கின்றபோது அறையும் யதார்த்தத்தின் முன் பார்வையாளராகிய நாம் தலைகுனிந்தே நிற்கவேண்டியவர்களாகின்றோம்.

5

இப்படத்தில் அசோக ஹந்தகமக பல விடயங்களில் வழமையான தமிழ்த் திரைப்படச் சூழலில் இருந்து மீறியிருக்கின்றார்.

பாலியல் தொழில் செய்ய நிர்ப்பந்திக்கப்படும் பெண் மற்றவர் (other) அல்ல, நம்மில் ஒருவர்தான் என்கின்ற பார்வையை அப்பெண்ணின் பாத்திரத்தினூடாகக் கொண்டு வந்திருக்கின்றார். அதேபோன்று மறுமணத்தையும் எவ்வித புரட்சியோ ஆர்ப்பாட்டமோ இல்லாது சித்தரித்திருக்கின்றார். மேலும் ஒரு குழந்தைக்குத் தாயான இப்பெண் மீண்டும் இயல்புநிலைக்குத் திரும்பி வருவதை, தனதுணையின் முன்னும் மாமியாரின் முன்னும் அப்பெண் ஆடும் நடனக் காட்சியினூடாக தத்ரூபமாகக் கொண்டுவருகின்றார். முன்னாள் போராளிகளுக்கு இருக்கும் உளவியல் நெருக்கடிகளை, இரவில் இப்போராளி சைக்கிளில் வரும்போது பின்னால் தொடர்ந்துவரும் மூன்று பெண்களின் மோட்டார்சைக்கிள்கள் மூலமாக, இப்போராளிகளின் வாழ்வு இன்னும் பதற்றங்களின் மீதே நகர்ந்துகொண்டிருக்கின்றது என்பதையும் புரிந்து கொள்ளலாம். இப்போராளியைக் கடத்தல் தொழிலில் ஈடுபடுத்தும் பெரியவர் அவ்வப்போது கூறும் வார்த்தைகள் இயக்கம் மீதான் கூரிய விமர்சனமாகவும் இருக்கிறது (ஒரு விடயத்தைச் செய்யச் சொல்லும்போது இப்போராளி 'இயலாது' எனக் கூறுவார், அப்போது அப்பெரியவர், நீ இயக்கத்தில் இருந்தபோது எல்லாவற்றையும் எதிர்க்கேள்வி கேட்காது செய்துதானே முடித்தாய், பிறகு இப்ப மட்டும் என்ன?). அதேபோன்று சிங்கள மக்களின் பிரசன்னம் தமிழ்ச்சூழலில் அதிகரித்திருப்பதையும் சில காட்சிகளினூடாக அசோக ஹந்தகமக கொண்டு வருகின்றார்.

முன்னாள் போராளிகளை ஏற்றுக்கொள்வதில் நம் சமூகத்திற்கு இருக்கும் அலட்சியம் மட்டுமில்லை, இவ்வாறான இராணுவக் கண்காணிப்பு இருப்பதால்தான் இத்தகைய முன்னாள் போராளிகளோடு அநேக மக்கள் பழகவோ/பேசவோ விரும்புவதில்லை என்கின்ற யதார்த்தத்தையும் நாம் கவனத்தில் கொள்ளவேண்டும்.

அதேவேளை இப்படத்தில் எளிதாக விலத்திச் செல்லமுடியாத பல குறைகளும் இருக்கின்றன. திரைப்படத்தின் தொடக்கத்தில் பஸ்சில் வந்து இறங்கும்போதோ அல்லது ஊருக்குள் நுழையும்போதோ எவ்வித இராணுவப் பிரசன்னத்தையும் காணவே இல்லை. அவ்வாறான நிலை காட்சிப்படுத்தப்படாதபோது, கதை நிகழும் பின்னணிச் சூழல் எது என்கின்ற சந்தேகம் எழுதல் இயல்பானதே. ஒரு 'சுற்றுலா'ப் பயணியாய்

இறுதிப்போர் அவ்வளவாய்த் தீண்டாத தமிழ்ப் பகுதிகளுக்குச் செல்லும் போதே இராணுவத்தின் கண்காணிப்பிலிருந்து எவருமே தப்பிவிட முடியாது என்கின்ற போது, எவ்வாறு போர் கோரமாய்த் தாண்டவமாடிய இப்போராளி வாழும் இடம் எதிலும் இராணுவத்தையே காணவில்லை என்பது முக்கியமான கேள்வி. இன்று இராணுவத்தால்

முற்றுக்கையிடப்படாத ஒரு தமிழ்ப்பிரதேசத்தைக் காண்பதென்பதே அரிது எனச் சொல்லுமளவிற்கு பல்லாயிரக் கணக்கான இராணுவம் குவிக்கப்பட்டிருக்கின்ற சூழ்நிலையிலும், புத்தர் சிலைகள் நீக்கமற முளைத்திருக்கும் வேளையிலும் இது தவிர்க்கப்பட்டிருப்பதைப் பெரும் பலவீனமெனவே எடுத்துக் கொள்ள வேண்டியிருக்கின்றது.

முன்னாள் போராளிகளை ஏற்றுக்கொள்வதில் நம் சமூகத்திற்கு இருக்கும் அலட்சியம் மட்டுமில்லை, இவ்வாறான இராணுவக் கண்காணிப்பு இருப்பதால்தான் இத்தகைய முன்னாள் போராளிகளோடு அநேகமக்கள் பழகவோ/பேசவோ விரும்புவதில்லை என்கின்ற யதார்த்தத்தையும் நாம் கவனத்தில் கொள்ளவேண்டும்.

மேலும், முன்னாள் போராளிகள் இன்னமும் தங்களை ஒழுங்காய் இயல்புவாழ்க்கைக்குள் தகவமைக்க முடியாது தீண்டாடுவதை நாமனைவருமே அறிவோம். ஆனால் அப்போராளிகளின் மீது அக்கறை கொள்கின்ற ஒரு படைப்பாளி ஒரு முன்னாள் போராளி தன்

வீட்டில் மறைத்துவைத்திருக்கும் துப்பாக்கியை வெளிப்படையாகக் காட்டமுடிகிறது, இயக்குநரின் பொறுப்புணர்வு குறித்தும் யோசிக்க வேண்டியிருக்கிறது. அதேசமயம் இவ்வாறு காட்டமுடிகின்ற அவரால் இராணுவத்தின் பிரசன்னத்தையே காட்டமுடியாதிருக்கின்றால் நாம் அவரின் அரசியல் புரிதல்கள் குறித்துச் சந்தேகம் கொள்ள வேண்டியேயிருக்கின்றது. பாதிக்கப்பட்டவரின் மனோநிலையில் நின்று ஒருவர் இப்படத்தை எடுக்கின்றார் என்றால் அவர் இராணுவத்தின் பிரசன்னத்தை நேரடியாகவும், ஆயுதத்தைப் பின்வளவில் ஒளித்துவைத்திருக்கும் காட்சியை மறைமுகமாகவும் காட்டியிருக்க வேண்டும். ஆனால் இங்கே நடந்திருப்பதோ அதற்கு எதிர்மாறானது. மேலும் இன்னும் அபத்தமாய் அந்தத் துப்பாக்கியை போராளியின் காதலி தூக்கிவைத்து கண்மூடித்தனமாய்ச் சுட்டுத்தள்ளுவது. இவ்வளவு இழப்புக்களைச் சந்தித்து வந்திருக்கும் ஒரு பெண், எந்தவொரு பொழுதிலும் இப்படியான ஒரு முட்டாள்தனத்திற்குப் போகவே மாட்டார். தனது துணைவரை கதறிக்கொஞ்சியேனும் அவரைக்கொல்ல வருகின்றவர்களிடமிருந்து காப்பாற்றப் பார்ப்பாரே தவிர துவக்கு எடுத்து வீரங்காட்ட மாட்டார். எனினில் இப்படித் துவக்கு வைத்திருந்தால் பிறகென்ன பின் விளைவுகள் வருமென்று அவருக்கு நன்கு தெரியும். அதுவும் இராணுவத்தின் ஆசியோடு இயங்கும் துணைக்குழுக்கள் மீது துப்பாக்கி காட்டி பயமுறுத்தினால் இவர்களின் எதிர்கால வாழ்வு என்னவாகும் என்று எவரும் சொல்லித்தான் தெரியவேண்டும் என்பதில்லை.

இன்று முன்னாள் போராளிகளைப் புனர்வாழ்வு முகாங்களுக்கு அனுப்பி, சீர்திருத்தம் செய்து அனுப்புகின்றோம் எனக் கூறும் அரசிற்கும் இப்போராளிகளின் எதிர்காலத்திற்கான திட்டங்கள் வரையும் பாரிய பொறுப்புண்டு. ஆனால் அது பற்றிய எந்த விமர்சனத்தையும் இயக்குநர் கொண்டு வரவேயில்லை. ஒரே நாட்டில் நாம் வெவ்வேறு மொழிகள் பேசும் இனங்களாய் இருந்தாலென்ன எல்லோரும் ஒற்றுமையாக இருப்போம் என கிடைக்கும் மேடை தோறும் முழங்கும் அரசியல் அதிகாரம் படைத்தவர்கள், இவ்வாறான முன்னாள் போராளிகள் மீது எவ்வளவு அக்கறையின்மையாய் இருக்கின்றார்கள் என்பதற்கான எந்தக் காட்சியும் இப்படத்தில் இல்லை. அசோக ஹந்தகம் காட்டுவதைப் போலத் தமிழ்ச் சமூகம் முன்னாள் போராளிகள் மீது பாராமுகமாய் இருப்பது உண்மை என்றாலும், இன்று ஈழத்தில் யாருடைய கரங்களில் சர்வ அதிகாரங்களும் இருக்கின்றன என்பதை முதலில் கவனித்தாக வேண்டும். ஆக, இப்படம் பிரச்சினை என்கின்ற ஆலமரத்தின் விழுதுகளை நோக்கிவெட்டரிவாள் வீசுகிறதே தவிர, ஆலமரத்தின்

ஆணிவேரை நோக்கி எட்டியே பார்க்கவில்லை. இதுதான் இப்படத்தின் மிகப்பெரும் பலவீனமாய் இருக்கிறது, ஓரளவு ஈழத்தில் நடக்கும் நிகழ்வுகளைத் தெரிந்த/பார்த்த என்னைப் போன்றவர்களுக்கு இது இன்னும் நெருடலைத் தருகிறது.

இவ்வாறான குறைகளுக்கு அப்பாலும் முன்னாள் போராளியின் இன்றைய வாழ்க்கையினை காட்சியில் கொண்டுவந்தற்காய் அசோக ஹந்தகமவைப் பாராட்ட வேண்டும். எல்லா உண்மைகளையும் அல்லது எல்லோரையும் திருப்திப்படுத்தக் கூடிய ஒரு படைப்பை ஒரு படைப்பாளியில் வழங்கிட முடியாது என்றாலும், போராளிகள் மீதும் தமிழ் மக்கள் மீதும் உள்ள அக்கறையினாலும் இப்படத்தை எடுக்க முன் வந்திருப்பதற்காய் இயக்குநரை நாம் மதிக்க வேண்டும். ஆனால் அந்த அக்கறை சில தமிழ்நாட்டுக்காரர் எங்கள் போராட்டத்தை விளங்கிவைத்திருப்பதைப் போல ஒரு பக்கமாய் மட்டும் மாறிவிடக்கூடிய அபத்தத்தை அடையாதிருப்பதற்காக நாம் நம்விமர்சனங்களையும் இயக்குநரின் அக்கறையையும் மீறி முன் வைக்க வேண்டியவர்களாகின்றோம். ஆகக் குறைந்தது, நம் தமிழ்ச் சூழலில் இருந்து காத்திரமான உரையாடல்கள் இம் முன்னால் போராளிகளைப் பற்றி இன்னமும் ஒழுங்காய்த் தொடங்காதபோது, தன் படைப்பின் மூலம் இதை நிகழ்த்த நம்மை முன் தள்ளியிருக்கும் அசோக ஹந்தகமவின் கரங்களைப் பரிவுடன் நாம் பற்றிக்கொள்ளலாம்.

இறுதிக்காட்சியில் முன்னாள் போராளியும், பாலியல் வன்முறைக்குள்ளாக்கப்பட்ட பெண்ணும் செல்லும் மோட்டார்சைக்கிள் பழுதாகிநிற்கும்போது அவர்களுக்கு உதவ சிங்களப் பயணிகள் முன் வருவார்கள். ஆனால் அதை மறுத்து மோட்டார் சைக்கிளைத் தானே திருத்தும் போராளியினூடாக ஈழத்தமிழர் எவரின் துணையுமின்றி சொந்தக்காலிலே நிற்க விரும்பும் வைராக்கியத்தையும், ஒரு வார்த்தை அவர்களுடன் ஆதரவாகப்பேசாதபோராளியினூடு இன்னமும் ஒழுங்காய் இனங்களுக்கிடையிலான நல்லிணக்கம் ஏற்படாததையும், அதேசமயம் 'உதவி கேட்டமைக்கு நன்றி' கூறி சிரிக்கும் தமிழ்ப்பெண்ணினூடு உங்களை (சிங்களவரை) நாங்கள் வெறுக்கவில்லை என்பதைச் சொல்வதாய்க் கூட எடுத்துக் கொள்ளலாம். இனி அவன் என்கின்ற அப்போராளியின் வாழ்க்கை என்னவாகப் போகின்றது என்பதோ, தன் உயிர்வாழ்தலுக்காய் பாலியல் தொழில் செய்யும் பெண்ணின் நிலை எவ்வாறு நாளை இருக்கும் என்பதோ, எவ்வளவு தீர்க்கமின்றித் தெரிகிறதோ அவ்வாறே ஈழத்தில் உண்மையான சமாதானம் தோன்றக்கூடிய காலமும் தெளிவற்றே தெரிகிறது என்பதுதான் நம் காலத்தைப் பெருஞ்சோகம்.

வன்முறையின் மொழியும், மொழியின் வன்முறையும்

நீவேதா யாழினி

கூரிச் நகரில் இடம்பெற்ற கருத்தரங்கொன்றில் நான் வாசித்திருந்த 'வன்முறையின் அரசியல்' என்ற கட்டுரையினை இந்த இதழில் பதிப்பிக்கவென இதழாசிரியர்கள் கேட்டபோது நான் தயங்கியதற்கு காரணமிருந்தது. வன்முறை குறித்த அப்போதிருந்த எனது கருத்தமைவுகள் பெரிதும் மாறிவிட்டிருந்தன. அன்றைய

அறிவின் போதாமைகளை, தெளிவின்மையை காலமும், கல்வியும், புதிய அறிவுப்புலங்களின் அறிமுகமும் தொடர்ந்தும் உணர்த்திக் கொண்டிருக்கின்றன. அதற்காக அன்றைய கருத்துக்களை மறுக்கிறேனென்றோ, நிராகரிக்கிறேனென்றோ அர்த்தமில்லை. 'வன்முறை' என்ற மிகச் சிக்கலான கருத்தாக்கத்தை, விரும்பியோ விரும்பாமலோ எமது இருப்பின் ஒவ்வொரு நூலிழைப் பொழுதையும், இயக்கத்தையும், கனவுகளையும் இன்னும் நிர்ணயித்துக் கொண்டிருக்கும் தோற்றப்பாட்டினை விளங்கிக் கொள்ளும் முயற்சியில் இது ஒரு ஆரம்ப கட்டம் மட்டுமே. வாழ்வின் தவிர்க்க முடியாத அங்கமாகிப்போன (உடல், உள, அமைப்பார்ந்த) வன்முறையின் புதிர்ப்பாதையை குறிப்பறிவதென்பது எனது தனிப்பட்ட தேவையும், அவாவும் கூட.

அதன் நீட்சியில் தான் வன்முறையை எழுதுவதில், மீள எடுத்த துரைப்பதில் இருக்கும் சிக்கல்கள் குறித்து எழுதலாமென எண்ணம் திரும்பியது. 'வன்முறையை எழுதுதல்' என்பது வன்மமான நிகழ்வுகளை/சம்பவங்களைப் பற்றி, அவை விளைவித்த அனுபவங்களை, உணர்வுகளை, (உயிர், உடல், உள, பொருள்) சேதங்களை மட்டுமே எழுதுவதல்ல. யுத்தத்துக்கு மத்தியில்

வாழ்ந்துகொண்டு, அதன் குரூர பரிமாணங்களை/ எதிர்வுகளை அனுபவித்துக்கொண்டும், உணர்ந்து கொண்டுமிருந்த (இருக்கின்ற) ஒரு சமூகத்துக்கு தரவுகள், வாதங்கள், பிரதிவாதங்கள், காரணங்கள், காரியங்கள், நியாய/அநியாயங்கள், இழப்புக்கள் இவையனைத்தும் புதியனவோ, அறியாதனவோ அல்ல, முன்னரெப்போதும் எழுதப்படாதனவும் அல்ல. ஆனால், வன்மமான நிகழ்வொன்றுக்கும் அதனை நினைவுகூர்தலுக்குமிடையிலான உறவு/ முரண், வன்முறைச் சம்பவமொன்றில் பிரசன்ன மாயிருந்தவரின் தற்சார்பு நிலை (subjective role) (1), நிகழ்வுகளும் நினைவுகளும் காலப்பரிமாணங்களின் அடுக்கில், வரலாற்றின் இணைவுகளில் (historical junctures) புரிந்துகொள்ளப்படும் விதம் குறித்து எழுதவும் விவாதிக்கவும் வேண்டிய தேவை இன்றைய சூழலில் எமக்கிருக்கிறது. மரணங்கள், இழப்புக்கள், காணாமல் போதல்கள் மலிந்த சூழலில் வாழ்ந்த/வளர்ந்தவர்களென்றவகையில் எமது சமூகத்தின் கூட்டு நினைவில் (collective memory) ஆழப் புதைந்திருக்கும் வலிகளைக் கடக்கவும், பேரதிர்ச்சிக்கும் மனவழுத்தத்துக்கும் உள்ளானவர்களுக்கான தகுந்த புனர்வாழ்வுத் திட்டங்களை வடிவமைக்கவும், ஒரு சமூகமாய் அன்றாட வாழ்வின் இடர்களோடு நாளை யை எவ்வாறு எதிர்கொள்வதென்று தீர்மானிப்பதற்கும் இந்தப் புரிதல் எமக்கு (வன்முறையின் அங்கங்களினூடு வாழ்ந்த அனைவருக்கும்) அவசியமாகின்றது.

வன்முறையை எழுதுவதென்பது...

வன்முறையென்பது மிகச் சிக்கார்ந்த, பன்முகத் தன்மை கொண்டவொரு தோற்றப்பாடு. அதை எழுதுவதும், வாசிப்பதும், பகிர்வதும் பின்புல அரசியல்கள் குறித்தான கவனத்தையும் விழிப்புணர்வையும் வேண்டும் இன்னும் சிக்கலான செயற்பாடுகள். வன்முறைக்கும் மொழிக்கு மிடையேயான (அல்லது நிகழ்வுக்கும் அதனை எடுத்துரைக்கும் செயற்பாட்டுக்குமிடையேயான) ஊடாட்டத்தின் மிக மெல்லிய நூலிழையில் படைப்பாளியினதும் (எழுதுபவர்/கூறுபவர்) வாசகரதும் (கேட்பவர்/எதிர்கொள்பவர்) அகநிலையுணர்வுகள், தற்சார்பு (subjectivity), தனிமனிதத் தெரிவுகள், விருப்பு வெறுப்புகள், சார்பு/சார்பின்மைகள் அலைபாய்ந்து கொண்டிருக்கின்றன. இங்கு எவரது கூற்றும், எவரது கருத்தும் ஒன்றை விட மற்றொன்று அதிகம் உண்மையானதோ, அதிகம் நேர்மையானதோ அல்ல. உண்மையின் சிதறல்கள், ஒரு நிகழ்வின் சிதறிப்போன துளிகள் மட்டும்தான் எங்கள் ஒவ்வொருவர் கையிலும் எஞ்சியிருக்கின்றன. ஒவ்வொரு கதையிலும் (narrative) எவ்வளவுதான் நடுநிலைமையைப் பேண கதைசொல்லி முயன்றாலும் உண்மையுடன் கோபம்,

பயம், விரக்தி, பச்சாதாபம் போன்ற அனைத்து உணர்வுகளும் பிணைந்திருப்பதால் அவை ஒவ்வொன்றும் உண்மையானவை, முக்கியமானவை. இதுபோன்ற ஒவ்வொரு சின்னச்சின்னத் துகளும் இணைவதன் மூலம் மட்டுமே ஒரு முழுமை, கூட்டு விழிப்புணர்வு/பிரக்ஞை (collective consciousness) கட்டியெழுப்பப்படுகின்றது.

ஆனால், என்னால் மீண்டும் மீண்டும் தெளிவுகளையும், முழுமைகளையும் பற்றியல்லாமல் சிக்கல்களையும் சிதறல்களையும் பற்றி மட்டுமே எழுதவும், பேசவும் முடிகிறது. வன்முறை போன்ற ஒரு கருத்தாக்கத்தை எளிமைப்படுத்துவதும், கறுப்பு வெள்ளையென துவித எதிர்நிலைகளில் வைத்து பரிசீலிப்பதும் மிகவும் ஆபத்தான விளைவுகளுக்கு இட்டுச் செல்லக் கூடும். அந்த வகையில் அறிவின் தெளிவினை நோக்கிய தேடலாக அல்லாமல் எண்ணங்களின், மொழியின், சொல்லாடல்களின், கதைகளின், விவரணங்களின் சிக்கார்ந்த வலைப்பின்னற்பாதைகளை நோக்கி வழிநடத்திச் செல்லும் ஊடகமாக இந்தக் கட்டுரை அமையவேண்டுமென்பதே எனது எதிர்பார்ப்பு. 'வன்முறை' என்ற உளதாந்த கருத்தமைவினை

“

இந்தியபாகிஸ்தான் பிரிவினையின்போது பெண்கள் இரு தரப்பாலும் (இந்துக்கள், முஸ்லிம்கள்) மாறி மாறிக் கடத்தப்பட்டதையும், பின்னர் இரு நாட்டு அரசாங்கங்களுக்கிடையில் பரிமாறப்பட்டதையும் இங்கே உதாரணமாகக் கூறலாம்.

”

புரிந்து கொள்வதற்கான எத்தனம், அவிழ் அவிழ் தீராத முடிச்சுக்களின் பிரமாண்டத்தினுள் சிக்கிக்கொண்டுவிட்டதான பிரமிப்பில் என்னைக் கொண்டுவந்து சேர்த்திருக்கிறது. வன்முறையினை விளங்கிக்கொள்ளும் செயன்முறையின் (process) தொடர்ச்சியாக அதனை எழுத விழையும் போது சில தவிர்க்க முடியாத கேள்விகள் எழுகின்றன:

புறப்பொருளுலகு சார்ந்த வன்முறையை மொழியின் வாயிலாக வெளிப்படுத்த முன்னர், மொழியினுள்/படைப்பாளியின் எழுத்தினுள் ஊடுபாவிருக்கும் வன்முறையை/அதிகாரத்தை என்ன செய்வது?

மொழியின், மொழியினூடாகக் கட்டமைக்கப்படும் கருத்தமைவுகளின், நினைவுகளின்/மற்துகளின், சொல்லாடல்களின் உள்ளாந்த அதிகாரத்தை (அதன் நீட்சியிலான வன்முறையை) கேள்விக்குட்படுத்தாமல் மொழியை வெறும் எண்ணங்களைப்

பிரதிபலிக்கும் ஊடகமாக மட்டும் பயன்படுத்தி வன்முறையை எழுதிவிட முடியுமா?

ஒன்றை 'எழுதுதல்' என்பது, எழுதப்படும் அந்த ஒன்றை, எழுதுபவரை, மொழியை இந்த மூன்றையும் இணைக்கும் ஒரு ஆக்கச் செயல்முறை (creative process). இந்த செயற்பாட்டில் மொழியின் பங்கு குறித்த பிரக்ஞை மிக முக்கியமானதாகிறது. நாங்கள் மொழியினை எண்ணங்களையும், கருத்துக்களையும் வெறுமனவே பிரதிபலிக்கும் ஒரு கண்ணாடியாக மட்டுமே பார்க்கப் பழகி விட்டிருக்கிறோம். மொழியின் இயங்குதன்மை, அதனுள் புரையோடியிருக்கும் சமூகத்தின் ஏற்றத்தாழ்வுகள்/பாகுபாடுகள்/கருத்தாக்கங்கள், இவையனைத்தினுள்ளும் பொதிந்திருக்கும் அதிகாரம் போன்றவை பெரிதாக கவனத்தி லெடுத்துக் கொள்ளப்படுவதில்லை. குடும்பம், மதம், அறங்கள், விழுமியங்கள் அனைத்தையும் போல மொழியும் சமூகத்தின் கட்டமைப்பே (social construct). குறித்த சமூகத்தின் பண்புகள், விழுமியங்கள், மதிப்பீடுகள் மொழியில் (அதன் பாவனையில், சமூக அங்கத்தவர்களுக்கிடையேயான தொடர்பாட்டத்தில் ஊடுபாவிருக்கின்றன. மொழியென்பது பல சந்தர்ப்பங்களிலும் ஒரு சமூகத்தின் இயங்கு முகவராகவே (active agent) செயற்படுகிறது. கருத்துக்களையும் கதைகளையும் வெறுமனவே எடுத்துரைப்பதும், பிரதிபலிப்பதும் மட்டுமே அதன் தொழிலோ/நோக்கமோ அல்ல. மொழியின்தொழிற்பாடு அதைவிடவும் சிக்கலானது, ஆழமானது, மிக நுண்ணியது. மொழி தன்னளவில் ஒரு கர்த்தா (agent); தன்னுள் ஊடுருவிக் கடக்கும் ஒவ்வொன்றையும் அது மீள உருவாக்குகிறது.

உதாரணமாக 9/11 க்குப் பின்னரான உலகில் 'பயங்கரவாதி' (terrorist) என்ற வார்த்தைப் பிரயோகம் எடுத்துக்கொண்ட பரிமாணங்களைக் கூறலாம். அந்த ஒற்றைச் சொல் பல படிமங்களை தன்னுள்ளடக்கியிருக்கிறது. வட அமெரிக்காவில் சிறு குழந்தையின் மனதில் கூட அந்தச் சொல் தலைப்பாகையும், நீண்ட தாடியும், கையில் துப்பாக்கியும் கொண்ட ஒரு ஆண் படிமத்தினை வளைகிறது. மேற்கு வங்காளக் கிராமமொன்றின் தொல்லியற் கலையில் அது வேறு படிமமெடுக்கலாம் (2). 'நக்சலைட்' (இந்தியா), 'புலி/கொட்டியா' (இலங்கை) போன்ற சொற்பிரயோகங்களின்/முத்திரையிடல்களின் பின்னணியில்காணப்படும் அரசியலும், அதிகாரமும், வன்முறையும் இலகுவில் தவிர்க்கப்படக் கூடியனவல்ல. ஆனால், இதே சொற்கள் அவற்றின் சூழ்மைவை (context) விடுத்துப் பார்க்கும்போது வேறுவிதமான அர்த்தங்களையும், படிமங்களையும் உருவாக்கிவிட்டுப் போகக்கூடியவை. 'புலி' என்ற சொல் இலங்கையைச் சேர்ந்த ஒருவரில் தோற்று விக்கும் எதிர்விளைவும், வட அமெரிக்கா, ஆபிரிக்கா அல்லது வேறேதும் பிராந்தியத்தைச்

சேர்ந்தவர் மனதில் உருவாக்கும் படிமமும், அதன் முக்கியத்துவமும் ஒன்றுக்கொன்று முரண்படக்கூடிய சாத்தியங்கள் மிக அதிகம். இந்த விழிப்புணர்வின்றி எழுந்தமானமாக வார்த்தைகளை உபயோகிப்பதும் (அவ்வாறு உபயோகிக்க இயல்வதும்) கூட ஒருவித சிறப்புரிமை (privilege) அல்லது அதிகாரப் பிரயோகம் என்றும் கூறலாம்.

அரசியற் சொல்லாடல்களும் சிக்கார்ந்த எதிர்வினைகளும்

போரும் சமாதானமும் மிக ஆபத்தான அரசியற் சொல்லாடல்கள். அன்றாட வாழ்விலும், பத்திரிகைகளிலும், செய்தித் தளங்களிலும், அரசியல் உரைகளிலும் இந்தச் சொற்கள் பயன்படுத்தப்படும் போதெல்லாம் அவை இரட்டை எதிர்நிலைகளைத் தோற்றுவிக்கின்றன. ஒன்று அழிவையும், நாசத்தையும், சேதங்களையும், இழப்புக்களையும் காட்சிப்படுத்துகின்ற அதேவேளை, மற்றையது அமைதி, செல்வம், செழிப்பு, சனநாயகத்துக்கு எடுத்துக்காட்டாக அமைகின்றது. இந்தக் கனவுக் காட்சிப்படிமங்களும், யதார்த்தமும் எங்கே இடைவெட்டிக் கொள்கின்றன அல்லது முரணிற் கின்றன என்பது கவனிக்கப்பட வேண்டியது. "We are a country at war" (நாம் போருக்காளாகியிருக்கும் ஓர் நாடு) என்ற முன்னாள் அமெரிக்க அதிபர் புஷ்ஷின் கூற்றை இங்கே உதாரணத்துக்கு எடுத்துக் கொள்வோம். அமெரிக்க இராணுவத்தில் அங்கம் வகிக்கின்ற அல்லது வகிக்காத சாதாரண அமெரிக்க பிரஜையொருவரின் 'போர்' அனுபவம்/பிம்பம், ஈராக்கில் அல்லது ஆப்கானிஸ்தானில் வாழும்/ வாழ்ந்த ஒருவரின் போர் பற்றிய அனுபவத்திலிருந்து/ பிம்பத்திலிருந்து எந்தளவு விலகியிருக்கின்றது? போரை உணர்தலும், நினைவுகூர்தலும் இவர்களுள் வெளிக்கொணரும் படிமங்கள் என்ன? 'போர்' என்ற ஒற்றைச் சொல் வட அமெரிக்காவில் கட்டமைக்கும் அர்த்தமும், மத்திய கிழக்கிலோ, இலங்கையிலோ, கொலம்பியா போன்ற தென்னமெரிக்க நாடுகளில் ஒன்றிலோ கட்டமைக்கக்கூடிய அர்த்தமும் ஒன்றாக இருக்கக்கூடுமா?

இந்த ஒவ்வொரு பிராந்தியத்திலும் வெவ்வேறு தரப்பு மக்களிடையே, அவரவர்களது பின்புலங் களுக்கேற்ப 'போர்' பற்றிய எண்ணங்கள்/அனுப வங்கள் வேறுபடுகின்றன. 'போரை உணர்தல்' எமது மொழிப்பின்புலம், இனம், மதம், வர்க்கம், வயது, பாலினம் (gender), சாதி போன்ற பல்வேறு கட்டமைவுகளுக்கேற்ப மாறுபடுகின்றது. இந்திய பாகிஸ்தான் பிரிவினையின் போது பெண்கள் இரு தரப்பாலும் (இந்துக்கள், முஸ்லிம்கள்) மாறி மாறிக் கடத்தப்பட்டதையும், பின்னர் இரு நாட்டு அரசாங்கங்களுக்கிடையில் பரிமாறப்பட்டதையும் இங்கே உதாரணமாகக் கூறலாம். பிரிவினை

யென்பது பெண்களின் உடல்கள் மீது நிகழ்த்தப் பட்டதென இந்திய மானுடவியலாளர் வீணா தாஸ் எடுத்துரைக்கிறார். இந்தியபாகிஸ்தான் பிரிவினை, அதனைத் தொடர்ந்த கடும் வன்முறையை ஆண்களும் பெண்களும் உணர்ந்த விதம் முற்றிலும் வேறுபட்டது. அதேபோல டெல்லியில் 1984ல் சீக்கியர்களுக்கெதிராக கட்டவிழ்க்கப்பட்ட வன்முறை ஆண்களின் உடல்களை இலக்காகக் கொண்டபோது, பெண்கள் அதனை அனுபவித்த விதம் மாறுபட்டதாக அமைந்தது. இலங்கையிலும் 1983 ஜூலை வன்முறைச் சம்பவங்கள் தென்னிலங்கையில் வாழ்ந்த தமிழ்ச்சமூகத்தின் வெவ்வேறு வர்க்கத்தினரை வேறுபட்ட விதங்களில் பாதித்ததென பிரதீப் ஜெகநாதன் தனது ஆய்வுகளின் தொடர்ச்சியாக பதிகிறார். தமிழர்களின் மீது தசாப்தகாலங்களாக அமைப்பார்ந்த முறையில் நிகழ்த்தப்பட்ட அரச வன்முறைகளுக்கு மலையகத் தமிழர்கள் மிகவும் தனித்துவமான விதங்களில் பலியான அனுபவங்கள் வலண்டைன் டானியலின் கட்டுரைகளில் ஆவணப்படுத்தப்படுகின்றன. கிழக்கிலங்கைவாழ் மக்களின் யுத்த அனுபவம் வடக்கின் அனுபவங்களிலிருந்துமாறுபட்டிருக்கிறது. வடக்கிலும் மதங்களின், சாதியினடிப்படையில் அனுபவங்கள் பன்முகம் கொள்கின்றன. வன்னியின் கதைகள் வேறெவற்றிலிருந்தும் தனித்து நிற்கின்றன. இவ்வாறான அனுபவங்களின் பன்முகத்தன்மையினை பொருட்படுத்தாமல் பொதுப்படையான விளக்கங்களையும், தீர்வுகளையும் முன்வைப்பது சிக்கலான எதிர்வினைகளைத் தோற்றுவிக்கின்றது.

அத்துடன் தொழினுட்பங்களின் வரவும், அறிமுகமும் தற்காலத்தை யுத்தங்களை புதியதொரு பரிமாணத்துக்கு இட்டுச் சென்றிருக்கின்றன. கணனியின் திரையில் யுத்தக் களத்துக்கு வெகு தூரத்திலிருந்துகொண்டு இழப்புக்களையும், அழிவையும் கண்கூடே காணவேண்டிய தேவையிராமல் போரை முன்னடத்த முடிவது அவற்றுள் ஒன்று. சிறுவர்களுக்கான/இளைஞர்களுக்கான வீடியோ விளையாட்டுக்களில் போரும், வன்முறையும் மிக அதிகளவில் இடம்பெறுமளவுக்கு, யுத்தம்/வன்முறை தற்போது வணிகமயமாக்கப்பட்டுள்ளது. உலகில் அதிகம் விற்பனையாகும் வீடியோ விளையாட்டுக்களில் முன்னிலை வகிப்பன இராணுவ விளையாட்டுக்களென்பதை தரவுகள் நிறுவிச் செல்கின்றன. போர் சீண்டாத வசதியான ஐரோப்பிய அல்லது வட அமெரிக்க நகர்ப்புறமொன்றில் வளருமொருசிறுவரின் மனதில்/வாழ்வில் வன்முறை இந்த விளையாட்டுக்களின் வடிவத்தில் நுழைகின்றது. இன்று சிறுவர்கள் விளையாடும் விளையாட்டுக்கள் பலவும்

அமெரிக்க இராணுவத்தினர் பயிற்சியெடுத்த, இன்னும் எடுத்துக்கொண்டிருக்கின்ற இதேபோன்ற காணொளிகளை அடிப்படையாக வைத்தே வடிவமைக்கப்படுகின்றன. யுத்தம் மேன்மேலும் தொழினுட்பமயமாக்கப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் நூற்றாண்டில் சிறுவர்களுக்கான இராணுவ விளையாட்டுக்களின் நீட்சியாகவே உண்மையான யுத்தமும் அடையாளப்படுத்தப்படுவதற்கான சாத்தியங்கள் அதிகம்.

கணனியில்திரையில்மிகஇலகுவாகவும்,சாதாரண மாகவும், எந்தக் குற்றவுணர்வும் குறுகுறுப்புமின்றி மனிதர்களைக் கொல்லவும், கட்டடங்களை அழித்தொழிக்கவும், துப்பாக்கிகளைப் பயன்படுத்தவும், கைக்குண்டுளை எறியவும் எவ்வாறு எம்மால் முடிகின்றது? திரையில் இறக்கும் மனிதன் உண்மையான மனிதனல்ல, அங்கு சிதைந்தொழியும் வீடுகளும் கட்டிடங்களும் உண்மையானவையல்ல, நாம் உபயோகிக்கும் ஆயுதங்கள் வெறும் காட்சிப் பிம்பங்கள் மட்டுமே என எவ்வாறு எம்மால் மிக உறுதியாக நம்ப முடிகிறது? எந்தளவு வன்முறை எம்முள் ஊடுருவியிருந்தால் அழிவுகளிலிருந்து, இறப்புக்களிலிருந்து மிகச்சாதாரணமாக எம்மை அந்நியப்படுத்திக்கொள்ள எம்மால் முடிகிறது? இணையமும், தொழினுட்பமும், ஊடகங்களும் வன்முறை பற்றிய செய்திகளையும், படங்களையும் எம்முள் குவித்துக் கொண்டிருக்கின்றன. அன்றாடம் ஆங்காங்கே அவற்றை எட்டிக் கடந்து கொண்டிருக்கிறோம். திரைப்படங்கள் வன்முறைக் காட்சிகளால் நிறைந்திருக்கின்றன. கதாநாயகன் பத்துப் பதினைந்து வில்லன்களை எட்டியுதைத்துப் பந்தாடுவது குழந்தைகளுக்குக் குதூகலத்தைத் தருகின்றது. அந்தக் குதூகலம் என்னை அச்சத்திலாழ்த்துகிறது. கொழும்பின் Internet Cafe க்களில் அருகிலிருக்கும் சிறுவர்கள் சிAll of Duty அல்லது வேறேதோ இராணுவ வீடியோ கேம்களை நண்பர்கள் புடைசூழ நின்று உற்சாகமாக விளையாடுவது எனக்கு பெரும் கலக்கத்தைத் தந்திருக்கின்றது. அந்தக் குதூகலம், அந்த உற்சாகம் எங்கேயிருந்து வருகின்றதென்ற கேள்வி என்னை இன்றும் குடைந்து கொண்டேயிருக்கின்றது. இது மானிடவியலாளர்கள் மத்தியில் மிகப் பிரபலமான கேள்வியும் கூட. மனிதர்கள் இயல்பிலேயே வன்முறையாளர்களா அல்லது அமைதி விரும்பிகளா என்பது நீண்டகாலமாக மானிடவியலாளர்களால் ஆராயப்பட்டும், விவாதிக்கப்பட்டும் கொண்டிருக்கின்ற ஒரு விடயம்.

மனிதர்களது இயல்பு பற்றிய சந்தேகங்கள் ஒருபுறமிருக்க, போர் சமாதானம் என்ற கருத்தமைவுகள் சமூகங்களை பாகுபடுத்தவும், வரையறுக்கவும், ஒடுக்கவும் பயன்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றன. சமாதானத்தை நிலைநாட்டுவதற்காக

எந்தவிதமான வன்முறையையும் முன்னெடுக்கும் அதிகாரம் அரசுகளின் கைகளில் வழங்கப் பட்டிருக்கின்றது. கூடங்குளத்தில் மக்களின் அமைதிப் போராட்டத்தினை வன்முறை மூலம் தமிழக அரசு ஒடுக்கிக்கொண்டிருப்பதும், ஈராக்கில், ஆப்கானிஸ்தானில் சர்வாதிகாரத்துக்கெதிராக அமெரிக்காபோரில் இறங்கியதும், ஏன் இலங்கையரசு இறுதி யுத்தமென்ற பெயரில் மேற்கொண்ட அட்டேழியங்களும் அனைத்தும் சமாதானத்தின் பேரில், சமாதானத்தை நிலைநிறுத்துவதென்ற போர்வையில் இடம்பெற்றவை. சமாதானமென்றால் என்ன? யாருக்கான சமாதானம்? இந்த (so called) சமாதானத்தினை அடைய என்ன விலை கொடுக்க வேண்டியிருந்தது/இருக்கிறது? போன்ற கேள்விகள் அரசியல் மட்டங்களில் மட்டுமல்ல அன்றாட வாழ்விலும் கேட்கப்படுவது குறைவு.

2009ன் பின்னர் தற்போது இலங்கையில் காணப்படும் சூழ்நிலையை / வாழ்வை 'சமாதானம்' அல்லது 'அமைதி' என்ற பெயரிட்டு அழைக்க முடியுமா? அல்லது அமைதியான சமூகங்களெனக் கருதப்படும் ஐரோப்பிய அல்லது வட அமெரிக்க நாடுகளில் புதிய குடிவரவாளர்களின் மீதும், பழங்குடிகள், வேற்றினத்தவர்கள், LGBT சமூகங்கள், பெண்கள், வீடற்றவர்கள் (homeless), அடித்தட்டு வர்க்கத்தினர் மீதும் நிகழ்த்தப்படும் உடல், உள, அமைப்பார்ந்த வன்முறைகளைக் கணக்கிலெடுக்காமல் விட்டுவிட முடியுமா? ஒவ்வொரு வன்செயலும் ஏதோவொரு காரணகாரியங்களின் பின்னணியுடனேயே நடந்தேறும்போது, அமைதியின் பேரில் முன்னெடுக்கப்படும் வன்முறை மற்றையவற்றை விட அதிகம் நியாயமானதா? 'வன்முறை', 'சமூகத்தில் அமைதியை நிலைநாட்டுதல்' போன்ற கருத்தாக்கத் திரைகள் குறித்த சில பிரிவினரைக் கட்டுப்படுத்துவதற்கும், ஒடுக்குவதற்கும், மக்களிடமிருந்து நிபந்தனைகளற்ற ஆதரவை வேண்டுவதற்கும் அரசுகளால் தொடர்ந்தும் பயன்படுத்தப்பட்டவாறிருக்கின்றன.

என்னைப்பொறுத்தவரையில் சமாதானமென்பது ஒரு கற்பிதம், கற்பனைக் கோட்பாடு. உலகின் எந்தமூலையிலும், இண்டுஇடுக்கிலும் நூறுவீத சமாதானம் நிலவுவதில்லை. அதை அளவிடுவதற்கான அளவுகோல்களும் எம்மிடமில்லை. பொதுவாக

வன்முறைச் சம்பவங்களுடன் ஒப்பிடுவதன்மூலம் மட்டுமே எம்மால் சமாதானத்தைக் கற்பனை செய்ய முடிகிறது. வன்முறையற்ற சூழலை சமாதானமென பெயரிட்டு அழைக்கிறோம், ஆனால் எந்தவித வன்முறையுமில்லாத சூழல் எங்கேனும் எப்போதேனும் சாத்தியமாகக் கூடுமா? எமது அன்றாட வாழ்வின் அனைத்து அம்சங்களிலும் (குடும்பங்களிலும், பாடசாலைகளிலும், தெருக்களிலும், நாம் கட்டமைத்துள்ள அனைத்து சமூக, அரசியல் நிறுவனங்களிலும்), ஒவ்வொரு தருணத்திலும் வன்முறையின் மிக நுண்ணிய கூறுகள் ஊடுருவியிருக்கின்றன. யுத்தமோ, அல்லது அதீத சமூக வன்முறையோ இந்த நுண்ணிய கூறுகளின் உருப்பெருக்கமாகவே பெரும்பாலும் அமைகின்றது. வன்நிகழ்வு திடீரென்று வானிலிருந்து இறங்கும் மின்னலைப்போல சமூகத்தினை எதிர்பாரா நேரத்தில், எதிர்பாரா விதத்தில் துளைத்தெடுப்பதில்லை அது ஒரு வரலாற்றுத் தொடர்ச்சி (historical continuum). வன்முறையை எதிர்கொண்ட அல்லது வன்முறையுடன் வாழ்ந்த ஒரு சமூகம் தொடர்ந்தும் அதனை தனது கூட்டு நினைவில் (collective memory) காவிச்செல்லும், தொடர்ந்தும் அதனை எதிர்பார்த்திருக்கும் (live with constant anticipation). வன்முறையின் நினைவுகளுடன், வலிகளுடன், எதிர்பார்ப்புகளுடன் வாழும் வாழ்வை சமாதானமென்ற சொற்பிரயோகங்கொண்டு அழைக்க முடியுமென்று எனக்குத்தோன்றவில்லை.

இவற்றினை பின்புலமாகக் கொண்டு நோக்கும்போது ஒரு குறித்த போரைப் பற்றியோ, அதனைத் தொடரவிருக்கும் (அல்லது போருக்கு முன்னர் நிலவிய தென கற்பனை செய்யப்படும்) சமாதானத்தினைப் பற்றியோ எழுதுவதன் சிக்கல்கள் வெளித்தெரிய ஆரம்பிக்கின்றன. சொற்களின் அர்த்தம் இடத்துக்கிடம், பிராந்தியத்துக்குப் பிராந்தியம், சொல்பவரின்/கேட்பவரின் அனுபவங்கள், அரசியல்கள், தற்சார்புகளுக்கமைய மாறிக்கொண்டே செல்வதையும் எம்மால் அவதானிக்க முடிகின்றது. வன்முறை மற்றும் வன்முறையுடனான வாழ்வின் எழுத விழையும் எந்த முயற்சியும் சொற்களின், கருத்தமைவுகளின், அனுபவங்களின் நீர்மப்பண்பினைக் (fluidity) கருத்திற்கொண்டேயாகவேண்டிய அவசியமும் இங்கே புலனாகின்றது.

நிகழ்வுகள், நினைவுகள், மறதிகள்

தற்போது ஐரோப்பாவில் வசித்து வரும் இலங்கை அகதியான ரி. நீண்டகாலத்துக்கு

முன்னர் ஆயுதந்தாங்கிய போராட்டக் குழு வொன்றில் அங்கத்தவராயிருந்தவர். அந்தக் குழு இயங்கிக்கொண்டிருந்த காலகட்டத்தில் மேலாணையின் பேரில் இரண்டு நபர்களை அவர் சுட்டுக்கொல்லநேரிட்டது. சூட்டுச்சம்பவத்தினைத் தொடர்ந்து சில நாட்கள் (நிச்சயமாகத் தெரியாத காரணங்களை முன்னிட்டு) அது நடந்த இடத்துக்குச் செல்ல எவரும் அனுமதிக்கப்படவில்லை. மோதல்கள், கொலைகள், கைதுகள், காணாமல் போதல்கள் பரவலாயிருந்த காலமது. அந்த உடல்கள் கவனிப்பார் யாரும் அடையாளம் காணமுடியாதவாறு சிதைந்து போனதை ரி. கண்ணுற்றிருந்தார். இது நடந்து சில வருடங்களுக்குப் பின்னர் ரி. ஐரோப்பாவுக்குப் புலம் பெயர்ந்து, குடும்பம் குழந்தைகளுடனான அன்றாட வாழ்வில் கடந்த காலங்களை மறந்து எவரையும் போல சாதாரணமாக வாழ்ந்துகொண்டிருந்தார். மிக அண்மையில் அவரது தாய் இலங்கையில் காலமானதும், தவிர்க்கமுடியாத காரணங்களால் ரி. யினால் உடனடியாக இலங்கைக்குத் திரும்ப முடியவில்லை. இருந்தும், ஒரு வாரம் கழித்து அவர் தனது தாயிருந்த கிராமத்தைச் சென்றடைந்த போது அவரது தாயின் உடல் யாரும் சீண்டாமல் சிதைந்து அழுகிக் கிடந்தது. அயலவர்களோ, உறவினர்களோ எவரும் இறுதிக் கிரியைகளை பொறுப் பெடுக்கவோ, அதிகாரிகளிடம் அறிவிக்கவோ முயலவில்லை. மிகுந்த வேதனையுடன் ரி. தாயின் உடலை அள்ளியணைக்க முயல அழுகிப் போன சதையும் தோலும் அவர் கைகளில் கரைந்தொழுகத் தொடங்கின. அந்தத் துயரச் சம்பவம் நீண்டகாலத்துக்கு முன்னர் தான் கொண்டு கைவிட்டுப்போன மனிதர்களின் சிதைந்த உடலங்களை அவர் நினைவுக்குக் கொண்டுவர ரி. அதீத மனவழுத்தத்துக்கு ஆளாகிறார். தான் கடந்த காலங்களில் செய்த துர்ச்செயல்கள் தான் இன்று தனது தாயின் நிராதரவான நிலைக்குக் காரணமானதென்ற குற்றவுணர்வு அவரை அலைக்கழிக்கிறது. மீண்டும் ரி. ஐரோப்பாவுக்குத் திரும்பியபோது மீள முடியாத மனவழுத்தத்துக்கும், பழக்க அடிமைத்தனத்துக்கும் (addiction) உள்ளாகி விட்டிருந்தார். சிதைவுற்ற உடல், மனநிலை குடும்பப் பிளவுக்கும் காரணமாக, உடற்பண்பற்ற பிரசன்னம் (ghostly presence) (3) இன்றைய அவரது இருப்பாகிவிட்டது.

(நண்பரொருவர் கூறக்கேட்டது..)

வன்முறையை எழுதும்போது யாருடைய வன்முறையை, எவருடைய குரலை எழுதுவதென்ற கேள்வியெழுகிறது. எழுத/கூற முனைபவர்கள் ஒவ்வொருவரும் தத்தமக்கான குரல்களைத் தேடிக் கண்டடைந்துகொள்கின்றனர். எமது கூட்டுப் பிரக்ஞை/விழிப்புணர்வு என்பது

பல்வேறு குரல்களாலும், நிகழ்வுகளாலும், நினைவுகள், மறதிகளாலுமானது. சிலவற்றை நினைவுகூர்வதற்கான தேவை எம்மிடம் எவ்வள விருக்கின்றதோ, அதேயளவு அந்தக் கூட்டு விழிப்புணர்வினைக் கட்டியெழுப்புவதற்காக சிலவற்றை மறக்கவேண்டிய கட்டாயமும் நேர்கின்றது. தேர்ந்தெடுத்தவற்றை நினைவுகூர்வதும், மறப்பதும் தனிமனித மற்றும் கூட்டுச் செயன்முறை (அரசியற் செயன்முறையும் கூட). அன்றாட வாழ்வைக் கொண்டுவதற்கும், சராசரி மனிதர்களாக வாழ்வதற்கும் இந்தச் செயன்முறை அத்தியாவசியமாகின்றது.

மேற்கூறிய கதையில் குறிப்பிட்ட ரி. யின் குரலும், நினைவும் அசைவற்ற நின்றுநிலைத்த இயல்பு கொண்டவையல்ல, அவை மாறிக் கொண்டேயிருக்கின்றன. அவரது குரல்/சுயம் காலவோட்டத்துக்கேற்ப வேறுவிதமான தற்சார்புநிலைகளை (subjective roles) எடுக்கிறது. கடந்தகாலத்தில் அவர் வன்முறையைப் பிரயோகிப்பவராக (perpetrator) இருக்கிறார், ஆனால் நிகழ்காலத்தில் வன்முறையால் பாதிக்கப்பட்டவராக (victim), அதற்குப்

“

வன்முறையை எழுதும்போது யாருடைய வன்முறையை, எவருடைய குரலை எழுதுவதென்ற கேள்வியெழுகிறது. எழுத/கூற முனைபவர்கள் ஒவ்வொருவரும் தத்தமக்கான குரல்களைத் தேடிக் கண்டடைந்துகொள்கின்றனர்.

”

பலியானவராகின்றார். நிகழ்காலத்தில் அவர் 'பாதிக்கப்பட்டவராக' பார்க்கப்படுகிறாரா (மற்றவர்களால்) இல்லையா என்பது வேறு விடயம். நிகழ்வுக்கும் காலத்துக்குமிடையேயான உறவும் ஊடாட்டமும் இங்கே முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன. அவரது கடந்தகாலம் நிகழ்காலத்தை நிழலெனத் தொடர்கிறது. கடந்த காலத்தைய நிகழ்வு (கொலை) முற்றுப்பெற்று விடவில்லை, அது மறக்கப்பட்டு, நினைவுகளின் அடுக்குகளில் காவிச்செல்லப்பட்டு, அதேபோன்ற இன்னுமொரு நிகழ்வின் நீட்சியில் மீண்டும் வெளிவருகின்றது. காலங்களினூடாகத் தொடரும் நிகழ்வை நாம் எப்படி ஒரு கட்டுப்பட்ட பொருளாகப் (bounded entity) பார்க்க்பது? ரி. செய்த கொலையென்ற அந்த நிகழ்வுக்குத் தொடக்கமும் முடிவும் இல்லை. அது அங்கே நடந்த அம்மக்கள் மீதான முதல் வன்முறையுமல்ல, இறுதி வன்முறையு

மல்ல. அதன் அதிர்வுகள் ரி. யின் வாழ்வில் இன்னமும் முடிந்துவிடவில்லை, ரி. க்கு பின்னரும் அவரது குடும்பத்தினருடாக அல்லது மரணித்தவர்களின் குடும்பத்தினருடாக அந்த நிகழ்வு தொடர்ந்துகொண்டிருக்கப் போகிறது.

அதன் அர்த்தங்களும் காலப்பரிமாணங்களின் அடுக்கில் மாறுபட்டவாறிருக்கின்றன. தாயின் மரணத்துக்கு முன்னர் அந்தக் கடந்தகால நிகழ்வு ரி. யின் மனதில் உருவாக்கியிருந்த அர்த்தம்/பொருள், தாயின் மரணத்துடன் புதிய படிமத்தினை எதிர்நோக்குகையில் பொருள் மாற்றம் கொள்கிறது. முற்றிலும் வேறான உணர்வுகளையும், பாதிப்பையும் கொண்டுவருகின்றது. அந்த நிகழ்வுடன் தொடர்புபட்ட அனைவரிலும், அதில் பார்வையாளராகவிருந்த அனைவர் மனதிலும் அது வெவ்வேறு வடிவங்களை எடுக்கிறது, வெவ்வேறு அர்த்தங்களை/பாதிப்புகளை விட்டுச் செல்கிறது. இவ்வகையான பன்முகத்தன்மையை கருத்திற்கொள்ளாமல் அந்த நிகழ்வை, கொலையை மட்டும் தனியான ஒரு சம்பவமாக நிறுத்தி கதைப்பது சாத்தியமாகக் கூடுமா? ரி. யை இன்று நாங்கள் பார்க்கும் பார்வையும், அவரது கடந்தகாலம் பற்றிய எங்கள் அறிவிலும், கரிசனையிலும் தான் பெருமளவு தங்கியிருக்கப் போகிறது. அவர் முன்னர் நிகழ்த்திய வன்முறை பற்றிய அறிவில்லாமல், இன்று அவரை மனவழுத்தத்துக்குள்ளான, வன்முறையால் பாதிக்கப்பட்டவராக அறிமுகங்கொள்ளும் போதிருக்கும் எமது எண்ணம்/மனப்பாங்கு, முன்னர் நடந்த கொலைகளைப் பற்றி தெரிந்துகொள்ளும் போது தலைகீழாக மாறிவிடுவதற்கான வாய்ப்புக்கள் அதிகமுண்டு. இன்றிருக்கும் ரி. யை விளங்கிக்கொள்ள, அவரது புனர்வாழ்வுக்கு வழிசமைக்க கடந்தகாலத்தை நினைவுகூர்தல் அவசியமாகிறது அல்லது அதனை மறத்தல் அவசியமாகின்றதா? அல்லது ரி. யைப் போன்ற ஒருவருக்கு புனர்வாழ்வென்ன, இருக்கும் வாழ்வே தேவையில்லை, அவர் தண்டிக்கப்பட வேண்டியவர், தகுந்த தண்டனையைத்தான் அனுபவிக்கிறார் என்று எமது மனம் சொல்கிறதா? ஒருகாலத்தில் வன்முறையாளராகவிருந்தவர்களை இன்று பாதிக்கப்பட்டவர்களாக எம்மால் ஏற்றுக்கொள்ள முடிகிறதா, அல்லது தொடர்ந்தும் அவர்களை விஷப்பிறவிகளாக, வன்முறையாளர்களாகத்தான் நாம் பார்க்கிறோமா? அன்றேல் ஒருகாலத்தில் பாதிக்கப்பட்டவர்களாக இருந்தவர்கள் இன்று வன்முறையைப் பிரயோகிக்கும் போது (உடல்/உயிர்சார் வன்முறை மட்டும் தானென்றில்லை; மொழியினூடும், அதிகாரத்தினூடும் வெளிப்படும் வன்முறையும் கூட இதிலடங்கும்) மௌனமாக அதனை அங்கீகரிக்கின்றோமா, அதனை பின்பற்ற

வேண்டிய உயர்குறிக்கோளாகக் கொள்கிறோமா?

வன்முறை நிகழ்வுகளில் பங்கெடுத்த, பார்வையாளராகவிருந்த, தொலைக்காட்சிகளிலும் இணையத்திலும் படங்களையும் செய்திகளையும் கடந்து நகர்ந்த நாங்கள் அனைவரும் ஒவ்வொரு சந்தர்ப்பத்திலும் வெவ்வேறு தற்சார்பு நிலைகளையெடுக்கிறோம். வன்முறையில் நாங்கள் (நேரடியாக அல்லது மறைமுகமாக) பங்காளர்களாகிறோம், பாதிக்கப்பட்டவர்களாகிறோம், அல்லது பார்வையாளர்களாகிறோம். எம் ஒவ்வொரு வருக்குள்ளுமிருக்கும் Agency எமது தற்சார்பு நிலைகளை தோற்றுவிக்கின்றது, தீர்மானிக்கின்றது. ஒன்றைக் கண்டிக்கும் நாம், இன்னொன்றை ஆதரிக்கிறோம். ஒன்றை எதிர்க்கும் நாம், இன்னொன்றை வரவேற்கின்றோம். எமதேயம தான தற்சார்புகள் குறித்த பிரக்ஞைகளின்றி வன்முறையை எழுதுவதும், வாசிப்பதும், பேசுவதும், பகிர்வதும் எவ்வாறு? வன்முறை குறித்த எந்தத் தேடலும், விவாதமும் இந்தக் கேள்விகளைத் தவிர்க்கவே முடியாதென்று தோன்றுகிறது.

குறிப்புகள்:

1. கட்டுரையில் சில இடங்களில் தமிழ்ப்பதங்களின் பயன்பாடு பொருத்தமற்றதாக/தெளிவற்றதாக இருக்கக்கூடும். அவ்வாறான தருணங்களில் நான் குறிப்பிட விரும்பிய ஆங்கிலப் பதத்தினை அடைப்புக்குறிகளால் இட்டிருக்கிறேன். இதனைவிடப் பொருத்தமான தமிழ்ப்பதத்தினை எவரும் முன்மொழிந்தால் வருங்காலத்தில் திருத்திக்கொள்ள உதவியாக இருக்கும். நன்றி!
2. 9/11 சம்பவம் மேற்கு வங்காளத்தில் எவ்வாறு இராமாயணத்துடனும், மற்றைய தொல் கதைகளுடனும், இதிகாச நாயகர்களுடனும் இணைத்து அரங்காற்றப்படுகின்றதென்பது குறித்து ஸிஷீன் சிலீன்மீமீக்ஷீழீவீ யோர்க் பல்கலைக்கழகத்தில் சம்பத்தில் உரையாற்றியிருந்தார்.
3. 1984ல் டெல்லியின் சுல்தான்பூரியெனும் பிரிவில் சீக்கியர்கள் மீது நிகழ்த்தப்பட்ட கடும் வன்முறையின் பின்னர் கணவர்களையும், குழந்தைகளையும், ஆண் உறவினர்களையும் இழந்த பெண்களின் நடமாட்டத்தினை விவரிக்க நிஷீஷீமீஹூ றிக்ஷீமீஷீமீ என்ற உருவகம் வீணா தாளின் லிஷீமீ ஷீமீ கீஷீஷீமீஷீமீ பயன்படுத்தப்படுகின்றது.

உசாத்துணை:

- Veena Das (2007) Life and Words: Violence and the Descent into the Ordinary.
- Valentine E. Daniel (1996) Charred Lullabies: Chapters in an Anthropography of Violence.
- Pradeep Jeganathan (2000) On the Anticipation of Violence: Modernity and Identity in Southern Sri Lanka.

தமிழகம்: ஈழ அகதிகள் வாழ்வும் அலைவும்

லிவின் அனுஷியன்

- 50 feared dead in Christmas Island asylum-seeker boat crash
- *The Australian* July 9 2012
- Sri Lankan Tamils' bid to cross over to Australia foiled
- *The Hindu* August 30 2012
- Fifty-five Sri Lankan Tamil refugees were detained by the police
on Tuesday night while attempting to travel to Australia illegally
- *The Hindu* October 11 2012
- 3 Sri Lankan refugees held
- *The Hindu* October 15 2012

தொடர்ந்து தமிழக ஊடகங்களில் ஆஸ்திரேலியா தப்பிச் செல்ல முயன்ற தமிழகத்தில் வசிக்கும் இலங்கைத் தமிழ் அகதிகள் கைது என்னும் செய்தி வந்து கொண்டிருக்கிறது. ஆனால், ஊடகங்களில் வராத செய்தி ஒன்றும் இருக்கிறது. கைதின் பின்னர் நடக்கிற விசாரணைகளும், விசாரணையின் போது நடக்கிற அடி உதையும் செய்திகளில் வருவதில்லை. ஏஜெண்டுகளிடம் மீட்கப்பட்ட அகதிகளின் பணத்தையும், அவர்களுக்கு திருப்பித் தருவது பற்றி பின்னர் எவரும் வாய் திறப்பதில்லை.

ஈழத் தமிழ் அகதிகள் ஏன் தமிழகத்தை விட்டு தப்பிச் செல்ல நினைக்கிறார்கள்? அதற்கான மாற்று செயல் திட்டமாக இந்திய, தமிழக அரசுகள் எதனை முன் வைத்திருக்கின்றார்கள்? அகதிகளுக்கான முற்றான உரிமையை எப்பொழுது கொடுப்பார்கள் என்று அறிவுத் தளத்தில் தமிழகத்தில் எந்த

விவாதமும் நடைபெற்றதாகவோ முன்னெடுக்கப் பட்டதாகவோ தெரியவில்லை.

தமிழீழ போராட்டத்தின் இறுதி நாட்களில் முத்துக்குமாரின் மரணித்திற்கு பிறகு தமிழகத்தில் எழுந்த உணர்ச்சியலையையும், நடந்த போராட்டங்களையும் முகாம்களில் இருந்து மௌனமாக பார்த்துக் கொண்டிருந்த ஈழத்தமிழர்கள், ஒரு சிறு போராட்டத்தையேனும் நடத்த முயன்றால் ஏற்படும் விளைவுகளை உணர்ந்து, இந்திய தமிழக அரசுகளின், ஈழத் தமிழர் மீதான ஒடுக்குமுறையின் மௌன சாட்சிகளாக அன்று குமுறிக்கொண்டிருந்தார்களே, அது யாருடைய வெற்றி யாருடைய வெற்றி?

***

தமிழ் நாட்டில் மட்டும் நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட அகதி முகாம்கள் பல்வேறு மாவட்டங்களில் இருக்கின்றன. அகதி முகாமில் இருக்கும் ஒரு அகதி

குடும்பத்தில் தலை ஆளுக்கு (குடும்பத்தில் இருக்கும் தந்தை/ தந்தை இல்லாத குடும்பத்திற்கு தாய்) 1000 ரூபாயும் பதினான்கு வயதிற்கு மேற்பட்டவர்களுக்கு 750 ரூபாயும் அதன் கீழ் உள்வர்களுக்கு 400 ரூபாயும் ஒரு மாதத்திற்கான உதவித் தொகையாக வழங்கப்படுகிறது. சாதாரணமாக சிறு குடும்பத்திற்கு (தாய்/தந்தை/இரு குழந்தைகள்) 2550 ரூபாய் கொடுக்கப்படுகிறது. தமிழகத்தில் மட்டும் சுமார் 70,000 க்கும் மேற்பட்ட அகதிகள் இருப்பதாக செய்தி ஊடகங்கள் அறிவிக்கின்றன. மொத்த விகிதத்தை தோராயமாக கணக்கிட்டால் சுமார் 5 கோடி இந்திய ரூபாயை தமிழக அரசு செலவழிக்கிறது. ரேஷன் கடைகளிலும் வறுமை கோட்டிற்கு உட்பட்டவர்களுக்கு தர வேண்டிய எல்லா சலுகைகளும், இலவச அரிசி உட்பட வழங்கப்படுகிறது.

இந்தியாவில் நகரங்களில் வசிக்கும் நபர் ஒருவருக்கு நாளொன்றுக்கு 28 ரூபாயும் கிராமத்தில் வசிக்கும் நபருக்கு 22.50 ரூபாயும் போதும் என்று இந்திய திட்டக் கமிசன் தலைவர் மாண்டேக் சிங் அலுவலாயிரா கணக்குப் போட்டிருக்கிறார் . இப்படியிருக்க இத்தனை சிறந்த தேசத்தில் இவ்வளவு சலுகைகள் தந்தும் ஈழத் தமிழர்கள் ஆஸ்திரேலியா தப்பிச் செல்ல முயன்று கொண்டிருக்கிறார்கள். உலகின் மிகப் பெரிய ஜனநாயக நாட்டிற்கு கோபம் வராமல் என்ன செய்யும்?

***

கீழே உள்ள துண்டறிக்கை தமிழகத்தின் எந்தவொரு அகதி முகாமிலும் உள்ள சாதாரண பெட்டிக்கடையில் அனைவரின் பார்வையிலும் படும்படியாக ஒட்டப்பட்டுள்ளது.

இலங்கைத் தமிழ் அகதிகளுக்கு ஓர் அறிவிப்பு

1. இலங்கைத் தமிழர்கள் படகுகளில் ஆஸ்திரேலியாவில் உள்ள கிறிஸ்துமஸ் கூக்கூ தீவுகளுக்கு முறையான கடவுச்சீட்டு/பயண ஆவனங்கள் இல்லாமல் முயற்சிப்பது பற்றி தகவல்கள் காவல்துறையின் கவனத்திற்கு வந்துள்ளன. கடலில் இதுபோன்ற சட்டவிரோத பயணங்கள் குற்ற செயலாக கருதப்படுகிறது. போலி ஏஜெண்டுகள் மற்றும் இடைத்தரகர்கள் அகதிகள் முகாம்களில் இலங்கை அகதிகளிடம் பணம் வசூலித்து அவர்களை ஆஸ்திரேலியா அனுப்புவதாக கூறி ஏமாற்றுகிறார்கள்.
2. சமீபத்தில் கிறிஸ்துமஸ் தீவிற்கு சட்ட விரோதமாக படகில் செல்ல முயன்று இரண்டு படகுகள் கவிழ்ந்து விபத்துக் குள்ளாகி அதில் பலர் மரணமடைந்த செய்திகள் வெளிவந்துள்ளன. முன்னெச் சரிக்கையாக

இது போன்ற...கும்பலகளைத் கட்டுப்படுத்த தமிழ்நாடு காவல்துறையினர் ஏஜெண்டுகளைத் தேடி கண்டுபிடித்து வழக்கு பதிவு செய்து... ஆள் கடத்தும் குற்றச் செயல்களில் ஈடுபட முடியாதவாறு... கட்டுப்படுத்த மற்றும் கண்காணிக்க இங்குள்ள சிறப்பு முகாம்களில் தங்கவைக்கப் பட்டு வருகிறார்கள்.

3. சட்டவிரோதமாக ஆஸ்திரேலியா மற்றும் கனடா போன்ற நாடுகளுக்கு கள்ளத்தனமாக செல்வதற்காக இடைத்தரகர்கள் ஏற்பாடு செய்யும் படகுகள் கடற்பயணத்திற்கு ஏற்றவை அல்ல. இது போன்ற பயணங்கள் ஆபத்தானவை. ஆஸ்திரேலியா அல்லது கனடாவை சென்றடைந்தாலும் அங்கிருந்து இலங்கைக்கு திருப்பி அனுப்ப வாய்ப்புள்ளது. இதுபோன்ற பயணங்களை ஏற்பாடு செய்பவர்களும் அவ்வாறான பயணங்களை மேற்கொள்வோரும் இந்திய எல்லையில் பிடிபட்டால் முகாம்களில் அடைக்கப்படுவர்.
4. இலங்கைத் தமிழர்கள் வெளிநாடுகளுக்கு சட்ட விரோதமாக கடல் பயணம் செய்வதை தவிர்க்குமாறும்மற்றும்போலி ஏஜெண்டுகளிடம் இரையாகாமல் இருக்குமாறும் எச்சரிக்கை செய்யப்படு கிறார்கள்.
5. கள்ளத்தனமாக வெளிநாட்டிற்கு அனுப்ப அல்லது செல்ல முயற்சி தெரிவிப்பவர்கள் பற்றி தகவல் தெரிந்தால் 04428.... மற்றும் 94444.... என்ற எண்ணுக்கு தகவல் தரலாம். சரியான தகவலாக இருந்து சம்பந்தப்பட்ட நபர்கள் பிடிபட்டால்தகவல்கொடுப்போருக்குவெகுமதி அளிக்கப்படும். அவர்களது அடையாளம் ரகசியமாக வைத்துக் கொள்ளப்படும்.

சொந்த நாட்டில் இரண்டாம் தர பிரஜையாக நடத்தப்படும் ஒடுக்குமுறைக்கு எதிராக போராடி, நாட்டையும் உறவையும் இழந்து அகதிகளாக ஆக்கப்பட்ட தமிழர்கள், அதை விட மோசமாக, சிறை என்று பெயர் மட்டும் இடப்படாத, தமிழக அகதி முகாம்களில் அடைபட்டிருக்கிறார்கள்.

பெரும் நம்பிக்கையோடு படகேறியவர்கள், இந்தியாவில் அவர்களின் இருப்பிற்கான நிலமும், சாதாரண மனிதர்களுக்கு உரிய உரிமைகளும், இயல்பான வாழ்வும் இல்லாத நிலையில் மீண்டும் அங்கிருந்து படகேறுகின்றனர்.

ஆஸ்திரேலியா அல்லது ஐரோப்பாவுக்கு தப்பிச் செல்லும் எந்தவொரு ஈழத் தமிழனையும் கேட்டுப் பார்த்தால் பெரும் பான்மையானவரிடம் இருந்து வரும் பதில் `இங்க இருந்து என்ன செய்யப் போகிறோம்? வேறெங்க போனாலும் உழைச்சு குடும்பங்களை காப்பாத்தாலாம்`.

இவர்கள் சொல்லும் உழைப்பு என்பது வசதியான வாழ்க்கைக்கான காரணம் அல்ல. சுதந்திரமானவர்களாக உலவ வேண்டும். யாருடைய கண்காணிப்பும் எந்த நிலையிலும் தங்கள் மேல் இல்லை என்கிற நிம்மதி உணர்வோடு வாழவேண்டும், என்ற விருப்பங்கள் அவர்களை இறுதியாக இதனையும் முயற்சிக்கலாம் என்று உந்தித் தள்ளுகின்றன.

***

முள்வேலிகள் இல்லைத்தான். ஆனால், குடிசைகள் வேயப்பட்டு முகப்புக்கு தார் சீட் போடப்பட்ட பத்துக்கு பத்து அறைகளே முகாம் வீடுகள். அறைக்கு மேலாக முற்றம் எடுத்து சில வீடுகளில் தார்பாய் அல்லது கூரையினால் வேலி அமைக்கப்பட்டிருக்கும். அடிப்படை தேவைகளுக்கான எந்தவொரு பொருளும் இல்லாத வீடுகளும் உண்டு. சில முகாம்களில் சேலை அல்லது லுங்கிகளே அறைச்சுவர்களாகவும் இருக்கின்றன.

முகாம்களில் இருக்கும் ஆண்களிடம் இயல்பான விடயங்கள் உண்டு. ஒன்று கடின உழைப்பாளிகள், இரண்டு, உழைப்பின் களைப்பொதுக்க குடி. 99 சதவீத ஆண்கள் கூலி வேலைக்கே செல்கிறார்கள். வீட்டிற்கு பெயிண்ட் அடிப்பது, கட்டிட வேலைகளுக்குச் செல்வது, கல் உடைத்தல், சமையல் தொடர்பான வேலைகளுக்கு செல்லுதல் என இடத்திற்கு இடம் கிடைக்கும் தொழில்களையே அவர்கள் செய்கிறார்கள். எழுத்தறிவு பெற்ற சமூகமாயிருப்பினும், முழுமையான கல்வியைத் தொடரமுடியாது போனவர்கள். அவ்வாறே போனாலும் இலங்கை அகதி என்ற காரணத்திற்காக வேலைகள் வழங்கப்படாது ஒதுக்கப்பட்டவர்கள்.

முகாம்களில் உள்ள ஈழத்தமிழர்களை நான்கு தலைமுறைகளாக பிரிக்கலாம். ஒவ்வொருவருக்கும் விரிந்திருக்கும் மன உலகங்கள் முற்றிலும் வேறானது. அவர்கள் வாழ்வோடு வாழ்ந்த நிலத்தின் தன்மை கொஞ்சம் குழப்பங்களையே ஏற்படுத்தச் செய்யும். முதல்தலைமுறைஈழப்போராட்டம் உச்சகட்டத்தில் நடந்து கொண்டிருந்த எண்பதுகளுக்குப்பிறகு, தொண்ணூறுகளின் தொடக்கம் முதல் நடுப்பகுதி வரையிலான காலங்களில் ஈழத்தில் இருந்து தமிழ்நாட்டிற்கு இடம்பெயர்ந்த தலைமுறை. இவர்கள் பெரும்பாலும் தங்கள் இளவயது முதல், திருமணம் வரை ஈழத்தில் கழித்து பின்னர் இந்தியாவில் வாழ்ந்து கொண்டிருப்பவர்கள். இரண்டாவது தலைமுறை கொஞ்சம் குழப்பான தலைமுறை. ஈழத்தில் பிறந்து தங்கள் பால்யத்தை தாண்டி வளர்நிலைப் பருவத்தையெல்லாம் இந்தியாவில் தொடங்கியவர்கள். மூன்றாவது தலைமுறை தமிழக அகதி முகாம்களிலே பிறந்து

வளர்ந்தாலும் தங்களை ஈழத் தமிழர்களாக உணர்ந்து கொண்டு இந்தியாவில் வாழ்பவர்கள். நான்காம் தலைமுறை இறுதிப்போருக்கும் பிறகான காலகட்டத்தில் இந்தியாவிற்கு வந்து அதனுள் ஒன்றிப் போக இயலாமல் இருப்பவர்கள்.

போர் ஓய்ந்த இன்றைய காலத்தில் மேற் சொன்ன நான்கு தலைமுறைகளும் குழப்பத்திலும் தடுமாற்றத்திலும் இருக்கிறார்கள். நிச்சயம் அவர்களுக்கு ஒன்று மட்டும் தெளிவாக விளங்கி இருக்கிறது. அவர்களின் எதிர்காலம் இந்தியாவில் அல்ல.

அது சந்திரிக்கா ஆட்சிக்கு வந்த காலம் ஜெயலலிதா ஆட்சியில் இருந்த 1990களின் நடுப்பகுதி அப்பொழுது அகதி முகாம்களில் இலங்கையில் தமிழர்களிடத்தில் எடுத்த ஆவணப்படத்தை காட்டுவார்கள். அதில் தமிழர்கள் எல்லாம் சதாரண வாழ்க்கைக்கு திரும்பி விட்ட மாதிரியும் ஈழத்தில் நிம்மதியான வாழ்வை மக்கள் வாழ்ந்து கொண்டிருப்பது மாதிரியும் அங்கே சென்றால் தமிழர்களுக்கு உயிர் பயம் எதுவும் தேவை இல்லை என்பது மாதிரி இருக்கும். இதன்மூலம் ஈழ மக்களை

“

போர் ஓய்ந்த இன்றைய காலத்தில் மேற்சொன்ன நான்கு தலைமுறைகளும் குழப்பத்திலும் தடுமாற்றத்திலும் இருக்கிறார்கள். நிச்சயம் அவர்களுக்கு ஒன்று மட்டும் தெளிவாக விளங்கி இருக்கிறது. அவர்களின் எதிர்காலம் இந்தியாவில் அல்ல.

”

இலங்கைக்கு அனுப்புவதை மறைமுகமாக `நீங்கள் வெளியேறுங்கள்` என்று பிரச்சாரம் செய்து கொண்டிருந்தது.

காங்கிரஸ் காந்தி குடும்பத்தை சேர்ந்த எவரேனும், தமிழகத்திற்கு வருகை தருவதாக இருந்தால் அவர்கள் வரும் முதல் இரு நாட்களிலிருந்து முகாம்களில் காவல் பலப்படுத்தப்படும். முகாமில் இருப்பவர்கள் முகாமை விட்டு வேறெங்கும் செல்ல இயலாது. கூலி வேலைக்கு செல்லும் அப்பாவிக்களே என்று அறிந்திருந்தும் அன்று வேலைக்குப் போக அனுமதி இல்லை. முகாம்களில் நடக்கும் தீடீர் சோதனைகள் ஏராளம்.

அதிகாலைகளில் எந்த முன் அறிவித்தலும் இன்றி காவல்துறையினர் ஏதோ தீவிரவாதிகளை சுற்றி வளைத்தது போல் வந்து இறங்குவார்கள். ஒவ்வொரு வீட்டிற்கும் புகைப்பட அடையாள அட்டை (pho-

to identity card) கொடுக்கப்பட்டிருக்கும்.நடக்கும் சோதனையில் புகைப்பட அடையாள அட்டையை சரிபார்த்து அதில் மொத்த குடும்ப உறுப்பினர்களும் இருக்கிறார்களா என சோதனையிடுவார்கள். அப்படி இல்லாதவர்களுக்கு சரியான காரணம் இருத்தல் வேண்டும்.

முன்னர் முகாம்களில் ஒரு வழக்கம் இருந்தது. வேலைக்குச் செல்பவர்கள் தங்கள் பெயர்களை முகாமில் வைத்திருக்கும் பதிவேட்டில் பதிந்து விட்டு வேலைக்குச் செல்ல வேண்டும். சில முகாம்களில் எட்டு மணிக்குள் வீடுகளுக்கு திரும்பி யிருக்கவேண்டும் என்ற கட்டுப்பாடுகளும் இருந்தன.

கல்லூரியில் விடுதியில் தங்கி படிக்கும் மாணவர்கள் எவரும் கல்லூரியில் இருந்து தங்கி படிப்பதற்கான அத்தாட்சி கடிதம் ஒன்றை கல்லூரி முதல்வரிடம் பெற வேண்டும்.

இல்லாவிட்டால் அவர்களின் முகாம் பதிவு வெட்டப்படும் அகதிப் பணமும் கொடுக்கப்பட மாட்டாது. அகதிகளின் பெரும்பாலான குழந்தைகள் அரசுப் பள்ளிகளிலேயே படிக்கிறார்கள். அங்கு அவர்கள் சந்திக்கும் ஒடுக்குமுறை ஒடுக்கப்படுகிற சமூகங்களுக்குப் பொதுவானது. சாதிய மனமுள்ள ஒவ்வொரு ஆசிரியனுக்கும் ஈழ அகதி மாணவன் என்பது மற்றுமொரு தலித் ஆகவே தெரிகிறது.

கல்லூரி மற்றும் பள்ளி இறுதியாண்டு மாணவர்கள் கிழமையின் இறுதி நாட்களிலும் விடுமுறை நாட்களிலும் தங்களின் அன்றாட தேவைகளுக்காகவும் குடும்பத்திற்காகவும் படிப்பு தேவைகளுக்காகவும் கூலி வேலைக்குச் செல்வது இயல்பு. ஒரு கட்டத்தில், படித்து மட்டும் என்ன செய்வதென்ற நிலையும்? தெளி வற்ற எதிர்காலத்தை நோக்கி யிருப்பதாலும் பெரும்பாலும் எல்லோரும் படிப்பை பள்ளியிலேயே இடை நிறுத்தி விடுகிறார்கள்.

எம்.ஜி.ஆர் ஆட்சிக் காலத்தில் ஈழ அகதி களுக்கு அரசு தொழிற் துறை கல்லூரியில் இட ஒதுக்கீடு அளிக்கப்பட்டது.சுமார் இருபது மருத்துவ இடங்கள்

மற்றும் பொறியியல் இடங்கள் வழங்கப்பட்டன. ஏற்கனவே இருக்கும் தமிழக மாணவர்களின் இடஒதுக்கீட்டை பாதிக்காத வகையில் கூடுதலாக ஒதுக்கப்பட்டு வழங்கப்பட்டது. இதை அறியாமல் தொடரப்பட்ட தவறான ஒரு வழக்கில் ஈழ மாணவர்களுக்கு இருந்த இடங்கள் ரத்து செய்யப்பட்டு விட்டது. இந்த தவறான தீர்ப்பை எதிர்ந்து ஈழ எதிலியர் மறுவாழ்வுக் கழகம் தொண்டு நிறுவனம் சார்பாக வழக்காடியவர் சுப்பிரமணிய சுவாமி என்பது ஒரு முரண்நகைதான்.

இடஒதுக்கீட்டை ரத்து செய்தது தவறுதான் என்று தீர்ப்பு வந்தாலும் இன்றுவரை மீண்டும் இடஒதுக்கீடு வழங்கப்படவில்லை.கடந்த திமுக ஆட்சிக் காலத்தில் பொறியியற் கல்லூரிகளில் தமிழக மாணவர்களால் நிரப்பப்படாமல் எஞ்சி

இருக்கும் கல்லூரிகளில் கவுன்சிலிங் முறையில் மாணவர்கள் சேர்ந்து கொள்ளலாம் என அறிவிக்கப்பட்டது.

திமுக ஆட்சிக் காலத்தில் விடுதலை சிறுத்தைகள் சேர்ந்த ரவிக்குமாரின் முயற்சி ஓரளவேணும் ஈழத் தமிழர்களின் நிலைகளை திமுக அரசுக்கு எடுத்துச் சென்றது. குடியுரிமை வழங்குதல் உட்பட பலதரப்பட்ட நடவடிக்கைகளை ரவிக்குமாரின் அறிக்கை முன்மொழிந்திருந்தாலும் எதுவும் நடைமுறை படுத்தப்படவில்லை. ஓட்டுநர் உரிமம் சில காலத்திற்கு கொடுக்கப்பட்டது.அதுவும் சிறிது நாட்களில் முன்னறிவிப்பின்றி தடுத்து நிறுத்தப்பட்டது.

வெளிநாட்டு நிதி உதவி பெற்று வரும் ஈழ எதிலியர் மறுவாழ்வுக் கழகம் (offer) தொண்டு நிறுவனம் குறிப்பிடத் தக்க உதவிகளை முகாமில் செய்து வருகிறது. வெளிநாட்டு அரசு சாரா நிறுவனங்களுடன் இணைந்து அடிப்படைத் தேவையான மருத்துவ உதவிகள், முகாம்களில் கழிப்பறை கட்டுதல், கர்பிணிப் பெண்களுக்குத் தேவையான ஊட்டச்சத்து உணவுகளை அளித்தல், மாணவர்களுக்கு ஊக்கத் தொகை வழங்குதல், ஆற்றுப்படுத்துதல் என இதன் நிகழ்வுகள் தொடக்க காலத்தின் முதல் இருந்து வருகிறது. இன்றும் இவையாவும் தொடர்ந்து முறைப்படி நடைபெறுகிறது என்பது கேள்விக்குறியே!

ஈழ முகாம்களில் பெண்களின் நிலைகள் தனியாக நோக்க வேண்டியவை. ஆண்கள் அற்ற குடும்பத்தில் குழந்தைகள் இருக்கும் இளம் விதவைகள் மற்றும் வயதான பெண்களின் இருப்பு என்பது பரிதாபத்தின் உச்ச நிலையாக இருக்கிறது. இளவயதுத் திருமணங்களினால், பெண்களின் கல்வி இடைநிறுத்தப்படுகிறது. எதிர்காலம் அர்த்தமற்று இருக்கும்போது திருமணம் செய்து கொள்வது மட்டுமே வாழ்வுக்கு அர்த்தம் கொடுப்பதாக அவர்கள் நினைக்கிறார்கள். சாதி கலப்புத் திருமணங்கள் நடைபெறுகின்றன என்பது பெரும் ஆறுதல்.

முகாமில் நடக்கும் சின்னச் சின்னச் சச்சரவுகள் சண்டைகள் எல்லாம் போலீசிடம் சென்றாலும் நேரடியாக க்யூ பிரிவு போலீசுக்கும் தகவல் தரப்படும். க்யூ பிரிவு போலீசே தன் இறுதித் தீர்ப்பை ஒவ்வொரு குற்றங்களுக்கும் ஒவ்வொருமாதிரி நிரந்தர தீர்வை வழங்கும். முகாமில் ஒருவர் தலைவராக தேர்ந்தெடுக்கப்படுவார். முகாமில் நடைபெறும் சம்பவங்களுக்கு அவரே பொறுப்பு. விசாரணைகள் சமயங்களில் அவரிடமே நடைபெறும்.

2

தமிழகத்தில் வசிக்கும் பெரும்பாலான ஈழ அகதிகள் கனடா அல்லது ஐரோப்பா நாடுகள் அல்லாமல் ஆஸ்திரேலியாவை தேர்ந்தெடுத்து செல்ல குறிப்பான காரணங்களில் ஒன்று மேற்கத்தைய நாடுகளுக்கு செல்வதுகள் அதிகம் என்பதுதான். ஆஸ்திரேலியா செல்வதற்கு ஒன்றரை லட்சம் முதல் இரண்டு லட்ச ரூபாய் போதும். உலக வரை படத்தில் இலங்கை தமிழ்நாடு ஆஸ்திரேலியா மூன்றையும் கடல் மட்டுமே பிரித்துக் கொண்டிருக்கிறது. தமிழ்நாட்டின் முக வடிவம் ஆஸ்திரேலியாவை தொலைவில் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறது. தெளிவான கடல் வழி மார்க்கம்.

தாய் நிலம் என்பது தோற்கடிக்கப்பட்டு அடிமைப்பட்ட நிலையில் உலகின் வேறெங்கான

அடிமைப்படுத்தாத நிலத்தை தேடிச் செல்லும் பறவைகளாக ஈழ அகதிகள் மாறிவிட்டார்கள். ஆனால் இந்த பயணம் எளிமையானதாக இருப்பதில்லை. உயிரைப் பணயம் வைக்க வேண்டும். முறையான பயண உரிமம் அவர்களிடம் இருப்பதில்லை. தன் மழைக்காலத்திற்கான உணவை சேர்த்து வைத்த பறவையின் சேமிப்பை போல் தான் சேர்த்து வைத்த அத்தனையும் தன் கண் முன்னே கரையக் காணுதல் வேண்டும். தன் மனைவியை தாயை குழந்தைகளை நம்பிக்கை என்னும் அடிப்படையில் மட்டும் விட்டு காணா தேசத்துக்கு உயிர் பயத்தோடு சென்று உழைத்து வர வேண்டும்.

ஆஸ்திரேலியாவுக்கு படகு வழியாக அடைக்கலம் தேடிச் செல்பவர்கள் ஈழத் தமிழர்கள் மட்டுமென்றில்லை. பாகிஸ்தான், ஈரான், ஆப்கானிஸ்தான் என அதன் பட்டியல் நீள்கிறது. அகதிகளின் வருகையை கட்டுப்படுத்த ஆஸ்திரேலிய அரசு மிகக் கடுமையான நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டுவருகிறது. 2010 ஆம் ஆண்டு முதல் ஆள் கடத்தல் மேற் கொள்ளலை தடுப்பது என்ற போர்வையில் 'பசிபிக் தீர்வு' (Pacific solution)

“

2010 ஆம் ஆண்டு முதல் ஆள் கடத்தல் மேற்கொள்ளலை தடுப்பது என்ற போர்வையில் 'பசிபிக் தீர்வு' கொள்கையை வகுத்திருக்கிறது. அதன் படி அகதிகள் வெவ்வேறான தடுப்பு முகாம்களில் வருடக்கணக்கில் தடுத்து வைக்கப்படுகிறார்கள்.

”

கொள்கையை வகுத்திருக்கிறது. அதன் படி அகதிகள் வெவ்வேறான தடுப்பு முகாம்களில் (Detention centers) வருடக்கணக்கில் தடுத்து வைக்கப்படுகிறார்கள்.

அகதி உரிமை கோரி வரும் மக்கள் எவரும் அடிப்படை வசதிகள் எதுவும் அற்ற ராணுவ குடில்கள் போன்று இருக்கும் நவ்ரு (Nauru) மற்றும் மானூஸ் (Manus) தீவுகளில் ஐந்து வருடங்கள் தனித்து தடுத்து வைக்கப்படுகிறார்கள். வலுக்கட்டாயமாக தங்கவைக்கப்பட்டிருக்கும் அகதிகள் விசாரணைகள் முடிந்த பின்னரும், தீவுகளை விட்டு வெளியே செல்ல இயலாது. அடிப்படை வசதிகளற்ற தீவுகளில் வாழ நேரும் மக்கள் தொடர் மனச் சிதைவுக்கும் உளவியில் பிரச்சனைகளுக்கும் ஆளாகிறார்கள். இவ்வாறான தீவுகளின் சீர்கேடான சூழ்நிலைகளுக்கு எதிராக கொதித்தெழும் அகதிகள் மீது கிரிமினல் வழக்கும் தொடரப்படலாம் என குடிபெயர்வுத் துறை அமைச்சர் கிரிஸ் ப்ரொவ்ன் தெரிவித்திருக்கிறார்.

நாடு திரும்ப விரும்பும் அகதிகளுக்கு ஹிஷி \$ 3,300 அளிப்பதாகவும் அரசு அறிவித்திருக்கிறது.

ஆஸ்திரேலியா 1951 சர்வதேச அகதிகள் உடன்படிக்கையில் கையெழுத்திட்டுள்ளது. ஆனால் இன்று அது இலங்கை அரசுடன் மேற்கொண்டுவரும் நடவடிக்கைகள் யாவும் அந்த உடன்படிக்கையை மீறும் செயலன்றி வேறெதுவுமில்லை. இலங்கையின் கடல் நீர்ப் பரப்பில் 2300 அகதிகள் தடுக்கப்பட்டுவிட்டதாக இலங்கை உயர் அதிகாரிகள் தெரிவித்திருக்கிறார்கள். `கடந்த இரு மாதங்களில் மட்டும் முறையற்று குடிபெயர் முயன்ற 1000 பேரை கைது செய்து இருப்பதாக` இலங்கை கப்பற்படை துணைத் தளபதி ஜெயந்த் கொலம்பேஜ் தெரிவித்திருக்கிறார். அதைப்போல் ஆஸ்திரேலிய அரசு இந்திய அரசுக்கு அகதிகள் நிமித்தமாக கொடுக்கும் அழுத்தமே தமிழகத்தில் இருந்து வெளியேற நினைக்கும் இத்தனை ஈழ அகதிகளை தடுத்தலுக்கும் கைதுகளுக்கும் காரணமாக உள்ளது.

திருப்பி அனுப்பப்பட்ட அகதிகள், சர்வதேச அகதிகள் உடன்படிக்கைக்கு மாறாக விசாரணைக்கும் துன்புறுத்துலுக்கும் ஆளாகிறார்கள். மனித உரிமைகள் கண்காணிப்பு என்னும் அமைப்பு 2009ம் ஆண்டுக்குப் பிறகு ஐரோப்பாவில் இருந்து இலங்கைக்கு திருப்பி அனுப்பப்பட்ட அகதிகளின் நிலை குறித்து நடத்திய ஆய்வில் இதனைத் தெரிவித்திருக்கிறது.

2010 ம் ஆண்டில் எட்மண்ட் ரைஸ் செண்டர் என்னும் ஆஸ்திரேலிய கத்தோலிக்க அமைப்பு நடத்திய விசாரணையில் `திருப்பி அனுப்பப்பட்ட அகதிகள் யாவரும் கைது செய்யப்படுகிறார்கள் அதில் சிலர் வன்முறைக்கு உட்படுத்தப்படுகிறார்கள்` என்பதைக் கண்டது. `இலங்கை அதிகாரிகள் தங்கள் நாட்டில் இருந்து தப்பிச் செல்லும் ஈழத் தமிழர்களை விடுதலைப்புலிகளின் அனுதாபிகளாகவும் சிங்களவர்களை துரோகிகளாகவும் பார்க்கிறார்கள்` என்பதை தன் அறிக்கையில் தெரியப்படுத்தியுள்ளது. அக்குழு நடத்திய ஆய்வில் ஆஸ்திரேலிய அரசால் திருப்பி அனுப்பப்பட்டவர்களில் 9 பேர் இலங்கை அரசால்

படுகொலை செய்யப்பட்டதும் கண்டறியப்பட்டுள்ளது. திரும்பிப் போன அகதிகள் இரண்டாம் முறையும் வேறுநாடுகளுக்கு தப்பிச் செல்லுதல் என்பதும் கண்கூடானது.

உலகெங்கிலும் புகலிடம் கோரும் அகதிகளை திருப்பி அனுப்புதல் துரிதமாக முடக்கிவிடப்பட்டு சட்டங்களும் இயற்றப்பட்டு வருகிறது. அமெரிக்க ஐரோப்பா நாடுகளில் இதுவொரு தலையாய பிரச்சனையாக மாறி வருகிறது. இஸ்ரேலிய அரசு தன் நாட்டில் உள்ள ஆயிரக்கணக்கான எரித்திரியர்கள், சூடானியர்கள் மற்றும் ஆப்பிரிக்கர்களை விரட்டியடிக்க `Go back home` என்னும் நடவடிக்கையை செய்து வருகிறது. கிரீஸில் மட்டும் 4500 காவல்துறையினர் முறையற்ற புகலிடம் புகுந்தவர்களை கண்டு பிடிக்க பணியில் அமர்த்தப்பட்டுள்ளனர். இதுவரை 6700 பேர்

அந்தியர்களாக அடையாளம் காணப்பட்டு அதில் 1555 பேர் சிறப்பு முகாம்களில் தங்க வைக்கப்பட்டுள்ளனர்.

இருப்பினும் உலகெங்கும், தமது சொந்த நிலங்களில் மறுக்கப்பட்ட வாழ்க்கையையும் எதிர் காலத்தையும் தேடி அகதிகள் பயணித்தபடியே இருக்கிறார்கள். ஈழத்தமிழர்களைப் பொறுத்தவரை, சொந்த நிலத்திலும், சொந்தம் என நம்பி வந்த தமிழக நிலத்திலும் மறுக்கப்பட்ட உரிமைகளை, நிலம், மொழி, பண்பாட்டுத் தொடர்புகள் ஏதும் அற்ற உலகின் ஏதேனும் ஒரு நாட்டில் பெற்றுவிட முடியும் என்ற நம்பிக்கையில் அலைந்து கொண்டிருக்கிறார்கள்.

நன்றி: world socialist web site

புலம்பிபயர் சமீகத்தில் பேசப்படாத கத்துக்கலை

பண்பாடு : சாம் பிரதீபன்

கலை என்பதும், அதன் அழகியல் என்பதும் மனிதர்களால் எப்பொழுதும் விரும்பப்படும் ஒரு மகிழ்வூட்டல் வடிவம் என்பதுமறுப்பிற்கு உட்படாத ஒரு உண்மை என அனைவரும் அறிவோம். இந்த கலைகளும் அதன்சார்புள்ள அனைத்துவிடயங்களும் ஒவ்வொரு இனத்தின் பண்பாட்டுத் தளங்களுள்ளும் கலாசாரத் தட்டுகளிலும் செல்வாக்குச் செலுத்துவதும், அந்தந்த இனத்தின் அடையாள மூலக்கூறுகளாக இருந்துவிடுவதும் இயல்பான ஒரு புரிதலுக்குரிய விடயமே. குறித்த இனமொன்றின் இந்த அடையாளங்களோடு வெளிப்படும் இயல்பு நிலையில் கலை இருப்பதனால்தான் இனங்களின் விரிவாக்கத்திற்கேற்ப கலைகளும் பற்பல வடிவங்களோடு உலகில் முகிழ்க்கத் தொடங்கி இன்று ஏராளமான தனித்துவங்களோடு மனிதர்களின் புருவ நுனிகளை உயர்த்தி வியக்க வைத்துக் கொண்டிருக்கின்றன. உலகின் நீண்ட நிலங்களை தமதாக்கிக்கொண்ட வல்லரசுகளாயினும் சரி, பூகோள வரைபடத்தில் குறுகித் தெரியும் சிறிய தேசங்களாயினும் சரி தத்தமக்கென தனியான

பாரம்பரியங்களையும், முதிசங்களையும், வரலாறுகளையும், கொண்டமைந்தே இருக்கின்றன. இந்த தனித்துவங்களில் இருந்து வெளிப்படுகின்ற கலைகளும் மற்ற யாவற்றையும் போல தமக்கென தனித்துவமான ஒரு கட்டமைப் பினையே பெரும்பாலும் கொண்டிருக்கின்றன.

ஈழத் தமிழர்கள் நாம் இலங்கைத் தீவென்னும் சிறிய தேசமொன்றின் பூர்வீகக் குடிகளாக பன்றெடுங்காலமாக வாழ்ந்து வருகின்ற போதும், எமக்கென ஒரு பாரம்பரிய வரலாற்று நீட்சி யினைக் கொண்டிருக்கின்ற போதும், அத்தேசத்தின் பெரும்பான்மைக் குடிகளோடு சமரசம் செய்துகொண்டு எமக்கான சுயங்களையும் அடையாளங்களையும் ஸ்திரப் படுத்திக் கொள்ள பலவற்றோடு போராட வேண்டியிருந்ததை நாங்கள் அறிவோம். அரசியல் அழுத்தங்கள், பொருளாதார நெருக்கீடுகள், கல்விச் சமநிலை யின்மைகள், தொழில்சார் சந்தர்ப்ப மின்மைகள், கைத் தொழில் போதாமைகள், சுய மொழி அங்கீகார மின்மைகள், இனச்

சுதந்திர மின்மைகள், மதப் பாகுபாடுகள் போன்ற பலவற்றிலுமிருந்து எமக்கான உரிமைகளை மீட்டெடுக்க முனைப்புக் காட்டியபோது ஏற்படுத்தப்பட்ட அழிவுகளில் இருந்து எம்மைக் காப்பாற்றிக்கொள்ள முனைந்ததன் ஒரு விளையே புலப் பெயர் வாகும்.

யுத்தத்தின் கடும்போக்கால் ஏறத்தாழ மூன்று தசாப்தங்களுக்கு முன்பு இருந்து இன்று வரை புலப்பெயர்வில் உள்வாங்கப்பட்டிருக்கும் ஈழத்தமிழ் மக்கள் மட்டுமன்றி, யுத்தத்திற்கு அப்பாலான உயர்கல்வி மற்றும் வேலைவாய்ப்பு போன்ற பல காரணங்களால் கூட எமது மக்கள் தாயகத்திற்கு வெளியிலான இந்த மேற்குலகோடு தமது வாழ்வுக்கான வெளிகளை அமைத்திருக்கின்றார்கள். அவ்வாறு இவர்கள் அமைத்துக்கொண்ட வாழ்வுக்கான வெளிகள், வெறும் உயிர்வாழ்வுக்கானதாக மட்டும் இருந்திருக்கவில்லை. மாறாக தமது பண்பாடுகள், கலாசாரங்கள், கலைகள், சடங்கு முறைமைகள், சமய ஆச்சாரங்கள், விழாக்கள், என பலவற்றோடும் மீள் அடையாளமிடப்படுவதாய் தொடரப்பட்டிருந்தது. எமது மக்களால் மீள் அடையாளமிடப்பட்ட பலவற்றுள் கலைகளுக்கு ஒரு தனியான இடம் இருப்பதை யாரும் மறுக்க முடியாது. தாம் வாழும் புதிய தேசத்தில் கலைகளின் தொடர்ச்சியான அளிக்கைகளும், அடுத்த சந்ததியினரை அக்கலைகளில் ஈடுபடுத்தும் ஆர்வமும் ஒட்டுமொத்தமாக புலம்பெயர்ந்த பெரும் பாண்மைத் தமிழ் மக்களின் மனநிலையாகவே இருந்து வந்திருக்கின்றது. பரவலான தமிழ் கல்விக்கூடங்களின் பெருக்கமும், அங்கே தமிழ் மொழியினைக் கற்றுக்கொடுத்தலோடு மட்டும் நின்றுவிடாமல் கலை சார்ந்த பயிற்சி வகுப்புகளை நடத்துதலும் இந்த மனநிலையின் வெளிப்பாடுகளாகவே பார்க்கலாம்.

புலம்பெயர் சமூகத்தில் கலை மீதான நாட்டம் என்பது வெறுமனே நுண்கலைகள் சார் பயிலுதல்களோடும், அவற்றிற்கான விலையுயர்ந்த அரங்கேற்றங்களோடும் மட்டுமே திருப்திப்பட்டுக் கொள்கின்ற ஒரு போதாமையாகவே இருந்து கொண்டிருக்கின்றது. இதற்கு அப்பால் சிந்திக்கவே எமக்கான சுதேசிய, தேசியக் கலைகள் பற்றிப் புரிந்து கொள்ளவோ போதிய அவகாசமற்ற அல்லது அவசியமற்ற ஒரு மனநிலையுடனேயே எம்மில் பலரும் வாழ்ந்து முடித்துக்கொண்டிருக்கின்றோம். ஆனால் இன்று நாம் எமது ஈழத்து தமிழ்க் கலை வடிவங்கள் என பூஜித்து தலைமேல் தாங்கும் இந்த நுண்கலைகளிலும்சரி, அவைக்காற்றும்கலைகளிலும் சரி, எத்தனை வீதத்தினது எமது மூலங்களோடும் வேர்களோடும் தொடர்புடைய கலை வடிவங்கள் என்ற தேடல் எமக்கு அவசியமற்றதொன்று

என நாம் கருதிக்கொள்கின்றோம். இவற்றுள் பாதிக்கு மேற்பட்டவை இன்று எமது ஈழத்து தமிழ் கலைவடிவம் என்ற அந்தஸ்தினைப் பெற்று எமதுகளுக்குள் உள்வாங்கப்பட்டிருந்தாலும், காலத்தால் முந்திய வரலாறுகளில் அவை புறத்தே இருந்து எமக்குள் தருவிக்கப்பட்ட அல்லது வலிந்து திணிக்கப்பட்ட பலவற்றின் எச்ச சொச்சங்கள் என்பது இங்கு பேசப்பட வேண்டியதொன்று. இந்த கருத்து இந்த துறை சார்ந்த பலருக்கு ஆத்திரத்தை வருவிக்கும் ஒன்றாக இருக்கலாம். ஆனால் எமக்குள் இருக்கும் பல விடயங்கள் இத்தகைய முற்சார்பு ஆத்திரங்களுக்கு அப்பால் தூக்கி நிறுத்தி வியாக்கியானம் செய்யப்பட்டாக வேண்டியிருக்கின்றது.

ஆடல், அடவு போன்ற உடலியக்கம் மற்றும் முகபாவம் போன்றவற்றோடு தொடர்புடைய அவைக்காற்றுகை செய்யும் கலைகளுள் பரதக் கலை புலம்பெயர் சூழலில் மிகப் பிரபல்யமானதாக வளர்த்தெடுக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அது ஒரு வகையில் மிக மகிழ்ச்சிக்குரியதே. ஆனால் புறத்தே இருந்து இறக்குமதி செய்யப்பட்ட இந்த நடனக் கலை எமது ஈழத்து தமிழருக்கேயுரியதான சொந்த அவைக்காற்றுகைக் கலைவடிவம் ஒன்றை புறந்தள்ளும் அளவுக்கு, அல்லது மறக்கச் செய்யப்படும் அளவுக்கு, இல்லையேல் அப்படி ஒன்று இருப்பதாக அறியமுடியாத நிலைக்கு கொண்டு வந்திருப்பதே இங்கு நெருடலான விடயமாகும். இக் கட்டுரைத் தொடர் பரதக் கலைக்கு எதிரானதல்ல. ஆனால் எமது ஈழத் தமிழ்த் தேசியக் கலைவடிவம் ஒன்றுடன் எமக்கிருந்த உறவினை புலம் பெயர் சமூகத்துடன் மீளவும் ஒட்ட வைக்கும் ஒரு முனைப்பு மட்டுமே.

கூத்துக் கலை அல்லது நாட்டுக்கூத்து கலை வடிவம் என்ற ஒன்று ஈழத்தமிழரால் தொன்றுதொட்டு பாரம்பரியமாக ஆடப்பட்டு வந்து பிற்காலத்தில் வழக்கொழிந்துபோகும்நிலையில் இருந்ததென்பதும், இன்று கல்வியியல் ரீதியில் மீண்டும் புத்தாக்கம் கண்டு புதுமெருகுடன் ஈழத்தில் ஆடப்பட்டும், கற்கை நெறியாக பயிலப்பட்டும் வரும் கலைவடிவம் என்பதும் புலம் பெயர்ந்து வாழும் கணிசமான மக்களுக்கு அந்நியமானதொரு தகவலாகவே பெரும்பாலும் இருக்கின்றது. பொதுவாகவே புலம் பெயர்ந்தவர்களின் மனநிலைகளில் இருக்கும் ஒரு இயல்பு நிலை மிகவும் வேதனையுடன் நோக்கத்தக்க தொன்று. தாம் புலம்பெயர்ந்த காலங்களில் எப்படி எமது தேசமும் அத்தேசம் சார்ந்த கலை கலாசார அம்சங்களும் இருந்தனவோ, அப்படியே இன்றும் மாற்றங்காணாது இருக்கின்றது என்ற ஒரு மனப்பாங்கு எம்மில் அதிகமானோருக்கு இருப்பதை நாம் ஏற்றுக்கொண்டாகவேண்டும். அந்த ஒரு பின்னணியில் நின்றுதான் நாடகம், கூத்து

போன்ற அவைக்காற்றுகைக் கலை வடிவங்களை இன்றும் படிக்காத, பாமரத்தனமான, வேறு தொழில்களுக்கு தகுதியில்லாத, சிந்திக்கத் தெரியாத மனிதர்களால் நிகழ்த்தப்படுவதாக எம்மில் பலரும் எண்ணிக்கொள்கின்றோம். வளர்ச்சியடைந்த நாடுகள் என நாம் தஞ்சம் கோரி வந்த இந்த தேசங்களில் இத்தகைய அவைக்காற்றுகைக் கலைகள் பெருமதிப்போடு தொழில்சார்ந்த ரீதியில், உயர் கல்வி சார் ரீதியில் நிகழ்த்தப்படுவதையும் கற்கப்படுவதையும் நாம் நன்குணர்ந்தபோதும் கூட எமக்கு எமது சுதேசியம் சார் கலைகளை மதிப்பிற்குரியதொன்றாக கொள்வதில் இன்னும் சிரமம் இருக்கவே செய்கின்றது. அந்த சிரமத்தின் ஒரு விளைவே இந்திய தேசத்தில் இருந்து இறக்குமதி செய்யப்பட்டு எமதாக்கப்பட்ட பரதத்தின் மீதும் இன்னும் கதகனி, குச்சுப்புடி, கதக் போன்ற பலவற்றின் மீதும் எமது காதலுக்கு ஆயுள் அதிகமாகக் காரணமாயிருக்கின்றது. அதன் மற்றுமொரு விளைவாக, வருமானத்திற்கான வாசலைத் திறந்துவிடாத கலைகளாக எமது கூத்துக்கலை இருப்பதும் குறிப்பிடப்படுகின்றது. விலையுயர்ந்த வகுப்புகள், செலவு மிகுந்த அரங்கேற்றங்கள், வரையறை தாண்டிய குருதட்சணைகள் என்ற வாயில்களினூடு வரும் வருவாய்கள் கூத்துக் கலைக்கு அடைக்கப்பட்டிருப்பதும் இதற்கான காரணங்களாக கொள்ளப்படலாம். மறு புறத்தே கற்கை நெறியாக ஏற்றுக் கொள்ளப்படுவதற்கு நிறுதிட்டமான ஒரு பாடத்திட்ட அலகோ அல்லது வரைவு செய்யப்பட்ட ஒரு ஆடல் பாடலுக்கான ஒழுங்கோ கூத்துக் கலையில் இன்னமும் சரியாக அமைக்கப்படாமையைக் குறிக்கலாம்.

தமிழ்த் தேசியம் பற்றி பெரு வாஞ்சையுடன் வீரியம் கொள்ளும் நாம், குறிப்பாக புலம் பெயர் சமூகம், எமக்கான தேசியக் கலை வடிவம் பற்றி அறிந்து கொள்வதும் அதனை தொழில் சார்ந்த, அந்தஸ்துமிக்க, உயர் கல்வி சார்ந்த ஒரு நிலைக்கு கொண்டு வருவதும் மிக முக்கியமான ஒரு விடயமாகின்றது. அந்நிலைக்கு இந்த கூத்துக் கலையினை கொண்டு வருவதற்கு அதன் தோற்றம், வளர்ச்சி, பரிணாமம், களம், காவுகை, பரம்பல், முறைமை, பலங்கள், பலவீனங்கள், தடைகள், சவால்கள், சுதேசியப் பண்புகள், தேசிய முக்கியத்துவம் போன்றவற்றை அறிந்து கொள்வதும் ஆய்வுக்குட்படுத்துதலும் மிக அவசியமாகின்றது. அந்த அறிதலும் ஆய்வுதலும் எமக்கு, குறிப்பாக புலம் பெயர்ந்த தேசங்களில் வாழும் எமது இளம் சந்ததிக்கு இன்று அவசியமாகின்றது. தமக்கான வேர்களைத் தேடி பயணிக்கும் இவர்களது கண்முன்னே விரியும் தமிழ்க் கலைகளாக ஏதொவெல்லாம் தெரிகின்றதே தவிர எமது தனித்துவங்களோடு மறைந்து கிடக்கும் கூத்தும்,

கும்மியும், அடவும், ஆட்டமும் பார்வைக்கு தரப்படுவதே இல்லை. எனவே எமது பாரம்பரிய கூத்துக் கலையினை புலம் பெயர் தளங்களில் பேச வைப்பதும், பரீட்சயத்திற்கு கொண்டு வருவதும், தூசு தட்டி எம் இளவல்களால் பேணப்பட அவர்களின் கவனத்திற்கு கொண்டு வருவதும் இக் கட்டுரை வாயிலான எனது நோக்காக இருக்கின்றது.

எல்லாக் கலைகளையும் போல சமயக் கரணங்களின் அடியாகத் தோன்றி, காலத்திற்கு காலம் ஆடுகளங்களின் மாற்றங்களை உள்வாங்கி, செவி வழியும், கட்டிலன் வழியும் கடத்தப்பட்டு இன்று கற்கை நெறியின் வாசல்களில் நுழைந்து வரும் எமது இந்த கூத்துக் கலைக்கு மிகப் பெரிய வரலாறு இருக்கின்றது. அந்த வரலாற்றுக் காலக் குறிப்புகள் என்ன? கூத்துக் கலையின் தோற்றுவாய் என்ன? எதிர்கொண்ட சவால்கள் என்ன? வளர்ச்சியும் வீழ்ச்சியும் என்ன? அதன் மூலக்கூறுகள் என்ன? வகைகளும் பிரிப்புகளும் என்ன? உள்ளடக்கங்கள் என்ன? ஆடுகளங்களின்

“

மனிதனிடம் இயல்பாகவே ஒன்றைப் பிரதி செய்யும் பண்பு இருக்கின்றது என்பதை நாம் அனைவரும் அறிந்திருக்கின்றோம். அவை வார்த்தைகளாலும், குரல்களாலும், முக பாவங்களாலும், அங்க அசைவுகளாலும் என வேறுபடுகின்றது. மூதாதையரும் சில விடயங்களை செய்து காட்ட முனைந்திருக்கின்றனர் எனலாம்.

”

வெளிகள் எத்தகையன? பாடல்களும் ராகங்களும் எந்த வகைப்பட்டன? ஆடல்களும் அடவுகளும் எப்படியானவை? ஓப்பனைகளும் வேட உடைகளும் எந்த வகைப்பட்டன? போன்ற ஒரு விசாலமான பார்வையினை இக் கட்டுரைத் தொடர் வாயிலாக நாம் பார்ப்போம்.

சமயக் கரணங்களின் வேரில் தோன்றிய கூத்துக்கலை

உலகின் எந்த இனத்தினது கலைவடிவங்களும் அடிப்படையில் அந்த இனக்குழுமம் சார் மத நம்பிக்கைகளிலும், சமயக் காரணங்களிலும் இருந்தே தோற்றம் பெற்றிருக்கின்றன என்பது பல ஆய்வுகளாலும் ஏலவே நிரூபணம் செய்யப்பட்ட ஒரு விடயமே. மனிதனிடம் இயல்பாகவே ஒன்றைப் பிரதி செய்யும் பண்பு இருக்கின்றது என்பதை நாம் அனைவரும் அறிந்திருக்கின்றோம்.

அவை வார்த்தைகளாலும், குரல்களாலும், முக பாவங்களாலும், அங்க அசைவுகளாலும் என வேறுபடுகின்றது. இந்த இயல்பு நிலையில் இருந்த எமது மனித மூதாதையரும் சில விடயங்களை செய்து காட்ட முனைந்திருக்கின்றனர் எனலாம். புராதான காலங்களில் வேட்டையாடிப் பிழைத்த மனிதன் தனது வேட்டைத் தொழிலை செய்து காட்ட முனைந்ததன் வெளிப்பாடே பின்னர் அது சமயச் சடங்காகவும் காலப்போக்கில் நடனம், நாடகம் எனவும் வெளிப்பட்டது என்பர். சிலர் தம்மை வேட்டையாடுவோராகவும் வேறு சிலர் தம்மை வேட்டையாடப்படும் விலங்கு களாகவும் பாவனை செய்து மீள மீள அதை நிகழ்த்தியிருக்கின்றனர்.. இவ்வாறு வேட்டைக்கு செல்வதற்கு முன்னர் தமது வேட்டைத் தொழில் பற்றி நிகழ்த்திப் பார்த்து மிருகங்களைப் போல வேடமணிந்தவர்களை கொல்வது போல அபிநயிப்பதனுடாக தமது வேட்டையில் அதிக மிருகங்கள் கிடைக்கும் என இவர்கள் நம்பினர். அத்தோடு தமது வேட்டைக்கான பாதுகாப்பாகவும், வேட்டையாடலில் வெற்றிபெறவும் இது வழிகோலும் எனவும் இவர்கள்

நம்பத் தொடங்கினர். அந்த நம்பிக்கையின் அடிப்படையில் மீள மீள நிகழ்த்தும் இந்த போலச் செய்தலே சடங்குகளாக அந்த புராதன மனிதர்களிடம் ஓட்டிக்கொண்டிருக்கின்றது என்பதை நாடக ஆய்வாளர்கள் உறுதி செய்கின்றனர். போலச் செய்தல், பாவனை செய்தல், நம்பிக்கை

வைத்தல், மீள நிகழ்த்துதல் போன்ற இந்த தொடர் செயற்பாடுகள் படிப்படியாகவே உடைபுனைதல், ஆடுதல், பாடுதல், ஊர்வலம் செல்லுதல் என புதிய அம்சங்களை உள்வாங்கத் தொடங்கியிருந்தது. இந்த செய்து காட்டலுக்கு இவர்கள் தமது அங்க அசைவுகளையும் சத்தங்களையும் பயன்படுத்தியிருந்தனர். இந்த அசைவுகளே ஒருவிதமான நடனப் பாரம்பரியத்தை இவர்களிடம் கொண்டுவந்திருக்க வேண்டும் எனக் கருதலாம். வேட்டையாடும் தொழிலைப் போலவே பயிர் வளர்த்துக்காகவும் இந்த முறையினை இவர்கள் பின்னர் கையாளத் தொடங்கினர். பயிர் வளர்த்தலை நடனமாடி நிகழ்த்துதல் ஊடாக அதனை விளைச்சல் அடையச் செய்யலாம் என நம்பிய இவர்கள் ஒரு மந்திரத்தைப் பிரயோகிப்பதைப் போல இந்த செய்து காட்டலை நிகழ்த்தியிருந்தனர். இந்த பண்டைய சமூகத்தில் இவர்களது உழைப்பு, மதம், சடங்கு, நாடகம் என்பன தனித்தனியானதாக இருந்திருக்கவில்லை.

ஒன்றோடொன்று பிரித்தெடுக்க முடியாதபடி பிணைந்திருந்தன என்றே சொல்லலாம்.

புராதன மனிதன் தனியே தனது மனித நடவடிக்கைகளோடு மட்டும் தனது பிரதி செய்தலை நிறுத்திக்கொள்ளவில்லை. மாறாக அவன் தனது நம்பிக்கைக்குரிய தெய்வ நடவடிக்கைகளையும் பிரதி செய்து காட்டத் தொடங்கியிருந்தான். இயற்கையையும், அந்த இயற்கை வாயிலாக தான் நன்மை அடைதலையும், அவற்றின் அச்சுறுத்தலில் இருந்து தான் தன்னைப் பாதுகாத்துக் கொள்ளுதலையும் மிக முக்கிய தேவைகளாகக் கொண்டிருந்தான். மண்ணில் இருந்து உணவு பெறுதல், மழை பெய்தல், சூரிய ஒளி கிடைத்தல், காற்று வீசுதல், மரங்கள் அசைதல் போன்ற இயற்கையின் செயற்பாடுகள் தமக்கு மீறிய சக்திகளாலேயே சாத்தியம் செய்யப்படுகின்றன என நம்பினான். அந்த சக்திகளை தெய்வங்களாக உருவாக்கித்தொடங்கவுமானான். இந்த உருவகத்தின் நீட்சியே பலமான ஆவிகள் பற்றியதான இவனது நம்பிக்கைகளை கிளறி விட்டிருந்தது. மலை முகடுகளில், ஆறுகளின் நீட்சியில், ஆகாயங்களின் மேற்தட்டுகளில், காற்றின் வீச்சுத் திறனில் எல்லாம் இந்த ஆவிகளின் இருப்புகள் உள்ளதென்றும், அந்த ஆவிகளை தம்வசப்படுத்துவதனுடாக தம்மால் இயற்கையை கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டு வந்துவிட முடியும் எனவும் பலமாக நம்பினர். இந்த நம்பிக்கைகளின் அடியாகவே தாம் தம்மை ஆவிகளாக அபிநயித்துக்கொண்டு நடனமாடி ஆவிகளைத் தம்வசப்படுத்துவதாக எண்ணிக் கொண்டனர். இத்தகைய தொடர் செயற்பாடுகளே சடங்குகளாகப் பரணமித்தது என்பது ஆய்வாளர்களின் சான்றாகக் கிடக்கின்றது.

குறித்த அந்த மனிதக் குழுவில் இத்தகைய செயற்பாடுகளை தலைமை தாங்கி முன்னின்று நடத்துபவன் அவர்களின் குருவாகவும், மத ரீதியாகப் பார்க்கும் போது அவன் அக்குழுவின் மதகுருவாகவும் சடங்கினை நிகழ்த்துபவனாகவும் கருதப்பட்டான். பலமிக்க சக்திகளாக இவர்களால் உணரப்பட்ட இந்த ஆவிகளைப் பற்றிய கற்பனைகள் இவர்களின் அறிவு, அனுபவ வெளிகளுக்கு ஏற்ப புதிய புதிய வடிவங்களைப் பெற்றது. இந்த புதிய வடிவங்கள் இந்த சடங்குகளின் ஊடாக புதிய கதைகளை உருவாக்கத் தொடங்கியது. உருவாகிய இந்த கதைகளே பின்னர் கற்பனைக் கதைகளாகவும், கட்டுக்கதைகளாகவும், காலப் போக்கில் ஐதீகங்களாகவும் புழக்கத்தில் வந்தன எனலாம். இந்த சடங்குகளில் எல்லாம் பெரும்பான்மையாக நாடகத் தன்மையே துருத்தி நின்றிருக்கின்றன. அதனாலேயே பிற்காலத்தில் நாடகத் தன்மை வாய்ந்த இந்த சடங்குகளில் இருந்து நாடகம் தனியாக தன்னை பிரித்தெடுக்கக்கூடியதாக இருந்திருக்கின்றது.

எல்லாச் சடங்குகளுமே நாடகமாக பரிணமித்தது எனக் கூற முடியாது ஆனால் எல்லாவற்றிலுமே நாடகத் தன்மைகள் அதிகமாக இருந்திருக்கின்றன என்றே கூறலாம்.

வரலாற்று ரீதியாகப் பார்க்கும் போது, உலகின் மிகத் தொன்மையான நாடகங்களின் அல்லது சடங்குகளின் சான்றுகள் பெரும்பாலும் கிரேக்க நாடகரிகத்திலேயே கண்டெடுக்கக்கூடியதாக இருந்திருக்கின்றது. இந்த கிரேக்கத்தின் தொன்மையான நாடகங்கள் “டித்ராம்” என்ற சடங்குத் தன்மையான பாடலின் அடியாகத் தோன்றியிருக்கின்றது எனக் கூறுகின்றது அரங்கியல் ஆய்வு. அது மட்டுமல்லாது “தெஸ்பிஸ்” என்ற முதல் நடிகளே இந்த போலச் செய்தல் அல்லது செய்து காட்டலின் அடியாகத் தோன்றியவன் எனவும் இந்த ஆய்வு கூறுகின்றது. “தியோனிசஸ்” விழா எனப்படும் மிகப்பெரிய புராதன விழாவாக கிரேக்கத்தில் நிகழ்த்தப்பட்ட விழா இவர்களின் சடங்குத்தன்மையான விழாவாகும். இறந்த மனிதன் ஒருவனின் உடலை உயிருடன் இருப்பவர்கள் பகிர்ந்து உண்பதன் ஊடாக இறந்தவன் மீண்டும் தமக்கூடாக உயிர்வாழ்கிறான் என்ற ஐதீகத்தின் அடியிலேயே இச் சடங்கு அங்கு உருவாகியிருந்தது.

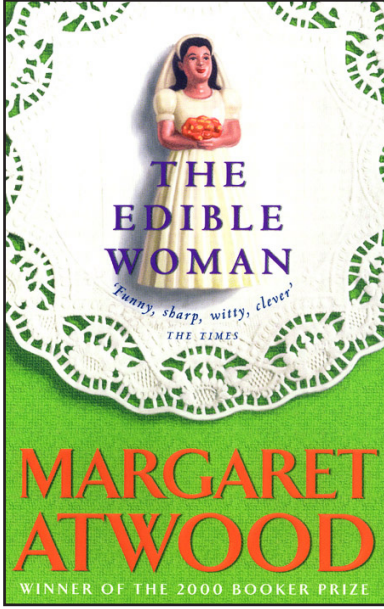

இந்த ஐதீகத்தின் தொடர்ச்சியாகவே கத்தோலிக்க மதத்தில் இயேசுநாதர் தனது மரணத்துக்கு முந்திய இறுதிஇரவில் ஒரு அப்பத்தை எடுத்து “இது என் உடல். இதை வாங்கி அனைவரும் உண்ணுங்கள்” என்று கூறுவதும், தொடர்ந்து திராட்சை இரசத்தை எடுத்து “இது எனது இரத்தம். இதை அனைவரும் வாங்கி அருந்துங்கள்” எனக் கூறுவதும் ஆகும். இந்த புராதன ஐதீகத்தின் அடியிலேயே இன்றும் கிறீஸ்தவர்கள் தமது சமயச் சடங்குத் திருப்பலியில் இதை நினைவுகூருவதை நாம் பார்க்கலாம்.. எனவே எந்த ஒரு இனத்தினது அளிக்கை கலை வடிவங்களும் முதலில் சமயச் சடங்குகளில் இருந்தே தோற்றம் பெற்றிருக்கின்றது என்ற முடிவுக்கு ஆய்வுகள் எம்மைக் கொண்டு வந்திருக்கின்றன.

எமது தமிழ்க் கலைகளையும் அதன் தோற்று வாய்களையும் ஆய்வு ரீதியாக பார்க்கும்போது கூட இத்தகைய ஐதீகங்களோடும் சமயக் கரணங்களோடும் பெருமளவு தொடர்புபட்டிருப்பதை நாம் காணலாம். தமிழ் இலக்கிய வரலாற்று ஆவணங்களைப் பார்க்கும் போதும் இந்த விடயங்கள் அங்கு நிரூபணமாகியிருக்கின்றது. தமிழ் இலக்கியத்தில் சங்ககாலம்பற்றி கிடைத்திருக்கின்ற தரவுகளில் வெறியாட்டு, தை நீராடல், துணங்கைக் கூத்து போன்ற சடங்குத் தன்மை வாய்ந்த நடனங்கள் அக்காலத்தில் இடம்பெற்றிருக்கின்றன என்பதற்கான சான்றுகள் கிடைத்திருக்கின்றன. அதற்கு பின்னதான சிலப்பதிகார காலத்தில் வேட்டுவவரி, கானல்வரி, குன்றக் குரவை போன்ற ஆதாரங்களும் இத்தகைய சடங்கின் அடி தோன்றிய அளிக்கைகளை உறுதி செய்வதாக அமைகின்றது. இன்றும் தமிழக கிராமங்களில் குழந்தைப் பேறு வேண்டி நிகழ்த்தப்படும் “கருவளச் சடங்கு” ஒரு அளிக்கைப் பண்புக்கேற்ப நடைபெற்றுவருவதை நாம் காணலாம்.

இந்த ஒட்டுமொத்தமான உலகப் பொதுமைக்கு எமது ஈழத்து கூத்துமரபும் விதிவிலக்கான தொன்றல்ல. எம்மிடையே உள்ள கூத்தின் சுவடுகள் சில இன்னமும் சமயம்சார் சடங்கில் இருந்து பூரணமாக விடுபடாமல் இருப்பதை நாம் இன்றும் காணலாம். விசேடமாக மலையக மக்கள் மத்தியில் இன்றும் ஆடப்படும் காமன்கூத்து, அருச்சுணன் தபசு, போன்ற கூத்துகளையும் யாழ்ப்பாணத்தில் ஆடப்படும் காத்தவராயன் கூத்துக்களையும் இதற்கு ஆதாரமாகக் கொள்ளலாம். மழை வேண்டி வசந்தன் கூத்து ஆடப்படுவதும் அப்படி ஆடப்படுவதால் மழை பொழிந்து வரட்சி போகும் என்ற ஐதீகமும் இன்றுவரை ஒரு தொடர்ச்சியைக் கொண்டிருப்பதை நாம் காணலாம். எனவே இயற்கையையும் கடவுளரையும் மையப் பொருளாகக் கொண்டு ஐதிகங்களுடனும் சமயக் கரணங்களுடனும் எமது கூத்துக்கள் ஆடப்பட்டு வந்திருக்கின்றன என்பதனை நாம் புரிந்து கொள்ளலாம்.

இந்த கூத்துக்கள் எப்படி ஆடப்பட்டன? இதன் அளிக்கைவெளிஎப்படி இருந்தன? பாடுபொருள்கள் எவற்றைப் பற்றி அமைந்திருந்தன? வேடஉடைகள் ஒப்பனைகள் எந்த வகையின? ஆடியவர்கள் யார்? மீட்டப்பட்ட இசைகளும் வாசிக்கப்பட்ட வாத்தியங்களும் எப்படிப்பட்டன? எந்தெந்த காலங்களில் இவை ஆடப்பட்டன? இவற்றின் சமூகப் பெறுமானங்கள் எவை? அணியப்பட்ட அணிகலங்கள் எவை? பாவிக்கப்பட்ட அரங்கப் பொருட்கள் எப்படி இருந்தன? என்ற பல பல கேள்விகளுக்கான விடைகளையும், எமது இந்த கூத்து மரபின் ஏனைய மூலக்கூறுகள் பற்றியும் தொடர்ந்து பார்ப்போம்.

பெண்களும், உணவிற்குடான அடக்குமுறையும்.

ஆர்த்தி வேந்தன்

எல்லா மனித சமூகங்களினதும் பண்பாட்டில் மிக முக்கியமான கூறாக உணவு இருக்கின்றதால், நம் அடையாளத்திற்கும் உணவுக்கும் இடையிலான ஒரு வகையான பிணைப்பு இயல்பாகவே ஏற்பட்டிருக்கிறது.

நறுமணத்தினாலும், சுவைப்பதனாலும் மட்டுமே நாம் உணவை உணர்ந்து விடுவதில்லை. அதற்குமப்பால், நினைவுகளையும் உணர்வுகளையும் தூண்டுவதில் உணவு பெரியளவில் பங்களிக்கிறது.

தமிழர்களுடைய பண்பாட்டில் உணவு தெய்வங்களுக்கு ஒப்பாக கருதப்படுகிறது. அதிலும் பெண் தெய்வங்களாக உருவகப்படுத்தப்படுகிறது.

இலக்கியங்களில் இடம்பெறும் உணவு பற்றிய குறியீடுகள் வலிமை வாய்ந்தனவாக இருக்கின்றன. அவ்வாறான உணவு குறியீடுகளை இலக்கியங்களில் பெரும்பாலும் பெண் எழுத்தாளர்களே கையாளுகின்றனர் என்பதுவும் குறிப்பிட வேண்டியது. ஆண் எழுத்தாளர்கள் மிகவும் குறைவாக, தனியே குழந்தை இலக்கியங்களிலேயே உணவை எழுதியிருக்கிறார்கள்.

பெண் எழுத்தாளர்களின் எழுத்துக்களில் உணவு, சமூக ஆளுமையாக, சுயத்தின் எடுத்து காட்டாக, பதிற் பொருளாக, ரகசிய குற்ற உணர்வாக, பாற் பண்பாக என பலவாறாக சித்தரிக்கப்படுகின்றன.

காதலையும், காமத்தையும் போல உணவும் எல்லாத் தர மக்களாலும் அனுபவிக்கப்படுகிறது. ஆனால் அது எல்லோருக்கும் ஒரே மாதிரியாக அமைவதில்லை. நமது உடலும், நம்முடைய வரலாறும், நம் குடும்பம், வாழும் இடம் எவ்வாறு நம் மனநிலையை பாதிக்கின்றனவோ, அவ்வாறே உணவும் நம் மனநிலையைப் பாதிக்கின்றது. ஆனால் அது பெரும்பாலும் மனிதர்களால் உணரப்படுவதில்லை. அல்லது பொருட் படுத்தப்படுவதில்லை. உண்மையில் உணவு மகிழ்ச்சியின் உன்னதமான நிலைக்கும், துயரத்தின் உச்சத்திற்கும் காரணமாக அமையுமி கூடியது.

ஈட், ப்ரே, லவ் (Eat, Pray, Love) என்ற எலிசபெத்தின் நாவல் ஒரு பெண்ணை பற்றியது. அவளின் சுயதிற்கான தேடலை பற்றியது. அந்தப்பெண், மாற்றத்திற்காக ஏங்கியிருப்பவள். சமூகம் அவள் மீது திணித்த கடமைகள், எதிர்பார்ப்புகள் அனைத்தையும் தூக்கி எறிந்துவிட்டு அவள் இத்தாலிக்கு செல்கிறாள். வாழ்க்கையில் முதன் முதலாக அவளுக்காக மட்டும் நேரத்தை அனுபவிக்கிறாள். அப்பொழுது நம்பிக்கை மிகுந்த வளாகவும், மகிழ்ச்சியானவளாகவும் உணர்கிறாள். தன் மகிழ்ச்சியை வெளிப்படுத்த வழி தேடுகின்றாள். அவளுடைய முதல் விருப்பமாக இருந்தது, சிறந்த உணவை சாப்பிடவேண்டும் என்பதே.

அத்தனை நாட்களாக கணவனும், குடும்பமும், கேட்டுக்கொண்டதையே சமைத்து பழகிய அவளுக்கு தனக்குப் பிடித்த உணவு எது என்பது கேள்விக் குறியாக இருந்தது. சிறு வயதில் சாப்பிட்ட ஒரு சுவையான உணவை நினைவுகொள்கிறாள். அந்தச் சுவையும் மகிழ்ச்சியும் அந்த நாட்களின் பிறகு அவளுக்குக் கிட்டவில்லை. அதனைச் சமைத்து தன் மகிழ்ச்சியை வெளிப்படுத்துகிறாள். தன் மகிழ்விற்கு ஏதும், தடையாக அமைந்துவிடக் கூடாது என்றும், உணவின் சுவையை முழுமையாக அனுபவிக்க வேண்டும் என்றும் எண்ணுகிறாள். முதன்முதலாக மனதில் எந்தவொரு எண்ண ஓட்டமும் கோபமும் இல்லாமல் உணவில் மட்டும் கவனம் செலுத்தி சாப்பிடுகிறாள். தட்டை வீசிவிட்டு, தரையில் வைத்து, அந்நாளின் நாளிதழை படித்துக்கொண்டே விரல்களால் எடுத்து உண்கிறாள். மகிழ்ச்சி உணவு மூலம் தன் உடலின் ஒவ்வொரு அணுவிலும் நிரம்புவதை உணர்கிறாள்.

***

மார்கரெட் அத்வூத் (Margaret Atwood) இன் எடிப்ளே வோமன் (Edible Woman) என்ற நாவல், மரியன் என்ற பெண் தனக்குள் நிகழ்த்தும் ஒரு போராட்டத்தை பற்றியது. இந்த நாவல் மூன்று காலகட்டத்தை கொண்டது. ஒவ்வொரு காலகட்டத்தின் போதும், மரியனுக்கு உணவு மீதிருக்கும் மனப்பான்மை மாறிக் கொண்டே யிருக்கிறது. மரியன் மிகவும் நுட்பமான உணர்வுகளைக் கொண்டவள். ஒரு பெண் தாய்மையடையும் போது உணரும் மகிழ்ச்சியும் முழுமைத் தன்மையும் அளவில்லாதது. அதை உணர்ந்த மறுநொடி மரியன், வெறுமையாகவும் அன்பிற்கு ஏங்குவதாகவும் மாறுகிறாள். குழந்தையை சுமந்தபோது கணவனும் குடும்பத்தினரும் நேரத்திற்கு நேரம் சத்தான உணவுகள் தந்து அவளைப் பார்த்துக்கொண்டனர். குழந்தை பிறந்தபிறகு அவர்களின் பாசமும் கவனிப்பும் முழுவதுமாக குழந்தை மீது திரும்பும் போது மரியன், புலப்படாத வலியிலும் ஏக்கத்திலும் தவிக்கிறாள். குழந்தையின் ஸ்பரிசமும் தாய்மையும் இதை கடந்து செல்வதை எளிதாக்கினாலும் மரியனால் கடந்து செல்ல முடியவில்லை. கர்ப்பமாக இருந்தபோது அவள் மீது காட்டப்பட்ட அன்பு அவளுக்கானது அல்ல என்பதை உணர்ந்து வெறுமையாக நிற்கிறாள். தன்னுடைய கோபத்தை உணவு மீது காட்டுகிறாள். உணவை தவிர்க்கிறாள்.

மூன்றாவது காலகட்டத்தில் தனக்கென்று தனிப்பட்ட விருப்பங்களும், கனவுகளும் இருப்பதை மரியன் உணர்கிறாள். ஒவ்வொரு முறையும் பசியெடுக்கும் போது அதை மிகுதியாக உணர்கிறாள். பசியால் தவிப்பதை தவிர்க்கிறாள்.

முடிந்த வரை சாப்பிட்டு தன் விருப்பங்கள் எல்லாம் பூர்த்தியடைந்தது போல் மகிழ்ச்சி கொள்கிறாள்.

***

பொதுவாக பெண்களின் வாழ்க்கை கத்தியின் நிழலில் விழுகிறது என்று விர்ஜினியா ஆல்ப் குறிப்பிடுகிறார். கத்தியின் ஒரு பக்கத்தில் பண்பாடு, கலாச்சாரம் போன்றவை உள்ளன. பண்பாடு, கலாச்சாரம் போன்றவைக்கு இடம் தராத மறுபக்கத்தைக் கையில் எடுக்கும் பெண்களின் வாழ்க்கையில் புலப்படாத விசித்திரமும் வலியும் கலந்தேயிருக்கும்.

இவர்களின் குழப்பங்களும், கோபங்களும், சந்தோஷங்களும் முதலில் உணவின் மூலமாகவே வெளிப்படும். உணவு இல்லாமல் கிடக்கும் நேரத்தில் அதுவரை அடிமனதில் புதைத்து வைத்த துயரங்கள் எல்லாம் மனதை பிளந்து கொண்டு வெளியே வரும். நாம் வாழ்வை பற்றிய கேள்விகள் கழுத்தை நெரிக்கும். இயலாமை, இழிப்புகள் பிரிவுகள்,

துரோகம் இவையெல்லாவற்றையும் விட பசி உணர்த்தும் அர்த்தங்கள் அதிகமானது.

பில் டிங் (Fielding) யின் ப்ரிட்கேட் (Bridget) ஒரு பெண்ணுக்கும் சமுதாயத்திற்கும் நடக்கும் போராட்டத்தைப் பற்றியது.

அப்பெண்ணின் உடல் சற்று பெரிதாக இருப்பது அவளின் மிகப் பெரிய பிரச்சனை. தனக்கு ஒரு ஆண் துணை அமைய வேண்டுமென்றால் அவள் 'அழகாக' இருக்கவேண்டும் என்று உறுதியாக நம்புகிறாள்.

பெண் என்றால் ஆண் துணையுடன் இருக்க வேண்டும் என்பதும், அழகாக இருக்கவேண்டும் என்பதும் திணிக்கப்பட்ட கட்டமைப்புக்கள்தான். அதிலும், 'அழகு' என்பது பெண் உடலை மட்டுமே சார்ந்திருப்பதுவும், பெண்கள் மீது திணிக்கப்பட்ட ஒரு வன்முறையே. ஒவ்வொரு காலகட்டத்திலும் பெண்களை ஒடுக்குவதற்கான முறை உடலும் உடல் சார்ந்த கருத்துகளுமே ஆகும். அழகு என்பது வெள்ளை தோலும், மெலிதான உடலும் என்ற கருத்தை ஊடகங்கள் மூலம் சமூகம் மீண்டும் மீண்டும் வலியுறுத்துகிறது. இயற்கையாக ஏற்படும் இடுப்புகளின் வளைவுகளும் மார்பகங்களின் பிளவுகளும் ஆண்களின் பார்வைக்கு பெண்மையற்றதாகத் தெரிகின்றது.

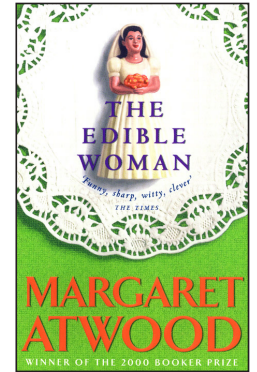
நவீன உலகின் விளம்பரங்கள் யாவும் பெண் எவ்வாறு தனது தோற்றத்தை அமைத்து கொள்ள வேண்டும் என்றே சொல்கின்றன. ஆண்களின் இச்சைக்கு உணவாக போவதற்காக பிடித்த உணவுகளைப் பெண்களுக்குத் தடை செய்கின்றன. குண்டாக, மெலிதாக, குட்டையாக, நெட்டையாக, கருப்பாக, சிவப்பாக எப்படியாக இருப்பினும் ஆண்குறி ஒன்று இருப்பதால் மட்டுமே ஆணுக்கான கர்வமும் பெண்கள் மீதான எதிர்பார்ப்பும் வந்து விடுகிறது. ஆனால் மெலிதாகவும் சிவப்பாகவும் இல்லாமல் மாறான தோற்றத்தில் உள்ள பெண்களுக்கு இருப்பதெல்லாம் தாழ்வு மனபான்மையும் ஒதுக்கப்பட்டுவிடுவோமா என்ற அச்சமும் தான். இது இயற்கையாக வருவதில்லை. சமூகம், ஒட்டு மொத்த பெண்கள் உலகத்திலும் இட்டு நிரப்பிய நஞ்சாகும்.

நாவலில், ப்ரிட்கேட் தனக்கு பிடித்தமான எல்லா உணவுகளையும் தவிர்க்கிறாள். அவளின் தாழ்வு மனப்பான்மை புற உலகத்தை முற்றிலும் இருளாக மாற்றுகிறது, ஆண்களின் விருப்பதிற்கேற்ப தம்மை அமைத்து கொள்வதே பெண்மை என்ற மாய விஷ வலைக்குள் சிக்கிக்கொண்டு, அதனை அடைவதில் வாழ்நாளில் பாதி நாட்களை கழிக்கிறாள்.

அவள் திருமணம் முடித்து, தினமும் கணவனின் உணவாக மாறும்போது தன் தாழ்வு மனபான்மை கரைந்துபோவதாக உணர்கிறாள். ஆனால், உடல்

முழுவதும் வெறுமை கலந்துவிடுகிறது. ஒரு நாள் அவளுடைய கணவன் வீட்டில் விருந்து ஏற்பாடு செய்கிறான். எல்லோரும் முட்டையை எடுத்துக்கொள்கின்றனர். இவள் முட்டையைச் சாப்பிடுவதனை ஏதோ ஒன்று தடுக்கின்றது. கணவனின் வற்புறுத்தலால் முட்டையை உடைக்கிறாள். ஓடுகளை உடைத்து மஞ்சள் கரு வெளியே வரும் தருணத்தில் ப்ரிட்கேட் உடைந்து போய் அழத்தொடங்குகிறாள். வெறுமை வெளியேறி அவளின் சுயம் முதன் முதலாக அவளுக்கு காட்சியளிக்கிறது. இத்தனை நாளாக சுயத்தை அழித்துக்கொண்டு உணவை அலட்சியப்படுத்தி வாழ்ந்ததை நினைத்து வெட்கப்படுகிறாள். தன்னுடைய உடல் தனக்கு உரிதானது, உடல், தனது ஆன்மாவின் உடையே தவிர ஆண்களுக்கான பொருள் அல்ல என்பதை உணர்ந்து கொள்கிறாள். சமூகத்தின் மீதும் அவள் மீதும் உள்ள கோபத்தை உணவு மூலமே தீர்த்து கொள்கிறாள். எல்லா வகையான உணவுகளையும் சாப்பிடத் தொடங்குகிறாள். தனக்கென்று சுயம் ஒன்று இருக்கிறது என்பதை நிலைநிறுத்த அதிகளவில் உணவை சமைத்து மகிழ்ச்சியாக

நாவலில், ப்ரிட்கேட் தனக்கு பிடித்தமான எல்லா உணவுகளையும் தவிர்க்கிறாள். ஆண்களின் விருப்பதிற்கேற்ப தம்மை அமைத்து கொள்வதே பெண்மை என்ற மாய விஷ வலைக்குள் சிக்கிக்கொண்டு, அதனை அடைவதில் வாழ்நாளில் பாதி நாட்களை கழிக்கிறாள்.

சாப்பிடுக்கிறாள். இறுதியாக அனோரெக்ஸியா என்ற eating disorder நோய்க்கு ஆளாகின்றாள்.

எந்த உணவாக இருந்தாலும், (நெல், காய், கனி) நம் கையில் கிடைப்பதற்கு குறைந்தபட்சம் ஆறு மாத காலம் ஆகும். நம் கையில் கிடைப்பது வெறும் உணவு அல்ல. அது ஒரு விவசாயின் உழைப்பு. ஒரு வரலாறு, மனிதனின் அடிப்படை தேவை, ஆனால் இது எதுவும் நம் நினைவுக்கு வராமல் வெளி தோற்றத்தைப் பற்றிய கவலை வருவது மிகப்பெரிய அவலம்.

ஆணாதிக்க சமூகத்தில் மதிப்பையும் வாழ்வையும் இழந்து நிற்பவை, பெண்கள் மட்டுமல்ல உணவும் தான். இதோ இந்த இலக்கியங்கள் மூலம் உணவு தன் குரலை எழுப்பியபடியிருக்கிறது. பெண் இன்னும் கத்தியின் நிழலில் நின்றுகொண்டே இருக்கிறாள்.

மலையக சமீகம் உருவாகின்றது

(எழுநா வெளியீடான மலையகம் எழுகிறது நூலில் இருந்து ஒரு பகுதி)

வி.ரி தர்மலிங்கம்

நிலப்பிரபுத்துவ சமூக அமைப்பில் தென்னிந்திய மக்கள் அல்லலற்பட்டுக்கொண்டிருந்தனர். காலச்சூழ்நிலையால் வறுமை அவர்களை வாட்டியது. அவ்வறுமைக்கு ஈடுகொடுக்க முடியாத மக்கள் தவித்து எங்கு வாழ வழி இருக்கின்றதோ அங்கு சென்று உழைத்து தங்களைக் காத்துக் கொள்ள தயாராய் இருந்தனர். நிலப்பிரபுக்குச் சேவகம் செய்துகொண்டும் வயல்களில் கூலிவேலைகளைச் செய்துகொண்டும் அரைப்பட்டினியாய் வாழ்ந்துவந்த இவர்களின் வாழ்க்கையில் வெள்ளையர்களின் தரகர்களான கங்காணிமாரின் அழைப்பு ஒரு வரப்பிரசாதமாக அமைந்தது.

இலங்கையின் மத்திய மலைநாட்டின் வரலாற்றிலேயே முதன்முதல் காலடி எடுத்து வைத்த இவர்கள் காடுகளை அழித்தனர். மிருகங்கள் வாழ்ந்த பிரதேசங்களை அழித்து மக்கள் வாழும் பிரதேசங்களாக உருவாக்கினர். காற்று, மழை, நோய்நொடிகளை எதிர்த்து காலநேரம் பார்க்காது உழைத்தனர். துரைமாரிடம் நற்பெயர் வாங்குவதற்காக கங்காணிமார் ஒருநாளைக்கு 12 மணித்தியாலங்கள் கூட வேலை வாங்கினர். ஆண்களும் பெண்களும் வேதனையுடன் வேலை செய்து வாயில்லாப்பூச்சிகளாக வாழ்ந்தனர் என்பதை அக்கால நாட்டுப்பாடல்கள் எடுத்துக்காட்டுகின்றன.

இந்தியாவில் பட்டினியால் வாடும் தங்களின் குடும்பங்களைக் காப்பாற்றலாம் என்ற நம்பிக்கையுடன் நல்வாழ்வு நாடி ஓடோடி வந்தனர். தங்கள் குடும்பங்களை காப்பதற்காக வேதனையையும் மறந்து வேலை செய்தனர். வந்தவர்கள் திறந்த வெளிச்சிறைக்குள் அடைபட்டுப் பணயக்கைதிகளாக வாழ்ந்தனர். தங்களை

அழைத்துவந்த கங்காணிமாரிடம் தாங்கள் அடிமைப்பட்டுவிட்டதை உணர்ந்தனர். அவர்களின் உழைப்பிற்குக் கூலியாக உணவுப்பொருட்களும் லயக்காம்பராவும் கங்காணிமார்மூலம் வழங்கினர். சம்பளம் கையிற் கிடைப்பதற்குப் பதிலாக கடன் ஏட்டில் எழுதும்நிலையே இருந்தது. கங்காணியின் உத்தரவு இல்லாமல் தோட்டத்தைவிட்டு வெளியேற முடியாத நிலை உருவாக்கப்பட்டது. உழைக்க வந்தவர்கள் திரும்பிச் செல்ல முடியாதவாறு ஊமைகளாக்கப்பட்டனர். வேதனைகளைச் சகித்துக்கொண்டு வாழும்நிலைக்குத் தங்களைப் பழக்கப்படுத்திக் கொண்டு வாழ்ந்தனர்.

ஒரே வீட்டில் பலர் குடும்பம் நடத்தும்நிலையில் போதிய வைத்தியவசதியின்றி “மலேரியா”வினால் பலர் மாண்டனர். தூண்டிலில் அகப்பட்ட மீனைப் போல் கங்காணிமாரின் பிடியில் அகப்பட்டு மக்கள் துடிதுடித்தனர். இவர்களின் நாடி பிடித்துப் பார்த்துக்கேட்போர் அன்று யாரும் இருக்கவில்லை. பல வழிகளிலும் துண்டிக்கப்பட்டுத் தனிமைப்படுத்தி வைக்கப்பட்டனர்.

தோட்டத்துள் தனி இராச்சியமே நடைபெற்று நிருவாகத்திற்கு ஏற்றாற்போல் தொழிலற் சட்டங்கள் உருவாக்கப்பட்டன. தட்டிக்கேட்போர் இல்லாத காரணத்தினால் தோட்டத்துரையும் கங்காணிமாரும் இணைந்து இவர்களை வதைத்து வேலை வாங்கினர். மக்கள் பயந்து கொண்டே தங்கள் நெற்றி வியர்வை நிலத்தில் விழ உழைத்தனர். கட்டிவைத்துச் சாட்டையால் அடித்து தண்டனை வழங்கினர். வெள்ளையர் மிருகங்களை அடக்கி வதைப்பதுபோல் வதைத்து வேலை வாங்கினர். பெண்கள் பாலியற்பலாத்காரம்மூலம் சித்திர வதைக்கு உள்ளாக்கப்பட்டு மருட்சியுடன் வாழ்ந்தனர். தம்முடல்களையே உருத்தெரியாமல்

ஆக்கிக்கொண்டு உழைத்த இம்மக்களின் நல்வாழ்வைப்பற்றி எவரும் சிந்திக்கவில்லை. அவர்களின் உழைப்பினைக் கொள்ளையடிப்பதில் காட்டிய ஆர்வத்தினை அவர்களின் நல் வாழ்வைப்பற்றிச் சிந்திப்பதில் காட்டவில்லை. தோட்டத்தொழிற்றுறையோடு தொடர்புடைய ஒரு புதிய தொழிலாளர் சமூகம் உருவாகியது. இச்சமூகமே மலையக சமூகம் என்று நினைக்க உள்ளம் வேதனையால் துடிக்கின்றது.

இலங்கையில் தோட்டங்கள் உருவாகியதால் முதன்முதல் தொழிலாளவர்க்கம் உருவாகியது. இதனையொட்டி, துறைமுகத் தொழிலாளர்கள், அச்சுத்தொழிலாளர், புகையிரதத் தொழிலாளர்கள் மற்றும் நகர்ப்புறத்துப் பலதுறைகளுக்குமுரிய தொழிலாளர்கள் உருவாகினர். தோட்டத் தொழிலாளர்கள் ஒரு கூட்டமாக ஒரே இடத்தில் அதிகமானோர் சேர்ந்து வாழக்கூடிய நிலையிருந்ததால் விரைவாக ஆங்கிலநிர்வாகத்திற்கு எதிராக எதையும் செய்யக்கூடும் என்ற காரணத்தினால் அவர் களைத் தனிமைப்படுத்தி வைப்பதில் ஆங்கிலேயர் மிகவும் கவனமாக இருந்தனர். இதனால் தோட்டத்தொழிலாளர் கட்டும் மற்றைய தொழிலாளர் களுக்குமிடையே எவ்விதத் தொடர்பும் ஏற்படாமல் துண்டிக்கப்பட்டே வைக்கப்பட்டிருந்தனர். இதனால், இத்தொழிலாளர் அறியாமையில் மூழ்கி வேதனையுடன் வாழ்ந்தனர். அதேவேளையில் நகர்ப்புறத் தொழிலாளர்கள் விழிப்படைந்தனர். நகர்ப்புறங்களில் ஈடுபட்டிருந்த தொழிலாளர்கட்டும் நிர்வாகத்திற்கும் முரண்பாடுகள் ஏற்பட்டன. அது தொடர்பான கிளர்ச்சிகள் எழுந்தன. வேலை நிறுத்தப் போராட்டங்கள்

தோன்றின. அவர்கள் நல் வாழ்வுக்கென அமைப்பு உருவாக்கப்படவேண்டும் என்ற அவசியத்தை உணர்ந்தனர். தொழிலாளர்களின் தொழில் உரிமைக்காகப்போராடுவதற்குத் தொழிற்சங்கங்கள் உருவாக்கப்பட்டன.

1983 ம் ஆண்டில் முதன் முதலில் அச்சுத் தொழிலாளர்கள் தங்களின் தொழிற்சங்கத்தை

உருவாக்கினர். தொழிலாளர் சமூகம் உருவாகி ஏறத்தாழ 50 ஆண்டுகளுக்குள் நகர்ப்புறத்துத் தொழிலாளர்கள் தங்களுக்கென தொழிற் சங்கங்களை உருவாக்கிக்கொண்டனர். ஆனால், தோட்டத்தொழிலாளர்கள் ஏறத்தாழ 90 ஆண்டுகள் வரை தங்களைப்பற்றியோ தங்கள் உரிமை களைப்பற்றியோ சிந்திக்கத் துணியவில்லை.

இம்மக்களின் அவலநிலையைக் கண்டு அன்று ஒருள்ளம் துடித்தது. இவர்களின் வேதனை நிறைந்த வாழ்வினைப்பற்றி ஆங்காங்கே நடந்த கொடூர செயல்களைப்பற்றி இந்தியப்பத்திரிகை களுக்கு எழுதி அனுப்புவதன்மூலமும் தோட்டத் தொழிலாளர்களுடன் தொடர்பு கொண்டு அவர்களுக்கு ஆறுதல் கூறுவதன்மூலமும் அவர்கள் மத்தியில் அவ்வுள்ளம் நடமாடத் தொடங்கியது. தோட்டத்துரையும் கங்காணிமாரும் ஆங்கில அரசும் உருவாக்கி வைத்திருந்த இரும்புத்திரையை உடைத்துக் கொண்டு தோட்டத்துள் நுழைவது அத்துணை இலகுவான காரியமாக அமையவில்லை. அவ்விரும்புத்திரையைச் சம்மட்டியால் அடித்து

உடைத்துக்கொண்டு தொழிலாளர் வாழ்வில் ஒளியேற்றி வைக்கும் நோக்கத்தோடு நுழைந்தார். அத்துணிவுமிக்க வீரரை மக்கள் வரவேற்றனர். அவர்தான் திரு.கோ. நடேசய்யர் அவர்கள்.

அடிமைகளாய், பஞ்சைகளாய், பராரிகளாய் தோட்டங்களில் வாழ்ந்து மடிந்துகொண்டிருந்த மக்கள் மத்தியில் ஓர் ஒளிவிளக்காக

திரு. கோ. நடேசய்யர் தோன்றினார். இந்தியவம் சாவளிமக்கள் நலனில் தன் கவனத்தைச் செலுத்தியதன் மூலம் இலங்கையில் தன்னை அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டார். இவரைப் பெரிய கங்காணிமார் தங்களின் நலன்களுக்காக பயன்படுத்திக்கொள்ள மலைப்பிரதேசத்திற்கு அழைத்து வந்தனர்.

மலைத்தோட்டங்களில் மக்களின் அவலத்தை நேரில் கண்டு மனம் புழுங்கினார். இவர்களின் அவல நிலைக்கு தோட்டத்துரையும் பெரிய கங்காணிமாருமே காரண கர்த்தாக்கள் என்பதை உணர்ந்தார். நல்வாழ்வு தேடி வந்தவர்கள் வெறும் கூலிகளாக அல்லல்படுவதைக் கண்டு பொறுக்க முடியாமல் கலங்கினார்.

இந்திய வம்சாவளியினரின் நலன் காக்க ஏற்கனவே பல அமைப்புகள் உருவாகின. ஆனால் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் நலனைக் காக்க யாருமே முன்வரவில்லை. 1912ம் ஆண்டில் இலங்கை இந்திய சங்கம், இந்திய சங்கம் இலங்கை போன்ற அமைப்புகள் உருவாகி நகர்ப்புறத்தில் வாழ்ந்த மக்களின் நல்வாழ்வுக்கு உதவின.

இவ்வமைப்புகள் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் நலனில் எவ்வித அக்கறையும் கொள்ளவில்லை. இவர்கள் அவலநிலையை எடுத்துச் சொல்ல நாதி யில்லை. இந்நிலையில்தான் திரு.கோ.நடேசய்யர் தோட்டத்தொழிலாளர்களின் சார்பாகக் குரல் எழுப்புவதற்கு 1922ம் ஆண்டில் திரு. ஏ.ஈ.குணசிங்க அவர்கள் அமைத்த உழைப்பாளர் சங்கத்துடன் இணைந்தார். அதில் உபதலைவர் பதவி வழங்கப்பட்டது.

இதன்மூலம் தோட்டங்களில் தொழிற் சங்கத்தை அறிமுகப்படுத்தித் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் தொழில் உரிமைக்காகக் குரல் எழுப்பினார்.

சு அனாதையாக வாழ்ந்த மக்களை அரவணைத்து அவர்களின் நல்வாழ்விக்காக வழி வகுக்க முடியும். அரசியல்மூலம் மக்களின் நல் வாழ்விக்காக வழிவகுக்க முடியும்“ என்றார். ஆனால், அரசாங்கத்தையே ஆட்டிப்படைக்கும் சக்தியாக தோட்டத்துரைமாரும் தோட்ட முதலாளிகளும் அக்காலத்தில் திகழ்ந்தனர். எனவே, முதலில் தோட்டத்துரைமாருக்கு உதவியாகவும் அவர்களின் நிர்வாகத்திற்கு ஒரு தூணாகவும் நின்று தொழிலாளர்களைப் பல வழிகளிலும் வதைத்துக் கொண்டிருக்கும் பெரிய கங்காணிமார்களின் அதிகாரத்தை அழிக்க அத்திவாரமிட்டார். இவரின் காலத்திலேயே பெரிய கங்காணிமாரின் அதிகாரம் ஆட்டங்காணத் தொடங்கியது. பெரிய கங்காணிமார்களின் பரம்பரை, தோட்டங்களிலே

தொடர்ந்து கங்காணித்தனம் செய்யமுடியாதிருக்க சட்டத்தின்மூலம் வழிவகுத்தார்.

தோட்டத்துரைமாருக்கும், பெரிய கங்காணி மாருக்கும் சிம்மசொப்பனமாகத் திகழ்ந்தார். துரைமார், கங்காணிகள் மூலம் அவரைப் பழி வாங்கத் துடித்தனர்.

மக்களின் அறியாமையினாலும் துணிவின்மையாலும் ஏமாறுபவர்களைக் கண்டு மயங்கியமையினாலும் திரு.கோ.நடேசய்யரின் பல முயற்சிகள் வெற்றியடையவில்லை. இவர்கள் காலத்தில் உயர்வடைந்திருக்க வேண்டிய சமூகம், நல்லவையையும் தீயவையையும் எடைபோட்டு செயற்பட முடியாதவாறு அறியாமையில் மூழ்கியிருந்ததால் இவரின் அத்தகுமுயற்சிகள் தோல்வியைத் தழுவின. அன்று அடைந்த தோல்வியை மீட்டுக் கொள்ள முடியாமல் மக்கள் இன்றும் அல்லற்படும் அவலத்தைக் காணக் கூடியதாகயிருக்கின்றது.

“

இரண்டாம் உலகமகாயுத்தக் காலத்தில் இலங்கை அரசாங்கத்திற்கு எதிரான வர்கள் எனக் குற்றம் சுமத்திப் பாதுகாப்புச் சட்டத்தின் கீழ் கைது செய்து சிறையில் அடைக்கப்பட்டதால் செயற்பாடுகளும் தோட்டத் தொழிலாளர்களை முன்னேற்ற வேண்டும் என்ற எண்ணங்களும் செயலிழக்க நேரிட்டன.

”

ஆங்கில அரசு 1924இல் உருவாக்கிய சட்ட நிருபணசபையில் அங்கத்துவம் பெற்று அங்கே தோட்டமக்களின் நல்வாழ்வுக்காகக் குரல் எழுப்பினார். இவர் சார்ந்திருந்த அமைப்பின் தலைமை இந்தியத்தொழிலாளர்கள் விடயத்தில் மாற்றாந்தாய் மனப்பான்மை காட்டியதை எதிர்த்தார். இதனால், அவ்வமைப்பிலிருந்து வெளியேறியதும் தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்காக இலங்கை இந்திய தோட்டத் தொழிலாளர் சங்கச்சம் மேளனம் என்ற தொழிற்சங்க அமைப்பை உருவாக்கினார். இவ்வமைப்பின்மூலம் தொழிலாளர் உரிமைக்காக நிர்வாகத்துடன் போராடினார். இவர் சிங்கமாகச் சீறியதைக் கண்டு துரைமார் நடுங்கினார். இவரின் அரசாங்க சபை அங்கத்துவம் தொழிலாளரின் அவல நிலையை அடிக்கடி ஆட்சியாளர்க்கு எடுத்தியம்ப உறுதுணையாக இருந்தது. ஆனால், இவரின் முயற்சிகள் தொடரவில்லை. இவரின் மறைவு தொழிலாளரின் வாழ்வில் படர்ந்திருந்த

இருளை அகற்றும் பணியில் தேக்கத்தை ஏற்படுத்தியது.

தோட்டங்களில் நடேசய்யர் காலடி எடுத்து வைத்ததைத் தொடர்ந்து இடதுசாரித்தொழிற் சங்கம் தோட்டங்களுள் நுழைந்தது. அதன் செயற்பாடுகள் விறுவிறுப்பு நிறைந்ததாக நிர்வாகத்திற்கு எதிராகப் போராடும் நிலையை உருவாக்கிக் கொண்டு வளர்ந்தது.

இளம் இடதுசாரிகள் 1930ஆம் ஆண்டளவில் இலங்கை அரசியலில் காலடி வைத்தனர். சோசலிஸ ஆட்சியின் மூலமே தொழிலாளர் விடுதலை பெற்று பொருளாதார சுதந்திரம் பெற்று உரிமையுடன் வாழமுடியும் என்ற கொள்கையுடன் துடிப்புடன் இறங்கினர். “சூரியமல்” இயக்கம் மூலம் அவர்கள் மக்கள் மத்தியில்

அறிமுகமானார்கள். “லங்கா சமசமாஜக்கட்சி” என்ற அரசியல் இயக்கத்தையும் அதனைத் தொடர்ந்து தொழிற்சங்கங்களையும் அமைத்தனர். இலங்கையில் மிகவும் ஓடுக்கப்பட்ட நிலையில் வாழ்ந்த மக்களைப் போராட்டப்பாதைக்கு அழைத்துவரும் நோக்கத்துடன் அவர்கள் மத்தியில் செயற்படமுனைந்தனர். எனவே, தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்காக அகில இலங்கை தோட்டத் தொழிலாளர் யூனியனை 1935 இல் தொழிற்சங்கச்சட்டமூலத்திற்கு ஏற்பப் பதிவு செய்தனர். தொழிலாளர்கள் மத்தியில் வர்க்க சிந்தனையை உருவாக்கினர்.

இவர்கள் ஏற்படுத்திய போராட்ட உணர்வு பல பகுதிகளிலும் அநியாயத்தை எதிர்க்கும் உணர்வினை ஏற்படுத்தியது. “முல்லோயா”ப் போராட்டம் இவர்களின் போராட்டப்பாதையில்

முக்கியமான வரலாற்றுத்திருப்பமாகும். முல்லோயாப்போராட்டமே தோட்டத் தொழிலாளர்களின் தொழிற்சங்கப் போராட்டத்திற்கு அடியெடுத்துக் கொடுத்தது. தோட்ட சாம்ராஜ்யத்திற்குள் போராட்டத்தை இடதுசாரிகள் அறிமுகப்படுத்தி மக்கள் மனதில் வீரம் செறிந்த உணர்வினை ஏற்படுத்தினர்.

இலங்கையில் சோஸலிசக் கொள்கைகளை அறிமுகப்படுத்திய முன்னோடிகளாக திரு.பிலிப் குணவர்த்தன, டாக்டர் விக்கிரமசிங்க, கொல்வின். ஆர். டி. சில்வா ஆகியோர் திகழ்ந்தனர். இலங்கை அரசியலில் பிரவேசித்திருந்த சோஸலிஸ்டுகளில் டாக்டர் என்.எம்.பெரேரா, டாக்டர் கொல்வின் ஆர். டி. சில்வா ஆகியோர் தோட்டத்தொழிலாளர் மத்தியில் வர்க்கச்சிந்தனையை உருவாக்க எண்ணினர். இவர்களுடன் தொடர்பு கொள்வதற்காகவே தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்கெனத் தனியான தொழிற்சங்கத்தை அமைத்தனர். தோட்ட நிர்வாகத்துக்கெதிரான போராட்டத்தை நடாத்தினர். இரண்டாம் உலகமகாயுத்தக் காலத்தில் இலங்கை அரசாங்கத்திற்கு எதிரான வர்கள் எனக் குற்றம் சுமத்திப் பாதுகாப்புச் சட்டத்தின் கீழ் கைது செய்து சிறையில் அடைக்கப்பட்டனர். இவர்களைச் சிறையில் அடைத்தபோதிலுங்கூட 1972 வரை இத்தொழிற் சங்கம் செயற்பட்டது.

இருப்பினும், தொடர முடியவில்லை. இவர்களின் உணர்வுமிக்க செயற்பாடுகளும் தோட்டத் தொழிலாளர்களை முன்னேற்ற வேண்டும் என்ற எண்ணங்களும் செயலிழக்க நேரிட்டன.

தோட்டத்திற்குள் இவர்களின் பிரவேசம் உணர்வுள்ள வர்க்க சிந்தனையாளர்கள் பலரை உருவாக்கியது. சிந்தித்து, துணிந்து முகம் கொடுக்கக்கூடிய செயல்வீரர்கள் பலரைத் தோட்டங்களில் உருவாக்கியது. கொள்கைப் பிடிப் புள்ள தொழிலாளர்கள் உதயமானார்கள். இவ்வுறுதி வாய்ந்த தொழிலாளர் சக்திகள் மக்கள் மத்தியில் செல்வாக்குப் பெற முடியாமல் தலைவர்களின் சிறைவாசம் குறுக்கிட்டது. இதனைத் தொடர்ந்து வேறு பல தொழிற்சங்கங்கள் தோட்டங்களில் உருவாகின.

மட்டக்களப்பின் பூர்விகக் குடிகள்

எழுநா வெளியீடுகளில் ஒன்றான மட்டக்களப்பு வரலாறு, பூர்விக குடிகளும் குமார தெய்வ வழிபாடும் நூலிலிருந்து ஒரு பகுதி

எ. விஜயரெத்தின (விஜய்)

மட்டக்களப்பின் பூர்விக வரலாறு பெருமளவுக்குக் கர்ணபரம்பரைக்கதை வழியாகவே அறியப்பட்டுள்ளது. முன்னோர் களால் எழுதி வைக்கப்பட்டதும், மட்டக் களப்பிலுள்ள காலத்தால் பழமையான கோவில்களில் செப்பேடுகளிலும் பின்னர் ஏடுகளிலும் பராமரிக்கப்பட்டு வந்ததும், இன்று கோவில்களில் படிக்கப்படும் கோவில் வரலாறுகள்தான் முக்கியமான வரலாற்று மூலாதாரங்களாகும். இம்மூலாதாரங்களைக் கொண்டே மட்டக் களப்பு வரலாற்றுநூல்கள் உருவாக்கப்பட்டுள்ளன.

மட்டக்களப்பு வரலாற்று நூல்கள் வேடர், இயக்கர், நாகர், திமிலர், புலிந்தர் அல்லது புலியர், கழுவந்தர், முக்கியர் ஆகிய குலக்குழுக்களை அல்லது சாதிகளை மட்டக்களப்பின் பூர்விக குடிகளாகக் குறிப்பிட்டுள்ளன.

மட்டக்களப்பு வரலாற்றுநூல்கள் சிலவற்றில் வேடர்கள் மட்டக்களப்பின் பூர்விககுடிகள் எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

கலாநிதி சி. மௌனகுரு அவர்கள் “மட்டக்களப்பு மரபுவழி நாடகங்கள்”(1998) எனும் ஆய்வுநூலில், மட்டக்களப்பின் பூர்விகக் குடிகள் குறித்து, “ஞ்சுருக்கமான வரலாற்றி லிருந்தும் கிடைக்கும் சான்றுகளிலிருந்தும் மட்டக்களப்பில் ஆரம்பத்தில் பூர்விக குடிகள் இருந்தனரென்று”(பக்.86) எனக் குறிப்பிடுவதுடன், “மட்டக்களப்பு பகுதியிலே குடியேற்றங்கள் ஏற்பட முன்னர் இங்கு சில சாதியினர் வாழ்ந்தனர் என்பதைக் கர்ணபரம்பரைக்கதைகளாலும், மட்டக் களப்பின் தெய்வ, வணக்க முறைகளாலும் அறிய முடிகிறது”(பக்.100) எனவும் குறிப்பிடுகிறார்.

கலாநிதி சி. மௌனகுரு அவர்கள் மட்டக் களப்பின் பூர்விககுடிகளாக வேடர், புலிந்தர்,

இயக்கர் ஆகிய சாதியினரைக் குறிப்பிடுகிறார். ஆயினும், வேடர்கள் பற்றிய விபரங்களையே விபரித்துள்ளார்.

மௌனகுரு அவர்கள் பூர்விககுடிகள் பற்றிய விபரிக்கையில், “இப்படி வாழ்ந்தோர் வேடர், புலிந்தர், இயக்கர் ஆகிய சாதியினராக இருக்கலாம்” எனவும் “இவர்கள் தமக்கெனச் சில தெய்வங்களையும் வணக்கமுறைகளையும் கொண்டிருக்கவேண்டும் என்பதை இன்றும் மட்டக்களப்புப் பகுதியில் வாழும் வேடர், வேடவெள்ளாளர் எனப்படும் சாதியினரிடம் காணப்படுகின்ற தெய்வங்களையும் வணக்க முறைகளையுங்கொண்டு அறியமுடிகிறது” எனவும் குறிப்பிடுகிறார். இவர்களை “புராதன குலக்குழுக்க”ளாக அவர் இனங்காட்டுகிறார்.

மேலும், “வேடருக்கு குமாரர் பிரதான தெய்வமாகவும்”, “வம்சாவழியாக வந்த தெய்வமாகவும்” (பக்.111) குறிப்பிடுகிறார். வேடர் மரபில் வந்தோரால் அதாவது, வேட வெள்ளாளரால் கடைப்பிடிக்கப்படும் குமாரதெய்வத்தினை மையமாகக்கொண்ட பல புராதன தெய்வவணக்க முறைகளைக் கள ஆய்வுத்தகவல்மூலம் (கள ஆய்வு மட்டக்களப்பிலுள்ள தளவாயில் உள்ள பிரதான கோயிலை மையமாகக் கொண்டமைந்தது.) விபரித்து (பக்.110119), அது புராதன வாழ்க்கையைக் காட்டுகிற முறையினையும் விபரித்துள்ளார். “இச்சடங்குமுறைகள் அவர்களின் முன்னோர்களின் புராதன வாழ்க்கை முறையின் நினைவுகளாகும். பூச்சி பிடித்தல், தேனி கொட்டுதல், யானை பிடித்தல் ஆகிய சடங்குமுறைகளில் அவர்களின் தொழில் சார்ந்த கிரியைகளையும் ஏனையவற்றில் நோய்தீர்க்க ஏனைய தெய்வங்களை வேண்டும் கிரியைகளையும் காணுகிறோம்” (பக்.118) என அவர் குறிப்பிடுகிறார்.

மேலும் “இறந்த முன்னோரை வணங்கும் வழக்கம் (உத்தியாக்கள்) இவர்களிடம் இருப்பதும் இவர்களின் புராதனத்தன்மைக்கு உதாரணமாகும்.” (பக்.100) எனவும் குறிப்பிடுகிறார்.

மேலும், “மட அமிர்தகழி மாமாங்கப் பிள்ளையார் கோயிலில் வேடர்களே முன்பு வேல் வைத்து வணங்கினர் என்ற கதையும் கொக்கட்டிச் சோலைத் தான்தோன்றீஸ்வரர், மண்டூர்க் கந்தசாமி ஆகிய கோயில்கள், முன்பு வேல் வைத்து வேடர்களால் வணங்கப்பட்ட கோயில்கள் என்ற கர்ண பரம்பரைக்கதையும் ஆரம்பத்தில் இவ்வணக்க முறைகளே மட்டக்களப்பில் இருந்தன என்பதை மேலும் வலியுறுத்துகின்றன” (பக்.101) எனவும் மொளனகுரு அவர்கள் குறிப்பிடுகிறார்.

மொளனகுரு அவர்கள் மட்டக்களப்பின் பூர்விக குடிகள் பற்றிய விபரங்களை இவ்வாறு விபரித்துள்ள போதிலும் அவர்கள் வாழ்ந்த காலம் பற்றிக் குறிப்பிடவில்லை.

எஸ்.ஓ. கனகரெத்தினம் அவர்களும் 1923 ஆம் ஆண்டில் எழுதிய, “The Monograph of Batticaloa District of the Eastern Province” எனும் நூலில் மட்டக்களப்பில் பூர்விககுடிகளாக வேடர்கள் வாழ்ந்தனர் எனக் குறிப்பிடுவதுடன், “மட்டக்களப்பு ஆதிக்குடிகளின் இராச்சியம் (வேடர்களின் இராச்சியம்)” என வரோஸ் எனும் வரலாற்றாசிரியர் குறிப்பிடுவதாகக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். மேலும், எஸ்.ஓ. கனகரெத்தினம் அவர்கள் குறிப்பிடும் மட்டக்களப்பிலுள்ள சாதிகள் பதினேழில் வேடுவரும் உள்ளடக்கப்பட்டுள்ளனர். (வெல்லவூர்க் கோபால், மட்டக்களப்பு வரலாறு ஒரு அறிமுகம். பக்.49).

வரலாற்றாசிரியர் வரோஸ் எத்தகவல்களின் அடிப்படையில் மட்டக்களப்பு வேடர்களின் இராச்சியமாக இருந்தது எனக் குறிப்பிட்டார் என அறிய முடியவில்லை.

வி.சி.கநகையா அவர்கள், “மட்டக்களப்புத் தமிழகம்” (1964) என்னும் நூலில், “விஜயன் கி.மு. 540இல், பாண்டிய நாட்டிலிருந்து கொண்டு வந்த தமிழ் மக்களைக் ‘கதிராகல்’ என்னும் மலைச்சாரலிற் குடியேற்றினான் என்றும், இப்பகுதி அக்காலத்து வேடராற் குடியிருக்கப்பெற்றதென்றும் சிங்கள வரலாற்று நூல்கள் கூறுகின்றன. அவற்றுள் குறிப்பிடப்பெற்ற ‘கதிராகல்’ மலைப்பகுதி ஏறக் குறைய 1200 அடி உயரமுள்ள குன்றுகளாக இத்தமிழகத்திலே மட்டுநகரின் தென்மேற்றிசையில் 17 மைல் தூரத்தே இன்றும் உள்ளது” (பக்.67) எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார். வி.சி.கநகையா அவர்கள் எச்சிங்கள வரலாற்றுநூல்களிலிருந்து தகவலைப் பெற்றார் என்பதனைக் குறிப்பிடவில்லை. ஆனால், பொதுவான சிங்கள வரலாற்று நூல்களில் இவ்வாறான ஒரு கருத்து குறிப்பிடப்படவில்லை.

க.த.செல்வராசகோபால் அவர்களின் “மட்டக்களப்பு மாநிலத்தின் பண்டை வரலாற்று அடிச்சுவடுகள்” (2005) எனும் நூலின் முதன்மைப் பதிப்பாசிரியன் உரையில், “விந்தனை வேடரும் தம்பாணையில் தாம் புலம்பெயர்ந்த தம்பன்னை எனும் இடத்தின் பெயரை மறந்து போகாமல் தாம் வாழும் இடத்திற்கு இட்டுக்கொண்ட தம்பாணை வேடரும், புலிந்தரும், திமிலரும், கழுவந்தரும் முக்கிய பண்டை மட்டக்களப்பின் குடிகளாக வாழ்ந்தனர்” (இணையப்பிரதி பக்.15) எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

வேடர்கள் பற்றி விபரிக்கையில், “விஜயனின் இன அழிப்புக்கு அஞ்சிய இயக்கர்கள் எனும் பண்டைய தேசிய இனத்தவர்கள்” (இணையப்பிரதி பக்.61) , “மகியங்கனையை அடுத்த விந்தனை எனும் இடத்திலும் மட்டக்களப்பு வாழைச்சேனையை அண்மித்த கழுவன்கேணியிலும் அம்பாரையை அடுத்த தம்பாணை எனும் இடத்திலும் வாழ்ந்து வந்தனர்”, எனவும் “இவர்களை விட பெருந்தொகையானோர் இத்திசை வழியே கூட்டமாகச் சென்று மட்டக்களப்பைச் சார்ந்த சமவெளியில் தங்கலாயினர் (இணையப்பிரதி பக்.62) எனவும் விபரிக்கப்படுகிறது.

தொடர்ந்து இவ்வாறு புலம்பெயர்ந்து குடியேறியவர்கள் பற்றிய விபரிப்பில், “..விந்தனை தம்பாணை எனும் இடங்களிற் சென்றவர்கள் இருப்பிடம் மலைக் குன்றுப்பகுதிகளாக இருந்தபடியால், தமது சொந்தநாட்டில் அரசு உத்தியோகங்களிலும் படைகளிலும் பணிபுரிந்தவர்களாதலால் தாம் முன்னர் வாழ்ந்த இயல்பு வாழ்க்கையை நடத்த முடியாதநிலையை அடைந்தனர். நாளடைவில் தம்மைச் சுற்றியுள்ள காட்டுவளத்திலேயே தமது வாழ்க்கையை நடத்தத்தொடங்கினர், அதாவது, வேட்டையாடுவதைச் சீவனோபாயத்தொழிலாகக் கொள்ளலாயினர். இதனால், வேடர் என்ற காரணப்பெயரையும் பெற்றனர்..” (இணையப்பிரதி பக். 63) என விபரிக்கப்பட்டுள்ளது.

மேலும், “1911 ஆம் ஆண்டு குடிசன மதிப்புக்கணிப்பின்படி வேடர்களின் தொகை முழு இலங்கையிலும் 5312 பேர் மட்டுமே. மற்றக்குலங்களான திமிலர், புலியர், முக்கியர் எனப்படுவோர் தமது அடையாளங்களை மறந்து தமிழராகிவிட்டனர். அக்காலகட்டத்தில், வேடக்குடியிருப்புகள் மகியங்கனை (விந்தனை), தம்பாணை, கழுவன்கேணி எனும் இடங்களில் மட்டுமேயிருந்தன. நாளடைவில், கழுவன்கேணி வேடர்களும் தமிழர் என்ற தேசிய அடையாளத்தைப் பெற்றுக் கொண்டனர்” (இணையப்பிரதி பக்.17) எனவும் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

க.த.செல்வராசகோபால் அவர்கள் அதிகளவான தகவலை முன்வைத்திருக்கிறார். தகவலை

அதிகளவான சான்றுகளைக்கொண்டு நிருபிக்கவும் முயன்றுள்ளார். ஆனால், பெருமளவு ஊகங்களை அடிப்படையாகக்கொண்டே முடிவுகளை முன்வைத்திருக்கிறார்.

இவர், மட்டக்களப்பின் பூர்விககுடிகள் வேடர்கள் என்பதுடன், அவ்வேடர்கள் இயக்கர்கள் வழியில் குவேனி வழியாக வந்தவர்கள் எனவும் சூழ்நிலைமைகளால் வேடர்களாக மாற்றம்பெற்றவர்கள் எனவும் குறிப்பிடுகிறார். ஆரியக்குடியேற்றத்தினால் துரத்தப்பட்ட இயக்கர்கள் குவேனி பற்றிய தெளிவு ஏற்படுத்தப்படாத நிலையிலும் இவ்வாறு ஒரு முடிவுக்கு வருவது தவிர்க்க இயலாதது என்றே கருதலாம்.

மட்டக்களப்பின் சில வரலாற்று நூல்கள் மட்டக்களப்பின் பூர்விககுடிகள் வேடர்கள் எனக் குறிப்பிடுகிறபோதும், சில நூல்கள் இயக்கர், நாகர்களை மட்டக்களப்பின் பூர்விககுடிகள் எனக் குறிப்பிட்டுள்ளன.

வித்துவான் எப்.எக்.சி.நடராசா அவர்களால் 1962 இல் வெளியிடப்பட்ட 'மட்டக்களப்பு மான்மியம்' மற்றும் வித்துவான் சா.இ.கமலநாதனும் அவரது துணைவியார் கமலா கமலநாதனும் தயாரித்த "மட்டக்களப்பு பூர்வ சரித்திரம்" (2005) ஆகிய நூல்களில், "சிறிகுலசேனனுடையபுத்திரன் கூத்திகள் மட்டக்களப்பில் குடியேற்றங்களை முதன்முதலில் உருவாக்கியவனாகக் குறிப்பிடுவதுடன், கூத்திகள் பின், மட்டக்களப்பை இரசதானியாக்கி அரசியற்றிய சேனனுடைய வமிசம் அருகிப்போக, நாகர், இயக்கர் என்னும் இரு குலத்தவர்கள் மேலெழும்பி, காலிங்கர், சிங்கர், வங்கர் என்னும் முக்குலத்தவரையும் அடக்கி, விண்டு அணையை இராசதானமாக்கி முப்பது வருசகாலமாகக் கொடுங்கோல் செலுத்தினன்" என (பக்13) குறிப்பிடப்படுகிறது. இக்காலத்தில் அனுராதன்புரியை அரசு செய்தவன் சோரநாகன் எனவும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளதுடன், இச்சோரநாகன் இயக்கர் துணைப்பிரியன் எனவும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

இவ்விபரிப்புக்களிலிருந்து, "நாகர், இயக்கர் இரு குலத்தவர்கள் மேலெழும்பி" எனும் வரியானது அவர்கள் முக்குலத்தவருக்கு முன் வாழ்ந்து வந்தவர்கள் என்ற கருத்தினையே குறிப்பாய் உணர்த்துகிறது.

மேலும், மட்டக்களப்பிலுள்ள முற்குலத்தவரில் சில நிதியத்தலைவர்கள் வேண்டுகோளின்படி இயக்கர், நாகரை அகற்ற கலிங்கதேசத்து மதிவரகாகுணன் புத்திரன் ரணாசலன் (ரணாசல்ரஞ்சன் நிரஞ்சன்) சைனியவீரர் முந்நாறுடன் இங்கு வந்தான் எனவும், இவன் நாகரைச் சிநேகம் பிடித்து, இயக்கர் என்னும் திமிலரை வாளுக்கிரையாக்கி, விண்டு அணையிலுள்ள இராசமாளிகையை உடைத்து,

இயக்கர் அரசனையும் அவன் பிரதானிகளையும் வெட்டிக் கொண்டு, மேற்கு வடக்கு மகாவலி கங்கையால் இயக்கர் குலத்திலுள்ள யாவரையும் துரத்தி எல்லைக்கல்லும் நாட்டி.." (பக்.14) என வரும் குறிப்புக்கள் இயக்கரைத் திமிலராகக் காட்டுகிறது.

பின்னால் வரும் ரணாசலன் கூற்றானது, "நான் காலிங்கதேசம் போய்க் குடிகள் கொண்டு வந்து இயக்கரிருந்த இடமெல்லாம் குடியேற்ற வேண்டும்" என வருகிறது. இதிலிருந்து இயக்கர்கள் பெரும் பிரதேசத்தில் வாழ்ந்து வந்தார்கள் என்ற கருத்து புலப்படுத்தப்படுகிறது.

இதேவேளை, ரணாசலன் அனுராதன்புரியை அரசு செய்த சோரநாகனுடன் இணைந்து, "இலங்கையை பன்னிரண்டு பாகமாய்ப் பிரித்து, எட்டுப்பங்கை விசயதுவீபத்தோடு சேர்த்து மண்ணாறு, மணற்றிடரி ரண்டையும் குருகுலநாகருக்கீந்து, தெட்சனாபதியை இயக்கர் குலத்திமிலருக்கீந்து, மட்டக்களப்பை ரணாசலனேற்றுக்கொண்டு" என வரும் செய்திகள்

“

மட்டக்களப்பின் பூர்விககுடிகள் வேடர்கள் எனக் குறிப்பிடுவதற்கு கடுமையான விமர்சனமொன்று முன்வைக்கப்பட்டு வருகிறது.

”

கவனத்தில் கொள்ளத்தக்கன. இதன்மூலம் பின்னாளில் இயக்கர் வாழிடம் தெட்சனாபதியாக இருந்தது எனக் காட்டப்படுகிறது.

இதே வேளை இந்நூலிலுள்ள குல விருதக்கல் வெட்டில் "நாணி வில்லம்பு நாட்டிலுள்ள வேடு வர்க்கு" என்ற குறிப்பும், சாதித்தெய்வக் கல்வெட்டில் "வேடருக்கு கன்னிகளாம்" என்ற குறிப்பும் (பக்77) (மௌனகுரு அவர்கள் குமார தெய்வச்சடங்கில் இணைந்துள்ள சடங்கில் கன்னி மார் சடங்கு நிகழ்வதனையும் குறிப்பிடுகிறார். (பக்.118)) காணப்படுகிறபோதும் சாதிகள் பற்றிய குறிப்பில், வேடர்கள் பற்றி குறிப்பிடவில்லை. அதாவது, சிறைக்குடிகள் ஊழியம் செய்யும் சாதிகளில் வேடர்கள் பற்றிக் குறிப்பிடப்படவில்லை. இதன்மூலம் அவர்கள் தனித்துவமான சாதிகளாக இனங்காட்டப்படுவது தெரிகிறது.

மட்டக்களப்பு மான்மியம் மற்றும் மட்டக்களப்பு பூர்வ சரித்திரம் ஆகிய மட்டக்களப்பின் இரு பிரதான வரலாற்றுநூல்கள் குறித்தும் கடுமையான விமர்சனங்கள் முன்வைக்கப்பட்டுள்ளன. ஆயினும், அந்நூல்களில் குறிப்பிடப்படும் தகவல்களை நாம் ஒதுக்கிவிட முடியாது. மட்டக்களப்பின் பண்டைய வரலாற்றை விபரிக்கும் பழைய ஏட்டுப்பிரதிகளின் அச்சுவடிவமாக இந்நூல்கள் கொள்ளப்படுகின்றன.

இவ்விருநூல்களிலும் இயக்கர், நாகர் மட்டக்களப்பின் பூர்விக் குடிகள் எனக் கூறப்பட்டுள்ளதுடன் அவர்கள் பற்றிய விபரங்கள் சிலவும் காட்டப்பட்டுள்ளன. அத்துடன் இயக்கரை திமிலர் எனவும் குறிப்பிட்டுள்ளன. இத்தகவல்கள் கர்ணபரம்பரைக் கதைகளாக நிலவியவை என்பதனால் தகவல்களை உறுதிப்படுத்த முடியாதுள்ளது. நூலிலும் அதற்கான முயற்சி ஏதுமில்லை.

வெல்லவூர்க்கோபால் அவர்கள் “மட்டக்களப்பு வரலாறு ஒரு அறிமுகம்” (2005) எனும் நூலில், மட்டக்களப்பின் பூர்விக் குடிகளாக இயக்கர், நாகரைக் (வேடர்) குறிப்பிடுவதுடன், அவர்கள் காலத்தினை கி.மு.500க்கு முற்பட்டதாகவும் குறிப்பிடுகிறார். (பக்.27, 45) இலங்கைக்குப் புத்தரின் முதலாவது வருகை என மகாவம்சம் கூறும் காலத்துடன் தொடர்புபடுத்தியே இக்காலக் கணிப்பை அவர் குறிப்பிடுகிறார்.

மேலும், “இயக்கர் குடியிருப்புக்கள் நாடு முழுக்கப் பரவியிருந்தமையும் மட்டக்களப்புப் பிரதேசத்தே மாணிக்கங்கை (கதிர்காமம்) மற்றும் விந்தனைப்பகுதிகளில் அவர்கள் பரவலாக வாழ்ந்துள்ளமையும் தெரிகின்றது” (பக். 23) எனவும், நாகர்களின் இருக்கைகளாக “ஞ்மட்டக்களப்புப் பிரதேசத்தே நாகர்பொக்கணை (மன்னம்பிட்டி), நாகர்முனை (திருக்கோவில்), நாகன்சாலை (மண்டூர்), சூரியத் துறை (மட்டக்களப்புப் பெருந்துறை) என்பனவும் குறிப்பிடப்படுகின்றன” (பக்.23) எனவும் வெல்லவூர்க்கோபால் அவர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளார். மட்டக்களப்பில் இயக்கர், நாகர் குழுநிலை ஆட்சி அதிகாரத்தில் இருந்தனர் (பக்.45) எனவும் அவர் குறிப்பிடுகிறார். இவர்கள் ஈழம் முழுவதிலும் வாழ்ந்தவர்களாகவே இவ்வாசிரியர் குறிப்பிடுகிறார்.

இலங்கை வரலாற்றில், கி.மு. 454 தொடக்கம் கி.மு. 437 வரையான காலப்பகுதி, சரியான தகவல்கள் குறிப்பிடப்படாத போதும், உள்நாட்டுக் கலகக்காலம் என வரலாற்றில் சொல்லப்பட்டாலும் மீண்டும் இயக்கர், நாகர் வலிமை பெற்ற காலமாக கருதமுடியும் எனவும் வெல்லவூர்க்கோபால் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

வெல்லவூர்க்கோபால் அவர்கள் பல தகவல்களைக் குறிப்பிட்டுள்ளபோதும், குறிப்பிடும் தகவல்கள் எவ்வாறு பெறப்பட்டது என்பதனையும் அதன் உண்மைத்தன்மை பற்றி ஆராயவும் இல்லை. ஆதாரங்கள் சரியான முறையில் காட்டப்படவில்லை. நாகர் வாழ்ந்தமைக்கு ஊர்ப்பெயர்களையே ஆதாரமாகக்காட்டுகிறார்.

இந்நூல்கள் மட்டக்களப்பின் பூர்விக் குடிகளாக இயக்கர், நாகர்களைக் குறிப்பிடுகின்றன. இயக்கர்களைக் குவேனி வம்சத்துடன் தொடர்புபடுத்தி நோக்கியிருப்பதுடன், கி.மு. 500 ஆண்டளவில் இவர்கள் மட்டக்களப்பில்

குடியேறியதாகவும் கூறப்படுகிறது. இயக்கர்களைத் திமிலர்களுடன் தொடர்புபடுத்தியும் கூறப்படுகிறது.

வெல்லவூர்க்கோபால் மட்டக்களப்பின் பூர்விகுடிகளாக இயக்கர், நாகர்களைக் குறிப்பிடுகின்றபோதிலும், நூலில் வரும் “நாகரை (வேடர்)” எனும் தொடரானது, அவர் நாகரை வேடர் எனக் கருதியுள்ளார் என எண்ண இடமளிக்கிறது. மட்டக்களப்பு மான்மியம் மற்றும் மட்டக்களப்பு பூர்வ சரித்திரம் ஆகிய இரு நூல்களிலும் இயக்கர், நாகர்களை மட்டக்களப்பின் பூர்விகுடிகள் எனக் கூறப்பட்டுள்ளபோதிலும் “குலவிருதக்கல் வெட்டில்” கூறப்பட்டுள்ள மட்டக்களப்பிலுள்ள சாதிகளில் வேடர்களைப் பற்றியும் கூறப்பட்டுள்ளமையானது மட்டக்களப்பில் வேடர்கள் ஒரு பிரதான சமூகமாக இருந்து வந்திருப்பதனை எடுத்துக்காட்டுகிறது. அவர்கள் தனித்துவமான சாதிகளாக இனங்காட்டப்படுகிறார்கள்.

புலிந்தர் பற்றி மட்டக்களப்பு வரலாற்று நூல்கள் அதிகம் கவனம் செலுத்தவில்லை. மட்டக்களப்பில் வாழ்ந்த வேடர், புலியர், கழுவுந்தர், முக்கியர் எனப்படுவோர் தமது அடையாளங்களை மறந்து தமிழராகிவிட்டனர் எனவும் கூறப்படுகிறது.

இவ்விளக்கங்களினால், மட்டக்களப்பின் பூர்விக குடிகளாக வேடர்கள், இயக்கர்கள் மற்றும் நாகர்கள் ஆகிய குலக்குழுக்கள் வாழ்ந்தனர் என்ற முடிவுக்கு வரமுடிகிறது. இயக்கர்கள் மற்றும் நாகர்கள் பற்றி தெளிவற்ற நிலையில், வேடர்களே மட்டக்களப்பின் பூர்விகுடிகள் என்ற முடிவிற்கு வருவதற்கான ஆதாரங்களே பெருமளவு காணப்படுகின்றன. இலங்கையின் பூர்விக குடிகள் இயக்கர் மற்றும் நாகர் எனக் கூறப்படுகிறபோதும், தற்காலத்தில் இலங்கையின் பூர்விகுடிகளாக கருதப்படுபவர்கள் வேடர்களே. அதுபோலவே மட்டக்களப்பின் பூர்விக குடிகளாக வேடர்களையே கருத வேண்டியுள்ளது.

மட்டக்களப்பின் பூர்விகுடிகள் வேடர்கள் எனக் குறிப்பிடுவதற்கு கடுமையான விமர்சனமொன்று முன்வைக்கப்பட்டு வருகிறது. முன்வைக்கப்பட்டு வரும் விமர்சனங்களைக் கருத்தில் கொண்டு “வேடர்கள்” பற்றிய ஒரு குறிப்பை எழுத வேண்டிய தேவையேற்பட்டுள்ளது. “வேடர்கள்” என்ற சொல் தற்காலப் பேச்சு வழக்கில் பின்தங்கிய சமூக பொருளதார கலாசார நிலை கொண்டோரைக் குறிக்கப்பயன்படுத்தப்படுகிறது. எனவே, மட்டக்களப்பின் பூர்விகுடிகளை இவ்வாறான ஓர் அர்த்தத்தில் இனங்காட்ட முடியுமா என்ற வினாவும் எழுகிறது. இவர்களை “வேடர்கள்” என்ற சொல்லால் சுட்டும் வழக்கு எவ்வாறு ஏற்பட்டது என்பதுவும் வினாவிற்குரியதே.

இலங்கையின் பிரபல்யமான வரலாற்றுநூலான மகாவம்சம் மகியங்களையில் வாழ்ந்த தொல் குடியினரை யக்சர்கள் (ஆங்கில மற்றும் பாளி

மொழி நூலில் எவ்வாறு உள்ளது எனத் தெரிய வில்லை) என்றே குறிப்பிடுகிறது. அதேபோல மட்டக்களப்பின் பிரபல்யமான வரலாற்றுநூலான மட்டக்களப்பு மான்மியமும் (மட்டக்களப்பு பூர்வ சரித்திரமும்) மட்டக்களப்பின் பூர்விககுடிகளாக இயக்கர் மற்றும் நாகர் எனும் இருகுலத்தவர்களையே குறிப்பிடுவதுடன் இயக்கரை திமிலராகவும் குறிப்பிட்டுள்ளது. க.த. செல்வரசகோபால் அவர்கள் வேடர்களை முதுநாகரிகம்மிக்க சமூகமாகக் குறிப்பிடுகிறார். எனவே தற்காலப் பேச்சு வழக்குப் பொருளில் மட்டக்களப்பின் பூர்விகக் குடிகளை வேடர்கள் என்ற சொல்லினால் அடையாளப்படுத்த முடியாது.

ஆயினும், தற்காலத்தில் குமார தெய்வ வணக்கமுறைகளைப் பின்பற்றுவோர் மற்றும் பூர்விகதொடர்புகளைப் பேணுவோர் பல மாற்றங்களுக்கு உட்பட்டுள்ளபோதும் தங்களை வேடர்கள் என்றே கூறிக்கொள்கின்றனர் என்பது குறிப்பிட்டாக வேண்டிய விடயமாகும். அது மட்டுமன்றி மட்டக்களப்பிலுள்ள காலத்தால் பழமையான கோவில்களின் பண்டைய வரலாறும் வேடர்களுடன் தொடர்புபடுத்தியே பேசப்படுகிறது. சில பண்டைய கிராமங்களின் பண்டைய வரலாறும் வேடர்களுடன் தொடர்புபடுத்தியே கூறப்படுகிறது.

சில வேளைகளில் பூர்விககாலத்தில் வாழ்ந்த மக்கள், கோவில்கள், ஊர்கள் என்பவற்றின் பழமையைக் குறிப்பிடுவதற்காக அவை வேடர்களுடன் தொடர்புபடுத்தப்படுகின்றதா என்ற வினாவும் எழுகின்றது. ஏனெனில், பிந்திய கணிப்பீடுகளில் இலங்கையில் வாழ்ந்த வேடர்களின் எண்ணிக்கை மிகக் குறைந்தளவிலேயே காட்டப்பட்டுள்ளது.

எனவே, எண்ணிக்கையில் பெருந்தொகையினரான பழங்குடிமக்கள் மட்டக்களப்பில் வாழ்ந்து வந்திருப்பார்களாயின், அவர்கள் முன்னர் வேறு ஏதேனும் பெயர்களால் அழைக்கப்பட்டார்களா என்ற வினாவும் எழுகின்றது. அல்லது, இயக்கர்கள்தான் வேடர்களாக மாற்றமுற்றார்களா என்ற வினாவும் எழுகின்றது.

அதனால் பின்வரும் விடயங்கள் தொடர்ந்தும் சரிதிட்டமாக விளக்கமுடியாத வினாக்களாக எஞ்சியிருப்பதனைக் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும்.

வேடர்களுக்கும் இலங்கையின் பூர்விகக் குடிகளான இயக்கர் மற்றும் நாகருக்கும் உள்ள தொடர்பு என்ன என்பது குறித்தும் ஆராயப்படல் வேண்டும்.

அடுத்து குவேனி குலத்திற்கும் மட்டக்களப்பின் பூர்விககுடிகளான வேடர்களுக்கும் உள்ள தொடர்பு குறித்தும் ஆராயப்படல் வேண்டும்.

அடுத்து மட்டக்களப்பின் வரலாற்றில் வேடர்களையடுத்து ஆரம்பகால குடியேற்றவாசிகளாக கருதப்படும் திமிலருக்கும் வேடருக்கும் உள்ள தொடர்பு என்ன என்பதுவும் விளக்கப்படுத்தப்படவேண்டும்.

அடுத்து தொல்பொருள் சான்றுகள் மூலம் “வேடர்கள் மட்டக்களப்பின் பூர்விகக் குடிகள்” என்பதையும் நிருபிக்க முடியாமலும் உள்ளது. வேடர்கள் மட்டக்களப்பின் படுவான்கரைப் பிரதேசங்களில்தான் (படுவான்கரை மட்டக்களப்பு வாவினின் மேற்குப்பகுதியில் அமைந்துள்ள வயல், காடு சார்ந்த பகுதி) வாழ்ந்திருக்கமுடியும் என்ற நிலையில், அப்பகுதியில் உள்ள தொல்பொருள் தடயங்கள் கண்டறியப்பட்டு ஆய்வுக்கு உட்படுத்தப்பட வேண்டும்.

அதேவேளை, இவ்வேடர்களுக்கும் இராவணன் காலத்து அரக்கர்களுக்கும், புராதன ஈமத் தாழிகள்மூலம் அறியப்பட்ட தொல் குடியினருக்கும் உள்ள தொடர்பு என்ன என்பதுவும் மற்றொரு வினாவாகும்.

மெளனகுரு அவர்களின் “குமார சடங்கினைச் செய்பவர்கள் வேடர் மரபில் வந்தோராவர்” என்ற குறிப்பும் (பக்.110) “வேடவெள்ளாளரிடம் நடைபெறும் இச்சடங்கு முறைகள்” (பக்.118) என்ற குறிப்பும் இது குறித்த கள ஆய்வு தளவாயில் உள்ள பிரதான கோயிலை மையமாகக் கொண்ட அமைந்தது என்பதுவும் வேடர் மரபில் வந்த, ஆனால், தற்போது அச்சமூகநிலையில் இருந்து வேறுபட்ட நிலையில் வாழுகின்ற சமூகத்தினையே அவர் குறிப்பிடுகிறார் என்பதனைக் காட்டுகிறது. அதாவது வேடர் மரபில் வந்தோர் அல்லது வேடவெள்ளாளர் பற்றியே அவர் குறிப்பிடுகிறார். மெளன குரு அவர்கள், “சில இடங்களில் முக்குவரிடையே வேடவேளாளர் என்ற ஒரு குடியும் காணப்படுகிறது. இது வேடரோடு முக்குவரிற் சிலர் கலந்தமையால் ஏற்பட்ட குடி என்று கூறலாம்” (பக்.93) எனவும் குறிப்பிடுகிறார்.

அப்படியாயின், இன்று வேடுவர்களாக அறியப்படுகின்ற சமூகங்களில் காணப்படும் தெய்வ வணக்க முறைகள் எவை? இவர்களுக்கும் மட்டக்களப்பின் பூர்விககுடிகள் எனப்படுகிற வேடர்கள் இயக்கர்கள் நாகர்கள் என்போருக்கிடையிலான தொடர்பு என்ன என்பதுவும் மற்றொரு வினாவாகும்.

புத்தகம்

யாழ்ப்பாணச் சமூகத்தில் தீண்டாமைக்கு எதிரான போராட்டங்கள்

எழுநா வெளியீடுகளில் ஒன்றான யாழ்ப்பாணத் தமிழர் கலாசாரத்தில்
சாதியமும் இனத்துவமும் நூலிலிருந்து ஒரு பகுதி

பரம்சோதி தங்கேஸ்

1920களைத் தொடர்ந்து பஞ்சமர் மீதிருந்த சமூகத் தடைகளுக்கு எதிராகப் போராட்டங்கள் வெளிக்கிளம்பின. 1927இல் முதன் முறையாக ஒதுக்கப்பட்ட வர்க்கத்தினைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்திய தமிழ் ஊழியர் சங்கம் பஞ்சமர் மீது திணிக்கப்பட்ட தடைகளுக்கு எதிராக நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்வதற்கென நிறுவப்பட்டது. 1928இல் இம்மன்றம் பஞ்சமர் களின் பிள்ளைகளுக்குப் பாடசாலைகளில் சம ஆசனம் மற்றும் சமபோசனம் வழங்கப்பட வேண்டுமென்று ஒரு போராட்டத்தினை ஆரம்பித்து வைத்தது. இரண்டு வருடத்திற்கு மேலான தொடர்ச்சியான முயற்சியின் விளைவாக, அரசாங்க உதவியினால் செயற்படும் பாடசாலைகளில் தாழ்த்தப்பட்ட சாதியைச் சேர்ந்த மாணவர்கள் நிலத்திலே உட்காருவதற்குப் பதிலாக, அவர்களுக்கு ஏனைய சாதி மாணவர்க்குள்ள நடைமுறைபோல் ஆசனங்கள் கொடுக்கப்பட வேண்டுமென அரசு நிர்வாகம் உத்தரவு பிறப்பித்தது. இப்புதிய நடைமுறையை அமுலுக்குக் கொண்டுவந்த 15 பாடசாலைகளை “உயர் சாதி” இந்துக்கள்

எரித்ததன் மூலமாக இந்நடைமுறைக்கான தமது எதிர்பினைத் தெரிவித்தனர். 1930களில் “உயர் சாதி” அரசியல் குழாத்தினர் சம ஆசன ஏற்பாடுகளுக்கான உத்தரவினை விலக்குமாறு பாடசாலை அதிகாரிகளுக்கு வேண்டுகோள் விடுத்த போதும் அவர்களின் இம்முயற்சி வெற்றியளிக்க வில்லை.

1931ஆம் ஆண்டில் வெளிவந்த டொன மூர் சட்டவாக்கத்தின் கீழ் அனைவருக்கும் வாக்களிக்கும் உரிமை அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட போது “உயர் சாதியினரின்” எண்ணவோட்டத்தைப் பிரதி நிதித்துவப்படுத்தி நிற்கும் எஸ். நடேசன் போன்ற பிரதான அரசியற் தலைவர்கள் சலுகைகள் மறுக்கப்பட்ட சாதியினருக்கு வாக்களிக்கும் உரிமையை வழங்கக்கூடா தென்ற நிலைப்பாட்டிலிருந்ததுடன் சலுகை மறுக்கப்பட்ட சாதிக் குழுக்களுக்கு வழங்கப் பட்ட வாக்களிக்கும் உரிமை தடை செய்யப்பட வேண்டுமென்ற நோக்கத்துடன் தமது வாக்களிக்கும் உரிமையைக் கைவிடும்

அளவிற்கும் சென்றனர். மேலும் இந்நடைமுறை தப்பான கைகளுக்கு அதிகாரத்தினை மாற்று வதற்கு வழிகோலும் என்றும் எச்சரித்தனர். வெள்ளாளத் தலைவர்களின் இவ்வேண்டுகோளை மறுத்து அனைவருக்கும் வாக்குரிமை என்பது அமுல்படுத்தப்பட்டது. இதனைத் தொடர்ந்து வந்த காலப் பகுதிகளில் பஞ்சமருக்கு எதிராக ஆதிக்க சாதியினரால் மேற்கொள்ளப்பட்ட தடைகள் மென்மேலும் காத்திரமடைந்தன. பஞ்சமருக்கு எதிரான இப்போக்குகளை எதிர்கொள்ளும் நோக்குடன் 1943ல் வட இலங்கைச் சிறுபான்மைத் தமிழர் மகாசபை என்ற அமைப்பும் உருவாக்கப்பட்டது. தாழ்த்தப்பட்ட சாதிகளின் வேண்டுகோளிற்கு ஒதுக்கீடுகள் வழங்கப்பட வேண்டும் என்ற விடயம் உட்பட தாழ்த்தப்பட்ட சாதிகளின் உரிமைகளை முன்நிலைப்படுத்தி பல எதிர்ப்பு நடவடிக்கைகளை இவ்வமைப்பு ஆரம்பித்து வைத்தது. யாழ்ப்பாணச் சமூகத்தில் வெள்ளாளருக்கு இருந்த உறுதியான பிடி, அவர்களது பொருளாதார, அரசியல், சடங்கு மற்றும் கருத்தியல்சார் ஆதிக்கம் போன்ற விடயங்களால், பஞ்சமர் தம்மை உறுதிப் படுத்துவது அவ்வளவு சுலபமானதாக இருக்கவில்லை.

1950களில் “உயர் சாதிப்” பழைமை வாதிகளின் அதிகளவில் கொண்டிருந்த தமிழ்க் காங்கிரசை (Tamil Congress) எதிர்த்து நின்ற தமிழரசுக் கட்சியில் (Tamilarasu Party) பஞ்சமர் குழுவைச் சேர்ந்த பலரும் இணைந்தனர். 1957 களில் உருவாக்கப் பட்ட சமூகக் குறைபாடுகள் சட்டத்தினை உருவாக்குவதற்கு தமிழரசுக் கட்சி துணையாக இருந்தது. இச்சட்டம் பொது இடங்களில் சாதி அடிப்படையிலான பாகுபாடு பாராட்டப் படுமாயின் அது தண்டிக்கப்பட வேண்டிய குற்றம் என்று உணர்த்தி நிற்கின்றது. ஒக்டோபர் 1958இல் சிறுபான்மைத் தமிழர் மகாசபை தமிழரசுக் கட்சியுடன் இணைந்து தேநீர்க்கடைப் பிரவேச இயக்கத்தினை (Teashop Entry Movement) ஆரம்பித்து வைக்கின்றது. நவம்பர் 1958 இணைத் தொடர்ந்து சில முஸ்லிம் தேநீர்க்கடைச் சொந்தக்காரர் பஞ்சமர்களுக்கு அனுமதி வழங்கி நின்றனர். இதனைத் தொடர்ந்து வந்த காலப்பகுதியில் ஏனைய பல தேநீர்க் கடைகள் பஞ்சமர் குழுக்களுக்கான அனுமதியை வழங்கியிருந்தன.

பஞ்சமர்களின் ஆலயப் பிரவேச இயக்கம் (Temple Entry Movement) 1968ல் இலங்கைச் சமவுடமைக் கட்சியின் (Communist Party) உதவியுடன் வலிமை பெற்றது (Vegujan & Ravana 2007). ஆலயப் பிரவேசப் போராட்டத்திற்கு தமிழரசுக் கட்சியிலிருந்த “உயர் சாதித்” தலைவர்கள் பலர் ஆதரவு அளிக்காது இருந்தமையால், பஞ்சமர்களுக்கும் தமிழரசுக் கட்சிக்குமிடையே முறிவு ஏற்பட்டது. இப்போராட்டத்தை எதிர்த்து

ஆதிக்கசாதியினரின் செயற்பாடுகள் வன்முறை மற்றும் படுகொலைகளுக்கு இட்டுச் சென்றன. இவ்விடயத்தினை ஃபாபன்பேகர் (1990) பின்வருமாறு விவாதிக்கின்றார், “இக்கட்டத்தில் தமிழ்த் தேசியவாதம் தமிழ்ச் சமூகத்தினுள் சாதியினால் ஏற்பட்ட பிளவுகளை ஆற்றுவ தற்கான தற்காப்பு தேசியவாதமாக வடிவம் கொள்கின்ற அதேநேரம் சிங்கள ஆதிக்க அரசிடமிருந்து வரும் பெரிய சவால்களுக்கான எடுத்துரைப்பாகவுமுள்ளது. ஆலயப் பிரவேசப் போராட்டம் மாவிட்டபுரம் கந்தசாமி கோயில் உட்பட வேறும் பல பிரதான யாழ்ப்பாண இந்துக் கோயில்களுக்குள் பஞ்சமர்கள் சென்று வழிபாடாற்றுவதற்கான அனுமதியை வழங்கியது என்ற அளவுடன் வெற்றி கண்டது”.

இலவசக் கல்வி, அரசு மற்றும் சிவில் சமூகத்தின் தலையீடு, பஞ்சமர்களின் ஒரு பகுதியினரால் மேற்கொள்ளப்பட்ட போராட்டங்கள் போன்ற காரணங்களால் மரபுரீதியாக பஞ்சமர்கள் மீது

“

சாதி பற்றிய தொரு பாராமுகப் போக்கு, சாதி தொடர்பாக அரசியல் ரீதியாகத் திணிக்கப்பட்ட மௌனநிலை போன்ற விடயங்களால் தற்கால யாழ்ப்பாணத்தில் சாதி பற்றிய எத்தகையதொரு அனுபவம்சார் ஆய்வுகளைச் செய்வதிலும் கடினம் உள்ளது.

”

திணிக்கப்பட்ட தடைகளில் பல இல்லாமல் போயின. 1980களைத் தொடர்ந்து தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள் சாதியின் அடிப்படையில் இடம்பெறும் பாகுபாட்டைடுக்கு எதிராக எடுத்த நடவடிக்கைகள் பஞ்சமர்கள் மீதான தடைகளை மேலும் இல்லாதொழித்தன.

1980களைத் தொடர்ந்து இடம்பெற்றுவரும் உள்நாட்டு யுத்தத்தினால் சாதி அடிப்படையிலான பாகுபாட்டிலும், சாதி முறைமையிலும் பல்வேறு தாக்கங்கள் ஏற்பட்டன. முதலாவதாக, தமிழ் ஆயுதப் போராளிகளால் மேற்கொள்ளப்படும் போராட்டம், அரசு தரப்பில் செய்யப்படும் நெருக்கீடு மற்றும் முழுத் தமிழரையும் குறிவைத்து மேற்கொள்ளப்படும் அரசு இராணுவ நடவடிக்கைகள் என்பனவற்றினால் சாதியைக் கருத்தில் கொள்ளாத ஒருமைப்பட்ட இன ஐக்கியம் தமிழ் இனத்துவக் குழுக்களிடையேயும் வளர்ச்சியடைந்தது (Daniel & Thangaraj 1994). இரண்டாவதாக, 1995இல் இடம்பெற்ற யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வன்னிக்கான மக்களின் நீண்டதூர இடப்பெயர்வினால் வேறுபட்ட

தமிழ் ஆவண மாநாடு

Tamil
Documentation
Conference
April 27th & 28th

2013
ஏப்ரல் 27, 28.

www.noolahamfoundation.org

சாதியைச் சேர்ந்தவர்கள் அனைத்து அவசரகால நிலைமைகளில் ஒருவருடன் ஒருவர் இணைந்து செயற்படவேண்டி இருந்தது. இத்தகைய விடயங்கள் சாதி அடிப்படையிலான சமூக வேறுபாடு மற்றும் தீண்டாமை ஆகிய விடயங்களின் நிலையான தன்மைகளைக் கடினத்திற்குள்ளாக்கியது (Hoole முதலானோர் 1990). மூன்றாவதாக, தீவிரமான போரியல் போக்கு மரபுரீதியாக இருந்த வெள்ளாள அரசியல் அதிகாரத் தலைமைத்துவத்தில் மாற்றங்களை ஏற்படுத்தியது. தொடர்ந்து கொண்டிருக்கும் பாதுகாப்பின்மை காரணமாக, யாழ்ப்பாணச் சமூகத்தின் அரசியல் மற்றும் சமூக செயற்பாடுகளிலிருந்த “உயர் சாதி”, “உயர் வகுப்பு” வெள்ளாளக் குடும்பங்களின் வெளிநாடு நோக்கிய பெரியளவிலான புலப்பெயர்வு மற்றும் முன்னெப்போதும் இல்லாதவாறு “தாழ்த்தப்பட்ட சாதிகள்” தாமாகவே தமது உரிமைகளைப் பெற்றுக் கொள்வதற்கான வாய்ப்புக்கள் அதிகரித்திருப்பமை போன்றவற்றால் சாதி நிலைகளில் சில மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன. இறுதியாக, தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள் இயக்கத்தின் வளர்ச்சி பெரும்பாலும் சமூகத்தின் நடுத்தர மற்றும் தாழ்ந்த சாதிகளிலிருந்து வந்த தலைவர்கள், போராளிகளின் சாதிச்சார்பற்ற பயிற்சி மற்றும் அசைவியக்கம், சாதி பற்றிய

வெளிப்படையான தடை மற்றும் ஆர்ப்பாட்டம் என்பன சமூகத்தில் சாதிப்படி நிலையை வலிமைமிக்க சக்தியாக இல்லாதொழித்தன. எனினும் இத்தகைய முன்னேற்றங்கள் மக்களின் மனங்களிலே பதிந்துள்ள சாதி வேறுபாடுகளை உண்மையில் இல்லாது செய்துள்ளதா என்பதற்குப் போதிய சாட்சிகள் இல்லாதுள்ளது. இன்றும் திருமணம், சடங்குகள் மற்றும் நிரந்தர சமூகஐக்கியம் என்பவற்றில் சாதியின் பங்கினை நடைமுறையில் அவதானிக்க முடிகின்றது. சமூக, அரசியல் அழுத்தங்கள் காரணமாக ஏற்பட்ட சாதி பற்றிய தொரு பாராமுகப் போக்கு, சாதி தொடர்பாக அரசியல் ரீதியாகத் திணிக்கப்பட்ட மௌனநிலை போன்ற விடயங்களால் தற்கால யாழ்ப்பாணத்தில் சாதி பற்றிய எத்தகையதொரு அனுபவம்சார் ஆய்வுகளைச் செய்வதிலும் கடினம் உள்ளது. யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம் பொதுவாக யாழ்ப்பாணச் சமூகத்தின் சாதிபற்றி ஆய்வுகளை மேற்கொள்வதற்கு ஊக்கமளிக்காததொரு கொள்கையினைக் கடைப்பிடிக்கின்றது. இது ஒருவகையில் தமிழ்த் தேசியவாதத்தினைக் கடைப்பிடிக்கும் ஆர்வத்தில், சாதியின் மறுதலிப்பு நோக்கியதொரு போக்கினைப் பிரதிபலித்து நிற்கின்றது எனலாம்.

வெள்ளாளமயமாதுல்

ஈழத்தில் சாதியம், புலிகளுக்கு முன்பும்
புலிகள் காலத்திலும் புலிகளுக்குப் பின்னும்...

சசீவன்

ஒட்டுமொத்த சமூக அசைவியக்கத்தின் போக்கை முன்வைத்து அதை, புலிகளுக்கு முன் புலிகள் காலத்தில் புலிகளுக்குப் பின் என மூன்று கூறுகளாக்கி ஆய்வுக்கு உட்படுத்துவதனூடாக இவ்விடயத்தை அணுகமுடியும். இந்த மூன்று கூறுகளையும் பல்வேறுபட்ட நோக்கு நிலைகளில் இருந்து பார்க்க வேண்டியுள்ளது.

புலிகளுக்கு முற்பட்ட சமூகக் கட்டமைப்பும் அதில் சாதியநிலை பற்றியுமான ஆய்வுகள் பலரால் செய்யப்பட்டுள்ளது. மைக்கேல் பாங்க்ஸ், ஹோம்ஸ், ஃபபன்பேர்கர் ஆகிய வெளிநாட்டவர்களில் இருந்து சிவத்தம்பி வரை மிக விரிவான ஆய்வுகளைச் செய்துள்ளார்கள். அதேநேரம், அவ்வாய்வுகளை இந்திய சமூகக் கட்டமைப்புடன் பொருத்திப்

பார்த்து அதன் வித்தியாசங்கள் ஒற்றுமைகள் பற்றியும் விரிவாகவே பேசியுள்ளார்கள். ஆயினும் புலிகள் காலத்திலும் சரி அதற்குப் பின்னரும் சமூகக் கட்டமைப்பு எவ்வாறான மாற்றத்தைக் கண்டுள்ளது என்ற ஆய்வுகள் முறையாகச் செய்யப்படவில்லை. இதேநேரம், இவ்வாறான 'அக்கடமிக்' நோக்கிலான ஆய்வுகளுக்கு அப்பால் டானியல், டொமினிக் ஜீவா தொடங்கி இன்றுவரைக்கும் சாதியத்திற்கு எதிரான ஏராளமான அரசியல் பிரதிகள் தொடர்ச்சியாக வெளிவந்து கொண்டிருக்கின்றன. இவற்றில் ஏராளமான வித்தியாசமான பார்வைகள் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன. சாதியக் கட்டமைப்பிற்கு எதிரான பிரதிகள், சாதியம் எதிர் தேசியம் என்ற கருத்தியலை முதன்மைப்படுத்தும் பிரதிகள், வர்க்க

அடையாள முதன்மைப்படுத்தல்களுடன் கூடிய சாதியக்கட்டமைப்பிற்கு எதிரான பிரதிகள், தேசிய அடையாள முதன்மைப்படுத்தல்களுடன் கூடிய சாதியக்கட்டமைப்பிற்கு எதிரான பிரதிகள், பௌத்த பேரினவாத சார்பு நிலையுடைய சாதியக்கட்டமைப்பு எதிரான பிரதிகள், அடையாளம் சார்ந்து ஒடுக்கப்படும் சமூகங்களுக்கெதிரான பிரதிகளில் காணப்படும் சாதியப்பாகுபாட்டுக்கெதிரான குரல் என பல்வேறு வகையான வித்தியாசமான பார்வைகள் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன. இவை ஒருவரது வாழ்நிலை, அனுபவங்கள் சார்ந்து பல்வேறு சார்பு நிலைகளில் வெளிப்பட்டுள்ளன.

இவ்விடத்தில், சாதியம் தொடர்பாகச் சில விடயங்களைத் தொட்டதாக “சாதியின்மையா? சாதியற்றைப்பா?” என்ற நூலில் இடம்பெற்ற ‘யுத்தத்தால் பாதிக்கப்பட்ட யாழ்ப்பாணச் சமூகத்தில் சாதிப் பாகுபாடு’ என்ற கட்டுரையை மையமாகக் கொண்டு சிலவிடயங்களைக் கூற முடியும். புலிகளுக்கு முன்னர் அந்தஸ்து மற்றும் அதிகாரப் படிநிலைகளுடன் கூடிய சாதியக் கட்டமைப்பாகவே யாழ்ப்பாணச் சமூகம் இருந்தது. புலிகள் காலப்பகுதி, சமூகத்தில் சாதிப்படிநிலை ஒரு வலிமைமிக்க சக்தியாக இருப்பதனை இல்லாதுசெய்தது. அதற்காகப் பல காரணங்கள் அந்நூலில் பட்டியலிடப்பட்டிருந்தன. யுத்தகாலப்பகுதி, விடுதலைப்புலிகள் இயக்கத் தலைவர்கள் பலர் வெள்ளாள சாதிக்கு மாறாக பிற சாதிகளில் இருந்து வந்திருந்தமை, தமிழ்த் தேசிய இராணுவம் என்ற புலிகளது நகர்வில் சாதியப்பாகுபாடுகளும் கதையாடல்களும் ஏற்படுத்தக்கூடிய உடைவு, சாதியப்பாகுபாடு தமது இலக்கில் முற்றுமுழுதாகக் கவனம் குவிப்பதை குழப்பும் என்ற கருத்துநிலை போன்றவற்றால் அது தொடர்பான கதையாடல்களுக்கான முற்று முழுதான தடை என்பனவே அவை.

புலிகள் செய்தது சரியா? தவறா? என்ற விவாதத்திற்குள் மூழ்கிவிட்டால், நமது நிலைப்பாடு களுக்கான காரணங்களைப் பட்டியலிடுவதோடு அதன் நீட்சியில் சம்பவங்களைப் பட்டியலிடத் தொடங்க வேண்டியிருக்கும். மேற்குறித்த நூலில் கட்டுரையாளர் பரம்சோதி தங்கவேல் புலிகள் செய்த விடயங்களைக் கோட்பாட்டுருவாக்கம் செய்ய முற்பட்டிருந்தால், ஆய்வின் பிற திசை களுக்குப் போயிருக்க வேண்டியிருக்கும். சாதியை ஓரளவு கட்டுப்பாட்டிற்கு கொண்டு வந்தனர் என்று புலிகளுக்குக் கொடுக்கும் வெகுமதியைக் கொடுக்க முடியாதிருந்திருக்கும் என்றே கருத வேண்டியுள்ளது.

புலிகள், சாதியின் அதிகாரப் படிக்கட்டுக்களை நீர்த்துப் போகச் செய்துள்ளார்கள் அவற்றை எழுநா ★ ஜனவரி 2013

முற்றாக உடைக்க முடியவில்லையே தவிர அவற்றின் கொடுமையை இல்லாமல் ஆக்குவதற்கு பெரும் பங்களிப்பைச் செய்திருக்கினார்கள் என்றொரு நிலைப்பாடு உள்ளது. இதேநேரம், ஒரு ஆய்வுநிறுவனத்திற்கூடாக இவ்வாய்வை மையப்படுத்தி அதனை விரிவாக்கி, தொடர்புள்ளிகளையும் இணைத்து விரிவான ஆய்வொன்றைச் செய்ய வேண்டும். ஆயினும், அவ் ஆய்வை அதே பாதையில் நகர்த்திச் சென்றால் ஒரு கட்டத்திற்கு மேல் செல்ல முடியாது. ஆகவே பிறிதொரு திசைவழி பயணித்து தீர்வைக் கண்டுகொள்வதே சரியானதாக இருக்கும்.

பல்வேறுபட்ட இயக்கங்களும் இருந்த காலப்பகுதியில் சாதிய விடுதலை தொடர்பாக அதிகம் ஆர்வம் கொண்டிருந்த இயக்கம் ஈ.பி.ஆர். எல்.எஃப் ஆகும். ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப் ஏராளமான தலித் இளைஞவார்களைக் கொண்டிருந்த காரணம் அதில் ஒன்றாக இருந்திருந்ததாகக் கூறுகின்றார்கள். அதேநேரம் 1920 இல் இருந்து 60 கள் வரை நிகழ்ந்த கோவில் உள்நுழைவுப் போராட்டங்கள் காரணமாக, தலித் விடுதலை தொடர்பான பிரக்ஞை சமூக மட்டத்தில் ஓங்கியிருந்திருக்கின்றது. தேசிய விடுதலை என்ற நோக்கம் பிற இயக்கங்கள் சாதிய விடுதலை தொடர்பாக அக்கறைப்படாமல் இருப்பதற்குக் காரணமாக இருந்திருக்கலாம் அல்லது ஆதிக்கசாதியைச் சேர்ந்த இளைஞர்களால் நிரம்பியிருந்த முற்போக்கான இளைஞர்கள் கூட சாதிய விடுதலை தொடர்பில் அக்கறையற்று இருந்திருக்கலாம். பல்வேறு இயக்கங்களும் காணப்பட்ட நேரத்தில் ஒவ்வொரு தேசிய இயக்கத்திற்கும் அவர்களது பின்னணி சார்ந்து வர்க்கம், சாதி, பால் விடுதலைகள் தொடர்பாக, வெவ்வேறு சதவிகிதங்களில் ஆர்வம் இருந்திருப்பதை அறியக்கூடியதாக இருக்கின்றது. ஆயினும், 90 ஆண்டுகள் ஆண்டிற்குப் பின்பான விடுதலைப்புலிகளின் இரண்டாவது வளர்ச்சிக் காலப்பகுதியை நோக்கினால், அது அவர்கள் குறைநிலை அரசாக தங்களை வடிவமைத்துக் கொண்டகாலப்பகுதி. இக்காலப்பகுதியில் அவர்கள் எவ்வாறு நடந்து கொண்டார்கள் என்பதுவும் கவனத்தில் கொள்ளப்பட வேண்டியது.

அக்காலப் பகுதியில் புலிகள், தமிழீழ விடுதலை இயக்கம் என்ற பாத்திரத்தைத் தொடர்ந்து தமிழர்களுக்கான அரசு என்ற பாத்திரத்தை ஏற்றுக்கொண்டார்கள். இக்காலப்பகுதியிலேயே தமிழீழ சட்டக் கோவையைத் தயாரித்தார்கள். காவல்துறையை உருவாக்கினார்கள். நீதிமன்றத்தையும் உருவாக்கினார்கள். தமிழீழ சட்டக் கோவையில் சில முக்கியமான விடயங்களை உள்ளடக்கினார்கள். யாழ்ப்பாண படிநிலைச் சமூகக்கட்டமைப்பிற்கு ஆதாரமாக

இருக்கின்ற தேசவழமைச் சட்டத்தில் மாற்றங்கள் ஏற்படுத்தியதோடு, சீதனத் தடைச் சரத்துக்கள், குடிமைத்தொழிலை ஒழிப்பதற்கான சரத்துக்கள், சாதிப்பாகுபாட்டிற்கு எதிரான சரத்துக்கள் போன்றவற்றை இயற்றினார்கள். தமிழீழ அரசு என்ற தமது பாத்திரத்தில், அசமத்துவங்களுக்கு எதிரான விடயங்களை சட்டம், காவல்துறை, நீதிமன்றம் என்ற போக்கில் அணுக முற்பட்டார்கள். (தேசத்துரோகச் சட்டமும் இருந்தது வேறுகதை.) அதாவது, சட்ட அமுலாக்கத்தின் மூலம் சாதியப்பாகுபாட்டை எதிர்கொள்ள முற்பட்டனர். குறைநிலை அரசு தனது சகல பலவீனங்களுடனும் தொடர்ச்சியாக இயங்கியது என்றுதான் கூற வேண்டும்.

90இற்குப்பின்னரான குறைநிலை அரசுருவாக்கக் காலப்பகுதியில் புலிகள் சாதிப் பாகுபாட்டிற்கு எதிராக மேற்கொண்ட நடவடிக்கைகளை வேறுவிதமாக அணுக வேண்டியுள்ளது. செய்த நடவடிக்கைகளது விளைவுகளைக் கொண்டு, அதன் சாதக நோக்கிற்கு மாற்றான வேறொரு புள்ளியை அப்போது வந்தடையலாம். ஒரு அரசு என்ற பாத்திரத்திலான புலிகளது அணுகுமுறை சாதிய ரீதியான பாகுபாடுகளைச் சட்ட விரோதமாக்கிய அதேநேரம், அவர்களது ‘ஆட்சியில்’, பன்மைத்துவக் கதையாடல்களோ சுதந்திரமான சிவில் சமூக இயக்கங்களோ தொழிற்பட வாய்ப்பிருக்கவில்லை. இவ்விடத்தில், சாதிய நோக்கில் விடுதலைக்கான கதையாடல்களும் தடுக்கப்பட்டன. சாதிய இயக்கங்களது செயற்பாடுகளும் இல்லாமலாக்கப்பட்டன. இருந்து கொண்டிருந்த அசமத்துவ சமூக அமைப்பு அந்தரத்தில் விடப்பட்டது.

இதன் அடுத்த கட்டத்தில் நிகழ்ந்ததை “வெள்ளாளமயமாதல்” என்ற வார்த்தையால் குறிப்பிட முடியும். இக்காலப்பகுதியை சிறீனிவாசனின் “சமஸ்கிருதமயமாக்கல்” என்ற கோட்பாட்டை பயன்படுத்திப் பொருத்திப் பார்க்கலாம். ஏற்கனவே வழிபாட்டு முறைகளின் மாற்றங்களுடாக ‘மேல்நிலையாக்கல்’ எவ்வாறு நிகழ்ந்தது என்பதைப் பற்றிய ஆய்வுகள் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. ஜனநாயகச் சமூகச் சூழலில் நிகழ்ந்த அவ்வகையான சமூக அசைவியக்கங்களுடன் ஒப்பிடும் போது, 90 களின் பிற்பட்ட காலப்பகுதி என்பது விசேட நிபந்தனைகள் நிரம்பியதாகும். நிபந்தனைகளின் விளைவுகள் தொடர்பாகவே அதிகமாகப் பேச வேண்டியிருக்கின்றது.

அண்மையில், நண்பரொருவர் சொல்லியிருந்தார். அதாவது “சகல ஆலயங்களும் தமது முகப்பையும் அலங்காரத்தையும் நல்லூர் கோயிலை முன்மாதிரியாகக் கொண்டு, மாற்றத்திற்கு உட்படுத்தி வருகின்றன” என்பதே அது. ஏற்கனவே

வல்லியக்கன், வல்லிபுரநாதராக மாறியதைப் பற்றி ரகுபதி எழுதியிருக்கின்றார். சிறுதெய்வ வழிபாடுகள் பெருங்கடவுளரை நோக்கி நகர்ந்தமையை சமஸ்கிருதமயமாகல் என்ற கண்ணோட்டத்தில் மட்டும் பார்க்கக்கூடியதாக இருந்தாலும், சாதியக் கதையாடல்களை முற்றாகத் தவிர்த்தன் பின்னர் வழிபாட்டு முறைகள் முற்றாக வெள்ளாளமயமாகின என்ற புள்ளிக்கே வந்தடைய முடியும். அதாவது, தலித் சமூகங்களைப் பொறுத்தவரை அவர்கள் தமக்கேயான தனித்துவமான வழிபாட்டு முறைகளையும், வாழ்வு முறைகளையும், தனித்துவமான கலை வெளிப்பாடுகளையும் கரைத்து வெளியேறி வெள்ளாளமயமாகினர் என்று

சாதி பற்றிய தொரு பாராமுகப் போக்கு, சாதி தொடர்பாக அரசியல் ரீதியாகத் திணிக்கப்பட்ட மௌனநிலை போன்ற விடயங்களால் தற்கால யாழ்ப்பாணத்தில் சாதி பற்றிய எத்தகையதொரு அனுபவம்சார் ஆய்வுகளைச் செய்வதிலும் கடினம் உள்ளது.

தான் கூற வேண்டியுள்ளது ஒருவகையில் தலித் சமூகங்கள் நிலம் சார்ந்தல்லாமல், தமது பண்பாடு சார்ந்து புலப்பெயர்வுக்கு உள்ளாக்கப்பட்டதாகவே கருதவேண்டும். உள்ளூர் அறிவுப் பாதுகாப்பு என்ற தளத்தில் இயங்கிவரும் ஜெயசங்கர் போன்றவர்கள் சமூக அசைவியக்கத்தின் போது இழக்கப்படும் சமூகப்பெறுமானங்கள் தொடர்பாகத் தொடர்ச்சியாக செயற்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றார்கள். தலித் சமூகங்கள் ‘அடையாளத் துறப்பை’ மேற் கொண்ட மையை வெவ்வேறு புள்ளி களில் வைத்து பரவலாக ஆய்வுக்கு உட்படுத்த வேண்டியுள்ளது. இவ்வாறான சமூக இயக்கம் ஒரு வகையில் அவரவர் தெரிவு என்ற போதிலும் அவற்றின் சாதகபாதங்களைப் பேசுவதும் பாதகங்களுக்கு எதிராகத் தொடர்ச்சியாகச் செயற்படுவதும் மிக முக்கியமானது.

தலித் விடுதலை என்பது தலித் அடையாளத் துறப்பை மேற்கொள்வதல்ல. தலித் அடையாளப் பேணுகை யுடன் தலித் பண்பாடு, தலித் வரலாறு, தலித்திய வாழ்வு முறைகளுக்கான கட்டமைப்புக்களை ஏற்படுத்திக்கொள்வதனூடான சமத்துவமே தலித் விடுதலை. தலித் மக்களைத் பண்பாடற்றவர்களாகவும், தனித் துவமான வாழ்வு முறையற்றவர்களாகவும் நினைக்கும் போக்கே ‘வெள்ளாளமயமாதல்’ மனநிலையின் அடியில் இருப்பது. ஆதிக்க சாதிகள் மத்தியில் வேலை செய்பவர்கள் கரிசனை கொள்ள வேண்டிய பகுதி

‘மற்றமையை ஏற்றுக்கொள்ளாதல்’ தொடர்பானது. மாறாக ‘மற்றமையைத்’ தனக்குள் கரைத்துக்கொள்ளாதல் ஒரு வித ‘காலனித்துவமாகவே’ கருத வேண்டும். கடந்த இலங்கைத் தேர்தலில் ‘சிறுபான்மைத் தமிழர் மகாசபை’ போட்டியிட்ட போதிலும், வாக்குகளை பெறமுடியாமலான முக்கிய காரணங்களில் இதுவும் ஒன்று. தலித் அடையாளங்கள் கரைக்கப்பட்ட சமூகமாகவே தற்போதைய தலித் சமூகம் காணப்படுகின்றது. ஆக, இனிமேல் தலித் விடுதலை தொடர்பான செயற்பாடுகளின் போது

வேலை இரட்டிப்பாகின்றது. ‘வெள்ளாள நீக்கம்’ செய்வதனூடாக அதாவது தலித் சமூகங்களது தனித்துவத்தை மீட்டெடுப்பதுன் ஊடாகவே தலித் அரசியலைச் செய்ய முடியும். பின் காலனித்துவம் மற்றும் பெண்ணியப் பிரதிகள் தத்தமது அரசியலில் மேற்கண்ட விதத்தில் இயங்கியிருப்பதைக் காணலாம். ‘எட்வோர்ட் சைட்’ இன் ஓரியன்டலிசம் கருத்தியலில் இருந்து ‘சபல்ரன் குழுவின’

பிரதிகள் வரை ‘காலனிய நீக்கம்’ தொடர்பாக உரையாடப்பட்டுள்ளது. மூன்றாமுலக நாடுகள் தம்மை ‘காலனிய நீக்கம்’ செய்து கொள்வது தொடர்பான ஏராளமான பிரதிகளை உற்பத்தி செய்துள்ளதை நாம் அறிவோம். இதற்குச்

சமாந்தரமாகவே ஈழத்து தலித் சமூகங்கள் தொடர்பான விடயங்களைப் பார்க்கவேண்டும்.

மேற்படி இருவித பார்வைகளிலுமுள்ள சாதகங்களும் பாதகங்களும் மிக விரிவாக உரையாடப்பட வேண்டியுள்ளது. முதலாவது, தீண்டாமையின் வீரியத்தைக்குறைக்கும் நோக்கோடு செய்யப்பட்ட விடயங்கள் தொடர்பானது. அதன் காரணமான சாதகமான விளைவுகள் எவை? பாதகமான விளைவுகள் எவை? என்பது தொடர்பான உரையாடல்கள் மேலும் மேலும் நிகழ்த்தப்பட வேண்டியுள்ளது.

அதே நேரம், இரண்டாவது பார்வையில் இருந்தான உரையாடல்கள் கருத்தியல் தளத்தில் தலித் அரசியலை மேலும் பலப்படுத்தும்.

புலிகள் காலத்தைய நடவடிக்கைகளில், சமூகத்தில் சாதியத்தின் விளைவுகள் தொடர்பாக இன்னமும் விரிவான பார்வையில் உரையாடப்பட வேண்டியுள்ளது. சம்பவங்களை மட்டும் மையமாக வைத்து, இடம்பெறும் உரையாடல்கள் தலித் அரசியலுக்கு ஒருபோதும் வலுச்சேர்க்கப் போவதில்லை. ‘வரையறுக்கப்பட்ட எதிரியை’ நோக்கிய நகர்வுகள் ஒரு கட்டத்தில் பிரதிநித்துவ அரசியலுடன் முடிந்து போய்விடும் அபாயம் உள்ளது. ‘எதிரியை வரையறை செய்து கொண்டு’ தலித் கருத்தியலை வளர்த்தெடுக்கப் படுவதை விட, சகல ஒடுக்குமுறைப் புள்ளிகளில் இருந்தும் கட்டமைக்கப்படும் நிலை சாத்தியப்படும் போது ஈழத்து மைய அரசியலாக தலித்திய அரசியல் மாற்றம் பெறும் என்று உறுதியாகக் கூற முடியும்.

எழுநா - நிகரி இணைந்த வெளியீடு

மஞ்சள வெடிவர்தனவின் தலைப்பற்ற தாய்நிலம் கவிஞர் குழுவின

மஞ்சளவின் கவிதைகள் நுட்பமானவை. சிங்கள சமூகத்தின் இயலாமையையும் மெளனத்தையும் நோக்கிச் சொல்லடிகளை வீசுபவை. சிறகுகள் வெட்டப்பட்ட பறவைகளைப் பாடுபவை. உடையாத கனவுகளின் கண்ணாடிகளைத் தேடுபவை. கரைந்து போகும் புன்னகைகளைத் துயருடன் பாடுபவை. தமிழ்த் தோழர் களுடனான நெருக்கத்தை இரங்கலுடனும் அளப்பரிய துயரத்துடனும் வடிப்பவை.

- கவிஞர் சேரன்

சோழனும் காணாத கடற்பாடைகள்

அருணன் நடராஜா

உலகத்தின் திசையெங்கும் விரிந்த ஈழத்தவர்களின் அகதிப் பயணங்களில் மலேசியாவிற்கு ஒரு குறிப்பிடத்தக்க இடம் உண்டு. கனடா ஆகட்டும், லண்டன் ஆகட்டும், பிரான்ஸ் ஆகட்டும் பயண வழியில் மலேசியா ஒரு சத்திரம். அப்படித்தான் எனக்கும்.

பயணங்கள் பற்றி என்னிடமும் நிறையக் கனவுகள் இருந்தன. ஆனால் காலம் நிலம், நீர், ஆகாயமென ஆபத்தான பயண மொன்றை என்னில் திணிக்கும் என எதிர்பார்த்த திருக்கவில்லை. நம்பிக்கைகளின் அழிவில் அது தனது வேலையைக் காட்டுகிறது. 2009 மார்ச் மாதத்தில் வலைஞர் மடத்தில் இராணுவம் புகுந்தபோது எல்லாம் முடிந்தது என்று தலையில் கைவைத்து உட்கார்ந்த அண்ணர் ஒருவரிடம், “ஏன், முள்ளிவாய்க்கால் இன்னமும் இருக்குத்தானே..” என்று கேட்டவன், முள்ளிவாய்க்காலும் முடிந்த

இரண்டு வருடத்தில், இனி எதுவும் இல்லையென்று சிதைந்த பழைய நம்பிக்கைகளை கைவிட்டு புதிய நம்பிக்கைகளைச் சமந்தபடி புறப்பட்டிருக்கிறேன்.

மலேசியாவில் இமிக்ரேஷன் விசாரணைகளை முடிக்கும் வரைக்கும் நானொரு ஆசிரியன். முள்ளிவாய்க்கால் வரையான யுத்தத்தில் அகப்பட்டு, உடலும் மனமும் இயல்பிழந்து, முகாம்களில் அலைக்கழிந்து வெளியேறிய தோற்றத்தில் எங்கேனும் ஓரிடத்தில், ஆசிரியக்களை தெரிந்திருக்க வேண்டும். விமான நிலையத்தை விட்டு வெளியேறிய பத்தாவது நாள் இந்தோனேசியாவில் இருந்தேன்.

0 0 0

இந்தோனேசியாவின் ஜாவா தீவில் போகோர் என்றொரு இடம் உல்லாசப் பயணி

களால் எப்பொழுதும் நிறைந்திருக்கிற குறிஞ்சி நிலம். அங்குதான் சீசருவா கிராமம் இருக்கிறது. மலேசியாவில் இருந்து நீராலும் நிலத்தாலும் சீசருவாவுக்கு வந்து சேர்ந்திருந்தேன்.

சீசருவா தெருக்களில் இறங்கிய இரண்டு நிமிடத்தில் யாராவது இலங்கைத் தமிழரிடத் தில் நீங்கள் முட்டுப்பட வேண்டும் பயணத்தை எதிர் பார்த்து, ஒரு வருடத்திற்கும் மேலாக சீசருவாவில் தங்கியிருக்கின்ற மனிதர்கள் ஏராளம். அடுத்த வாரம், அடுத்த மாதம் என்று பயணம் இழுப்பட்டுக் கொண்டு போவதில், சற்று நம்பிக்கைகள் தூர்ந்து போயிருந்தாலும், கார்ட்ஸ் விளையாடுவது, நெட் கபேயிற்கு போவது, பிறந்தநாள் பார்ட்டி செய்வது என்று காலத்தை ஓட்டிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

சீசருவாவில் தமிழ்ப் பிறந்த நாட்கள் அடிக்கடி வந்தன. நான், சசி, மோகன் எல்லோரும் அலங்கார வேலைகளைப் பொறுப்பெடுத்து நடாத்துவோம். பலூன் கட்டுவதில் சசி ஆள் விண்ணன். ஒரு கலை இயக்குனருக்குரிய நேர்த்தியோடு எல்லாப் பார்வைக் கோணங்களிலும் நின்று பார்த்து, பலூன் கட்டுவார். நல்லாயிருக்கு, நல்லாச் செய்திருக்கிறீங்கள் என்ற ஒரு வார்த்தைதான் அவருக்கான கூலி. அது போதும் அவருக்கு.

சிறுவர்களின் பிறந்தநாட்களில், படம் எடுக்கும் போது அவர்கள் தங்கள் கைகளில், உயிரோடு இல்லாத அம்மாவின் படத்தையோ அல்லது அப்பாவின் படத்தையோ ஏந்தியிருப்பார்கள். அப்போது யாருக்கும் அலங்காரங்கள் தெரியாது. பலூன்களின் நிறங்களும் தெரியாது. கண்கள் கலங்கியிருக்கும். கலகலப்பற்ற நிகழ்வுகளாக அவை மாறிவிடும்.

தனியே தமிழர்கள் என்றில்லை. ஈரான் இராக் ஆப்கான் வியட்நாம் என்று யுத்தம் தின்ற நாடுகள் அனைத்திலுமிருந்து மனிதர்கள் புதியதும், கனவுகளை விழுங்காததுமான வாழ்வொன்றைத் தேடி அங்கே தங்கியிருந்தார்கள். ஒன்றிரண்டு சிங்களக் குடும்பங்கும் தங்கியிருந்தன.

அர்த்தமில்லாத வாழ்க்கையாகத்தான் சீசருவாவில் போய்க்கொண்டிருந்தது. இந்தக் கிழமை புறப்படுகிறோம் என்று கதைகள் வரும். ஒரே பரபரப்பாயிருக்கும். பிறகு சத்த மில்லாமல் அது அமிழ்ந்து விடும். படகு வாங்குவதற்காக இந்தோனேசியன் ஒருவனை ஒழுங்கு படுத்தியிருந்தார்களாம். அவன் காசைச் சுருட்டிக்கொண்டு கம்பி நீட்டிவிட்டானாம். இப்பிடயே காலம் ஓடியது. பிறகொரு நாள் கிடைத்த தகவலில் அடுத்த கிழமை நிச்சயம் பயணம் என்றிருந்தது.

என்னிடம் இரண்டு பைகள் மட்டுமே இருந்தன. மற்றவர்கள், இந்தோனேசியாவில் வாங்கிய உடுப்பு, உலர் உணவு என்று நிரப்பி நான்கைந்து பைகளை வைத்திருந்தார்கள். மூன்று மணிக்கு வாசலில் வந்து நிற்பதாக வாகனக் காரன் தொலைபேசினான்.

உப்பிப் பெருத்த பைகளை முதுகில் சுமந்து கொண்டு 1770 இல் கப்டன் குக் ஆரம்பித்து வைத்த அவுஸ்ரேலியா நாடு காண் பயணத்தை நாங்கள் ஆரம்பித்தோம். தனது இராச்சியங்களை மேலும் விரிபு படுத்த குக் பயணித்தார். நாங்கள் இருந்த இராச்சி யங்களை இழந்து பயணிக்கிறோம்.

“ஆர்ப்பாட்டம் இல்லாமல் ஏறுங்கோ” என்று வாகனத்தில் இருந்தவர் சொன்னார். அவரும் எங்களோடு பயணிக்கிற ஆள்தான். ஆனாலும் நெருக்கடி நேரங்களில் எந்தக் குச்சொழுங்கை கிண்டுவதற்கு வசதி என்ற சூக்குமங்கள் தெரிந்தவர். ஜகார்த்தாவில் இரண்டு வருடங்கள் சுழன்றிருக்கிறார்.

டிரைவர் மஞ்சள் நிறத்தில் தாடி மீசையின்றி மொழு மொழுப்பாக இருந்தான். ஏறும்போது பக்கத்து வீட்டுப் பெண்கள் கண்டுவிட்டார்கள். யாராவது கண்டால் ஜகார்த்தாவிற்கு வீடு மாறுவதாகச் சொல்ல வேண்டுமென்று முதலே திட்டமிட்டிருந்ததால் ‘ஜகார்த்தா ஜலாங்’ ‘கமி ருமா டி ஜகார்த்தா.’ என்று கோர்த்து கோர்த்து சொல்லிவிட்டு புறப்பட்டோம்.

போகோரிலிருந்து ஜகார்த்தா நோக்கி கார்கள் புறப்பட்டன. நான்கு முதல் ஐந்து வரையான குடும்ப ஆட்களுக்கு ஒரு கார் படி சுமார் 20 கார்களில் பயணம். ஜகார்த்தாவில் ஒரு நகரப்பகுதிக்கு வந்தபோது இரவு ஏழு மணியானது. இடையில் வந்தாச்சா வந்தாச்சா என்று இரண்டு தடவைகள் போன் செய்து விட்டார்கள். டிரைவரான இந்தோனேசியனுக்கு இறங்க வேண்டிய சரியான இடம் பிடிபடவில்லை. போனில் கதைத்துக் கொண்டு சுற்றி சுற்றி ஓடினான். ஓரிடத்தில் இரண்டு நீள சொகுசு பஸ்கள் நின்றன. காரை அவற்றின் அருகில் நிறுத்திய பத்தாவது வினாடி நாங்கள் பஸ்க்குள் இருந்தோம். பொதுகளும் ஏற்றப்பட்டன.

நேரம் இரவு 7.30. இரண்டு பஸ்களும் புறப் பட்டன. பஸ்ஸின் திரைச் சீலைகள் இழுத்து விடப்பட்டு ஜன்னல்கள் மூடப்பட்டன. உள் விளக்குகள் அணைக்கப்பட்டன. வெளிச்சமான இடங்களைக் கடக்கும் போது யார் யார் வருகிறார்கள் என பார்த்துக் கொண்டேன். சந்திரன், லக்சன், தீபன், ஆளவந்தான், அரவிந்தன்.. என

‘கடைசி வரிசை’ ஒரு களையாகத்தான் இருந்தது. நானும் அவர்களுடன் சேர்ந்து கொண்டேன்.

நகரப் பகுதியிலிருந்து விலகி பஸ் ஓடிக் கொண்டிருந்தது. வாகன நெரிசல் பெரிதாக இல்லை. நள்ளிரவு 12 மணி தாண்டியது. ‘இன்னும் ஒரு மணித்தியாலம் ஓடோணும்’. என்றான் ரதீஸ். முன்னரும் ஒருமுறை புறப்பட்டு இடையில் மாட்டிக் கொண்டவன் அவன். அப்பொழுது பாய்ந்தோடி ஒன்றிரண்டு மதில்கள் பாய்ந்து, ஒரு வீட்டின் பின்னால் சேற்றுக்குள் சத்தம் போடாமல் பதுங்கியிருந்து பொலிஸ் நடமாட்டம் குறைந்த நேரம் பார்த்து ரக்ஸி பிடித்து தப்பி வந்தவன். சுழியன். இவ்வளவிற்கும், பொல்லுட் ரெயினிங் கூட எடுத்தவனில்லை. கடைசி வரை குடத்தணையில் இருந்தவன். ஆனால் அவனது துணிகர தப்பி யோட்டத்திற்குப் பிறகு ஒருவேளை அவன் “அங்கை” இருந்திருப்பானோ என்று சின்னச் சந்தேகம் எனக்கிருக்கிறது.

பஸ் பயணப்பாதையில், தென்னை மரங்களும் வெள்ளை மணலும் தெரிகிறது. கிட்டத்தட்ட வந்துவிட்டோம். முன்னாலிருந்த இந்தோனேசியன் எழுந்து நின்று சின்ன உரை ஆற்றுகிறான். அதன் தமிழ் சுருக்கம் வருமாறு.

“வாகனத்தை நிறுத்திய உடன் வேகமாக இறங்கி பொதிகளோடு இடப்பக்கமாக இருக்கிற பாதையில் நகர வேண்டும். வேகம்தான் வெற்றியைத் தீர்மானிக்கும்.”

நம் ஆட்களைப் பார்க்கிறேன். பொதிகளைச் சுமந்தபடி பென்ட் மூவ் இலும் டக் பொக்கிலும், நகர்ந்து கொண்டிருந்தார்கள். இந்தோனேசியன் எதிர்பார்த்ததை விட வேகம்தான். யாரும் தடக்கி வழவில்லை. அருளக்கா மகளையும் இரண்டு பைகளையும் சுமந்தபடி நடக்கின்றா. அவவுக்கு ஒரு கால் இல்லை. அது போருக்கு காணிக்கையாக போய்விட்டிருந்தது.

நீண்டதூரமில்லை. அருகில் தண்ணீர் தெரிகிறது. நான்கு சிறிய படகுகளில் ஏற்றப்படுகிறோம். பயணத்தில் இதுவொரு முக்கியமான புள்ளி. இந்தோனேசியன் நேவிக்கு சிறு அசுமாதத்தையும் காட்டக் கூடாது. ஒருவேளை அவன் உசாராகி வந்தானென்றால் அவ்வளவும் தான்.

உலகின் மோசமான சிறைகளில் இந்தோனேசிய சிறைகளுக்கும் முக்கிய இடம் உண்டு. குப்பையான, தொற்று நோய்கள் உடனே பரவக்கூடிய சூழல் என்றும், ஆட்களை மோசமாக நடாத்துகிற சிறை அலுவலர்கள் என்றும் அவை அறியப்பட்டிருந்தன. எனக்கு அதுபற்றிய யோசனைகள் பெரிதாக இல்லாவிட்டாலும், பிடிபட்டால் திரும்பவும்

முதலேயிருந்து தொடங்க வேண்டும் என்ற யோசனையும், அதற்கு இரண்டு மூன்று வருடங்களாவது எடுக்கும் என்பதும் தான் அந்தரமாக இருந்தது. எத்தனை தரம்தான் ஒருவன் முதலேயிருந்து தொடங்க முடியும்.

ஆனந்தன் ஒரு காலோடு படகில் ஏறச் சிரமப்படுகிறார். கை கொடுத்து ஏற்றி விடுகிறேன். பொதிகளையும் அவரிடமிருந்து வாங்கி படகில் வைத்தேன். ஒவ்வொரு படகு களிலும் நூலைந்து இந்தோனேசியர்கள் இருந்தார்கள். படகுகள் மெதுவாக நகரத் தொடங்க ஒரு பையை நீட்டிக் கொண்டு வந்தார்கள். “இந்தோனேசியப் பணம் இனித் தேவையில்லை. இதற்குள் போடுங்கள்.” என்னிடம் முப்பதாயிரம் மட்டும் இருந்தது. கொடுக்காவிட்டால் கடலில் தூக்கிப் போடுவார்களோ என்றொரு நினைப்பு வந்தது.

எனக்கு நீந்த முடியும். சுமார் நூறு மீற்றர்கள் வரை நீந்துவேன். ஆனால் அவுஸ்ரேலியா எத்தனை

“

கப்பல் எனக்கு ஏமாற்றமாகத்தான் இருக்கிறது. இருந்தாலும் பரவாயில்லை. ஆடாமல், ஆடினாலும் கவிழாமல், கவிழ்ந்தாலும் தாழாமல் எங்களைக் கொண்டுபோய் சேர்த்து விட வேண்டும்.

”

ஆயிரம் கிலோமீற்றர் என்று தெரியவில்லையே.. பணத்தைக் கொடுத்தேன்.

சிறிய படகுகள் பத்து நிமிடங்கள் நீரில் நகர்ந்து, கப்பலும் இல்லாத படகும் இல்லாத ஒரு கலத்தை அடைந்து நின்றது. எழுபது அடி நீளத்திலும் பன்னிரண்டு அடி அகலத்திலும் அது இருக்கலாம். கீழ்தட்டும் மேற்தட்டும் இருக்கிறது. பழைய கலம். எங்கேயோ அறா விலைக்கு வாங்கியிருப்பார்கள் போல. கிரான்ட்மா என்று பெயராம். ஆட்கள் அதற்குள் மாற்றப்படுகிறார்கள். பொருட்களை எழுந்த மானத்திற்கு தூக்கித் தூக்கி எறிந்தார்கள்.

அசோக் அண்ணன் கபினுக்குள் போன பிறகு எஞ்சின் இரைகிற சத்தம் கேட்கிறது. நான், ஆளவந்தான், தீபன், லக்ஷன், சசி எல்லோரும் மேல் தட்டில் ஏறிக் கொள்கிறோம். வானம் நட்சத்திரங்களோடு விரிகிறது. முன்னொரு காலம், இராஜேந்திர சோழன், இந்தோனேசியாவின் தீவுக் கூட்டங்கள் வரை கப்பலில் வந்து தனது கொடியை நாட்டிச் சென்றிருந்தானாம்.

அவற்றை முன்னர் பாடப்புத்தகங்களில் படிக்கும் போது ஆச்சரியமாயிருக்கும். இன்றைக்கு இந்தோனேசியாவையும் தாண்டி, இராஜேந்திரன் காணாத கடற் பாதைகளின் ஊடாக பயணிக்கப் போகின்றோம்.

கப்பல் எனக்கு ஏமாற்றமாகத்தான் இருக்கிறது. இருந்தாலும் பரவாயில்லை. ஆடாமல், ஆடினாலும் கவிழாமல், கவிழ்ந்தாலும் தாழாமல் எங்களைக் கொண்டுபோய் சேர்த்து விட வேண்டும். இப்படி அவுஸ்ரேலியா புறப் படுகின்ற பல படகுகள் போய்ச் சேர்ந்த பிற்பாடோ, வழியில் கடற்படையால் மீட்கப்பட்ட பின்னரோதான் செய்திகள் வருகின்றன. போய்ச் சேராத பல படகுகளின் கதைகளை அலைகளும் ஆழக் கடலும் மட்டுமே அறிந்து வைத்திருக்கின்றன.

சேகுவராவையும் அவரது குழுவையும் இப்படி யொரு கப்பல்தான் கியூபாவிற்குள் கொண்டு போய் சேர்த்தது என ட்ரொஸ்கியின் புத்தக மொன்றில் படித்தது என் நினைவுக்கு வர கூடவே சிரிப்பும் வருகிறது.

எஞ்சின் இரைந்து கொண்டிருக்கிறதே தவிர கிரான்ட்மா நகர்ந்ததாகத் தெரியவில்லை. கபினுக்குள் அசோக் அண்ணன் கத்துகிறார். “கூலிங் பம் வேல செய்யுதில்ல. தண்ணி இழுக்கிறது காணாது.”

எஞ்சின் சூடேறாமல் பார்த்துக் கொள்வது கூலிங் பம் இயந்திரத்தின் வேலை. அது சரியாக தொழிற்படாவிட்டால் எஞ்சின் இறுகிவிடும். துரையண்ணன் உள்ளே சென்று என்ன ஏதென்று பார்க்கிறார். ஆள் பேசாலைக்காரன். இன்னும் விஷயம் தெரிந்த ஆக்கள் போய்ப் போய்

வருகிறார்கள். இந்தோனேசியர்கள் ஒரு முடிவுக்கு வந்து பம்மைக் கழற்றி கரைக்கு கொண்டு சென்று திருத்தி வருவதற்காக யாரோடோ தொலைபேசுகிறார்கள்.

சனங்களுக்குள் புறு புறுப்புத் தொடங்குகிறது.

‘இந்த நேரத்தில எங்கடா மெக்கானிக்கப் பிடிக்கப் போறாங்கள்’ ஆளவந்தான்.

‘இப்பிடி லேற் ஆகிக் கொண்டு இருந்தா நேவி வந்திடுவான்’. ரதீஸ்.

‘பிடிச்சானோ 2 வரியம் உள்ளுக்கை.’ இன்னொருவர்.

இந்தோனேசியர்கள் கழற்றிய இயந்திரத்தை ஒரு படகில் கொண்டு புறப்பட எல்லோருக்கும் ‘உள்ளுக்கை’ ஞாபகம் வருகிறது. இடையில் சற்றும் மனம் தளராத விக்கிரமதித்தன்கள் ஒன்றிரண்டு பேர் அங்கிருந்த பழைய கூலிங் பம்மைப் பொருத்தி நோண்டிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

நேரம், நள்ளிரா 2.30

ஒபரேஷன் என்டர் பேயில சொல்வது போல ‘ஒருவரும் எழும்பி நிக்க வேண்டாம்’ என்று அசோக் அண்ணன் சொல்கிறார். “பம் திருத்திக் கொண்டிருக்கினம். விடிய ஆறு மணிக்கு முன்னம் வந்திடுவினம்.”

நாங்கள் நீட்டி நமிர்ந்து படுக்கின்றோம். எங்களது எதிர்காலம் எப்படி இருக்கப் போகின்றது என்பதை தீர்மானிக்கின்ற தருணங்களாக அவையிருந்தன. எதிர்பாராத திருப்பங்களோடு நகர்கிற வாழ்க்கை நாடகத்தில், இப்பொழுது வெறும் கூலிங் பம் முக்கிய பாத்திரத்தை நடித்துக் கொண்டிருக்கிறது.

அதிகாலை நான்கரை இருக்கலாம். “மேல படுத்திருக்கிற ஆட்களை இறங்கட்டாம்” என்று சசி வந்து சொல்லிவிட்டுப் போகிறான். எல்லோரும் இறங்கினோம். ஒரு படகில் கறுப்பு மனிதர்கள் நிறைய இருப்பதைப் பார்த்து யாரும் நேவிக்கு அறிவித்து விடலாம் என்பதால் புறப்படும் வரை அனைவரையும் ஹச்சிற்குள் வைத்திருக்க அசோக் அண்ணன் முடிவெடுத்தார்.

ஹச், என்பது படகின் கீழ்தளம். கிட்டத்தட்ட ஒரு பாதாள அறை மாதிரி. மேலே மூடி ஒன்றால் மூடப்பட்டிருக்கும். பெரும்பாலும் ஹச்சிற்குள் பொருட்களைத்தான் வைத்தெடுப்பார்கள்.

அவசரத்திற்கு ஆட்களும் இருக்கலாம். என்ன.. மூடு பதுங்கு குழியை விட பயங்கரமான வெக்கையாக இருக்கும். மூச்சு விட முடியாது.

சுரேன் ஹச்சிற்குள் இறங்கி, கீழ் இறங்குகிற பெண்களைத் தாங்கி இறக்கினான். ஒரு அர்ப்பணிப்போடு அதைச் செய்தான் என்று நினைக்கிறேன். சற்றுத் தள்ளி நின்று சசி உன்னிப்பாக சுரேனைப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றான். என்னவோ, இறங்குகிற பெண்களுக்குள் தனது ஆள் இருப்பது போலவும் ஆளை சுரேன் எப்படி கையாளுகிறான் என்பதை நோட்டம் விடுவது போலவும் அந்தப் பார்வை இருந்தது. “ஆண்டவரே, இந்தக்கப்பலுக்கை ஒரு பொம்பிளைப் பிரச்சனை ஏற்படாமல் காத்தருளும்” என்று நான் வேண்டிக்கொண்டேன்.

எல்லோரும் இறங்கிய பிறகு கடல் தெரிந்த சுரேன், ரதீஸ், துரை அண்ணன், சசி, நிசாந்தன் ஆகியோர் அசோக் அண்ணனுடன் மேலேயே நின்றார்கள்.

நேரம் காலை ஐந்து ஆகிக்கொண்டிருந்தது. ஹச்சுக்குள் நிலைமை மல்லாவி பஸ் கணக்கில் இருந்தது. ஒருவரின் காலுக்குள் மற்றவரின் தலையும் ஒருவரின் கையில் இன்னொருவரின் பையுமென ஒரே இறுக்கம். மொத்தம் எண்பது பேர் அடைபட்டிருந்தார்கள். வெளியே போவமென்றால் நாலைந்து பேரின் தலையை மிதிக்க வேண்டிவரும். ஹச் மேல் மூடியும் மூடப்பட்டிருந்தது. ஒரு ஓரமாக உடலைச் சரித்தேன்.

வெளியே ஆட்களின் நடமாட்டம் கேட்கிறது. பவான் மெதுவாக மூடியைத் திறந்து இந்தோனேசியன்கள் திரும்பியதை உறுதிப்படுத்தினார். நேரம் ஆறு மணி ஆக, இனி வானம் வெளிக்கத் தொடங்கும். மேலும் தாமதிக்க முடியாது. ஏற்கனவே “கவனித்து” வைத்திருக்கிற நேவியினரின் ஷிப்ட் முடியலாம். இனிவருபவன் எப்படியென்றும் தெரியாது. அவர்களையும் கவனிக்க வேண்டியேற்படலாம்.

எஞ்சின் திரும்பவும் இரைகிறது. கிரான்ட்மா அசைவதை, அதன் அடிவயிற்றில் இருந்து உணர் முடிகிறது. ஹச்சின் மூடியைத் திறந்து பார்த்தேன். வெளியே இன்னமும் பரபரப்பாகவே இருக்கிறது. ஒரே எத்தில் வெளியே வந்தேன். பதுங்கு குழியை விட்டு வந்ததைப்போல இருந்தது. வெளியே ரதீஸ் படுத்திருந்தான். அருகாக படுத்துக் கொண்டு வானத்தைப் பார்த்தேன். தெளிவாயிருந்தது.

கிரான்ட்மா வேகமெடுக்கிறது. ஹச்சிற்குள் இருந்து ஒவ்வொருவராக வெளியே வருகிறார்

கள். யாரும் பெண்கள் வெளியே வர விரும்பினால் அவர்களுக்கு உதவுவதற்காகவே பொறுப்புணர்ச்சியோடு சுரேன் வாசலில் படுத்திருக்கிறான்.

பணிஸ் பிஸ்கட் பைக்கற்றுகளை உடைத்து, ரதீஸ் பெண்களுக்கும் சிறுவர்களுக்கும் விநியோகிக்கத் தொடங்கினான். அவன் வேர்ல்ட் விஷனில் வேலை செய்தவன். இந்தமாதிரியான வேலைகள் நன்றாக ஓடும்.

நான் கபின் பக்கம் போகிறேன். அலைகள் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக பெரிதாகுகின்றன. கிரான்ட்மா அலைகளில் ஏறி இறங்கிப் போய்க் கொண்டிருக்கிறது. சமயங்களில் ஆடுகிறது. கபினுக்குள், நீண்ட முடி வளர்த்திருந்த இந்தோனேசியன் ஒருவன் அசோக் அண்ணனுக்கு ஜி பி எஸ் பற்றி விளக்குகிறான். அசோக் அண்ணன் என்னைப் பார்த்து புருவத்தை அசைத்து சின்ன சிரிப்பு சிரிக்கின்றார்.

“

ஒருவரின் காலுக்குள் மற்றவரின் தலையும் ஒருவரின் கையில் இன்னொருவரின் பையுமென ஒரே இறுக்கம். மொத்தம் எண்பது பேர் அடைபட்டிருந்தார்கள். வெளியே போவமென்றால் நாலைந்து பேரின் தலையை மிதிக்க வேண்டிவரும்.

”

இப்பொழுதுதான் பார்க்கிறேன். கிரான்ட்மாவில் தொடுத்து ஒரு சிறிய படகு பின்னாலே இழுப்பட்டு வந்து கொண்டிருக்கிறது. அதற்குள் ஐந்து பேர் இருந்தார்கள். படகின் கயிறுகளை வெட்டிவிட்டு கிரான்ட்மாவிற்கு அருகில் வருகிறார்கள். அதிலிருந்து அறுபது வயதுகளில் ஒரு இந்தோனேசியக் கிழவனும் இன்னொரு இளைஞனும் எமக்குள் ஏறிக்கொள்ள, இங்கிருந்த இந்தோனேசியர்கள் இறங்கிக் கொள்கிறார்கள். அவர்களில் ஒருவன் ஆங்கிலத்தில் சொல்கிறான். “நாங்கள் திரும்பிச் செல்கிறோம். எங்களில் இருவர் உங்களோடு இணைந்து இறுதி வரை வருவார்கள். மகிழ்ச்சியான பயணம் வாய்க்கட்டும்”

அவர்களுக்கு கொடுப்பதற்காக எல்லோரும் காசு சேர்த்தார்கள். ரோஸ் நிறத்தில் தாள்கள் குவிகின்றன. ஒரு ரோஸ் தாள் ஒரு இலட்சம். இந்தோனேசியனை அழைத்து அவனிடம் கொடுக்கிறார்கள்.

ஆளவந்தான் என்னிடம் எவ்வளவு இருக்கின்றது என்று கேட்டான். “நான் முன்னமே போட்டில்

வைச்சுக் குடுத்திட்டேன். இப்ப ஒன்றும் இல்லை” என்று பொய் சொன்னேன். அப்படிச் சொன்ன பிறகு ஒரு மாதிரி இருந்தது. உண்மையில் என்னிடம் ஒரு சதமும் இல்லைத்தான். ஆனால் கையில் ஒரு மோதிரம் இருந்தது. அரைப்பவுண். முதன் முதலாக வன்னியில் வன வளத்தில் மீள் வனமாக்கல் உதவி அலுவலராக வேலை செய்த போது வாங்கியது. அதனைக் கொடுக்க மனம் வரவில்லை.

சிறு படகுக்கு இறங்கிய இந்தோனேசியன்கள் தங்களது படகைத் திருப்புகிறார்கள். அது கொஞ்சம் கொஞ்சமாக காணாமற்போனது. கிரான்ட் மாவிலிருந்தவர்கள் அவர்களுக்கு கையைக் காட்டுகிறார்கள். நன்றி உணர்ச்சி பெருக்கெடுத்து ஓடியது என்றுதான் சொல்ல வேண்டும்.

கிரான்ட்மா பள்ளத்தில் விழுந்த மாதிரி ஒரு குலுக்கு குலுக்கியது. பெரிய அலையொன்று

அதனைக் கடந்தது. பக்கவாட்டில் இருந்து தண்ணீர் உள்ளேறியும் இருந்தது. கையைக் காட்டிக் கொண்டிருந்தவர்களின் சத்தத்தைக் காண வில்லை.

இனி நேவி வரமாட்டான் என்றார் பவான் அண்ணா. அவர் அனுபவசாலி. முன்னரும் இந்தியாவிலிருந்து அவுஸ்ரேலியாவிற்குப் புறப்பட்டு இடையில் வழிகள் மாறி, கடலோடு அள்ளப்பட்டு இந்தோனேசியாவின் ஆளரவம் இல்லாத தீவொன்றினுள் கரை சேர்ந்திருந்தார். பத்து நாட்களாக நேவி காணும் வரை ஒழுங்கான சாப்பாடும் தண்ணீரும் இருக்கவில்லை. சுட்ட நத்தைகளும் மீன்களுமே உணவாகின. நேவிக் காரன் அவரைப் பிடித்துக் கொண்டுபோய் சிறையிலடைத்திருந்தான். அதிலிருந்து மீண்டு இந்தப்பயணத்தில் இணைந்திருக்கிறார். முள்ளி வாய்க்காலில் அவரது இரண்டு பெண்பிள்ளை

களும் இறந்து போயிருந்தார்கள். ஒரே மகனின் இரண்டு கைகளையும் ஷெல் கொண்டு போயிருந்தது. நினைத்தும் பார்க்காத அலைச்சல் களுக்குப் பிறகும் நம்பிக்கையோடு இருக்கிற மனிதர்.

புதிதாக இணைந்திருக்கிற இந்தோனேசிய கிழவனும் இளைஞனும் பெரிதாக கதைப்பதில்லை. அசோக் அண்ணன் கபினைக் கவனிக்கும் போது இவர்கள் எதற்கு வருகிறார்கள் என்று எனக்கு விளங்கவில்லை. கிழவன் கரம்பு சுருட்டு ஒன்றை எடுத்து மூட்டுகிறார். பார்ப்பதற்கு கசநோய் வந்தவர் போல இருந்தாலும் இருமி இருமி சுருட்டை இழுக்கிறார். இடது பக்கமாக கையைக் காட்டி சுமாத்திரா என்று காட்டினார்.

எனக்கு தவிர்க்கவே முடியாமல் ஆச்சே மாநிலம் தான் ஞாபகத்திற்கு வந்தது. எங்கேயோ தன் பாட்டில் கிடந்த முல்லைத்தீவிலேயே சுனாமி என்ன அடி அடித்தது. அப்படி யென்றால் சுமாத்திராவில் என்ன ஆட்டம் ஆடியிருக்கும். லட்சம் பேர் செத்துக்கிடக்கிற படங்கள் காட்சிகளாக ஓடிக்கொண்டிருக்கின்றன. வயிற்றுக்குள் இலேசாக ரிக்டர் அளவுகள்...

என்னை மாதிரி மற்றவர்கள் பயப்படுவதாகத் தெரியவில்லை. சுனாமி ஆழக்கடலில் பாதிப்புக்களை ஏற்படுத்துவதில்லை என்றும் கரையை நெருங்கும்போதுதான் உருக்கொண்டு தாண்டவம் ஆடுகிறது என்றும் கேள்விப்பட்டிருந்தேன்.

என்னிடம் ஒரு சாவுக்கணக்குச் சமன்பாடு உள்ளது. அதை ஞாபகப்படுத்திக்கொண்டேன். “எத்தனைதரம் உயிர் தப்பி இருக்கிறேன்.. சிறுவயதில் நமோனியாகாய்ச்சல். பிறகு கந்தளையில் இருந்து தப்பி ஓடும்போது ஒரு தடவை. கிளாலிக் கடலில் இன்னொரு தடவை. பின்னர் தேவிபுரத்தில்.. கடைசியாக தப்பவே தப்பாது என்றிருந்த முள்ளிவாய்க்கால். இத்தனை இடத்தில் தப்பி இந்தக் கடலில் வந்து சாவதற்கு என்ன அவசியம் இருக்கப் போகிறது என்ற நம்பிக்கையில் மூழ்கிக் கொண்டேன்.

நண்பகல். கடல் காற்றுக்கு வெயில் சூடு தெரியவே இல்லை. அலைகள் பெரிது பெரிதாக வருகின்றன. சுமாத்திரா பின்பக்கமாக மறையத் தொடங்குகிறது. முன்னே கண்ணுக்கு எட்டிய வரை நீலம்.. கருநீலம்..

கிரான்ட்மா சில இடங்களில் பாய்ந்து பாய்ந்து தாண்டுகிறது. அலை செய்கிற விளையாட்டு. அணியப்பக்கம் தூக்குக் காவடிபோல மேலும்

கீழும் ஆடுகிறது. கபினுக்குள் அசோக் அண்ணன் சக்கரத்தை சுழற்றியபடி நிற்கிறார். பின்னால் ஆதவன் மாமா. நாங்கள் 6 நொட்ஸ் இல் போய்க் கொண்டிருப்பதாக ஜி பி எஸ் சொல்கிறது. தொடக்கத்தில் அது 8 ஆக இருந்தது. கடல் கிரான்ட்மாவை தனது கட்டுப்பாட்டின் கீழ் கொண்டு வருவது புகிறது. பெரிதாக அடிக்கிற அலைகளின் தண்ணீர் வெளியே போய்விடும் என்றாலும், எஞ்சின் அறைக்குள் செல்லவும் வாய்ப்புண்டு. இன்னமும் அப்படியான அலைகள் வரவில்லை.

“பிளிச் பம் வேலை செய்யேல்லைப் போல கிடக்கு.” வெளியில் எட்டிப்பார்த்து விட்டு ஆதவன் மாமா சொல்கிறார். நானும் எட்டிப் பார்க்கிறேன். ஒரு குழாயிலிருந்து தண்ணீர் வர வில்லை. ப்ரொப்ளர் இடைவெளிகளுக்குள்ளாக எஞ்சின் அறைக்குள் வருகிற தண்ணீரை பிளிச் பம் வெளியேற்றிக் கொண்டிருக்கும். அது வேலை செய்யவில்லை என்றால் கையால்தான் அள்ளி ஊற்ற வேண்டும்.

துரை அண்ணனும் நானும் எஞ்சின் அறைக்குள் இறங்கினோம். அறை முழுக்க ஓரடிக்குத் தண்ணீர் நிறைந்திருக்கிறது. பிளிச் பம் வேலை செய்யாத சமயங்களில் முன்னேற்பாடாக இன்னொரு வழியிருந்தது. கிணறுகளில் தண்ணீர் இறைக்கிற பம்மை இயக்கி நீரை வெளியேற்றுவதே அது.

துரை அண்ணன் ஆட்களை அழைக்க, நிசாந்தன் நீர் இறைக்கு இயந்திரக் குழாயை இறக்கி இயந்திரத்தை முடுக்குகிறார்கள். அது வேலை செய்கிறது. ஆனால் நீரை உறிஞ்சி வெளித் தள்ளவில்லை. அறைக்குள் நீர்மட்டம் ஏறுகிறது.

அசோக் அண்ணன் மிகச் சாதாரணமா ஆட்களை பிடித்து தண்ணீரை அள்ளி வெளியே ஊற்றுங்கள் என்கிறார். ரதீசும் சசியும் இருபது லீட்டர் பிளாஸ்டிக் கான் ஒன்றின் வாயை பெரிதாக வெட்டியெடுக்கிறார்கள். நானும் துரை யண்ணனும் அறைக்குள்ளேயே நின்றோம். படிகளில் சசி நிற்க ரதீஸ் மேலே நின்றான். நாங்கள் தண்ணீரைக் கோலி சசியிடம் கொடுக்க, அவன் ரதீஸிடம் கொடுக்க அவன் கடலுக்குள் ஊற்றினான்.

இருளாகிறது. இந்தோனேசிய நேவி இனி வருவதற்கில்லை என்பதால் மின் விளக்குகள் போடப்படுகின்றன. எஞ்சின் அறையில் நீர் மட்டம் குறைந்திருந்தது. ஆனாலும் புரொப்ளரிலிருந்து வருகிற தண்ணீர் வந்து கொண்டதான் இருக்கும். அதனால் அங்கிருந்த இளைஞர்கள் அனைவருக்கும் ஒரு ஷிப்ட் என்று நீர் இறைப்பை பிரித்துக் கொடுத்தேன்.

அதுவரை மிதப்பு அங்கி போடாதிருந்தவர்கள், எஞ்சின் அறைக்குள் நீர் வரத்து தெரிந்த வுடன் துடித்துப் பதைத்து அங்கியைக் கொழுவிக் கொண்டிருந்தார்கள். மலேசியாப் பக்கமாக சில கப்பல்கள் மின்னி மின்னிப் போகின்றன. கிரான்ட்மா இந்த வேகத்தில் போனால், இன்னும் இரண்டு நாட்களாவது தாண்டும்.

தேவையான எரிபொருள், உணவு, குடிதண்ணீர், மருந்துப் பொருட்கள் என இருந்தாலும் எஞ்சினில் ஏதாவது தகராறு வந்தால் அல்லது கடலில் ஏதாவது புயல் காற்று என்று வந்தால், படகை நிறுத்தி ஓய்வெடுக்க முடியாது. உயிர் காப்பு அங்கியை அணிந்தபடி சுறாக்கள் திரிகிற கடலில் எத்தனை நாள் தாக்குப் பிடிக்க முடியும்..

அடுத்தநாள் காலை பத்து மணி.

அவுஸ்ரேலிய நேவியின் தொலைபேசி இலக்கம் கிடைக்கிறது. கடலில் இருந்து சட்டர்லைட் தொலைபேசியில் பேசுவதால் வருகிற பிரச்சனையை கிறிஸ்மஸ்தீவில் போனபிறகு எதிர்கொள்ளலாம்.

“

தூரத்தில புள்ளியாக வெளிச்சமொன்று தெரிகிறது. இடையிடையே மின்னுவதால் கடற்படையினராக இருக்கலாம். வேறு கப்பல்களாகவும் இருக்கக் கூடும். வர வர பச்சை வெளிச்சம் பெரிதாகிறது. நேவிதான்.

”

இப்பொழுது அதைப்பற்றி யோசிக்க முடியாது. நான்தான் நேவியின் இலக்கத்திற்கு பேசுகிறேன். பேசுவதல்ல. தரப்பாளில் விழுகிற மழைச் சத்தம், ஊளையிடுகிற காற்று, இரைகின்ற எஞ்சின் சத்தங்களுக்கு எதிராக கத்துகிறேன். எதிர்முனையில் பதில் இல்லை. இன்னொரு முறையும் முயற்சி செய்கிறேன். படபடவென்று படகின் நிலையையும் சனங்களின் நிலையையும் எடுத்துச் சொல்லி உதவி கோருகின்றேன். இம்முறை தகவல் பெறப்பட்டது என்றொரு செய்தி கிடைக்கின்றது. எதற்கும் குறுந்தகவல் ஒன்றையும் அனுப்பிவிடுமாறு ரதீஸ் சொல்கிறான். ஊஷ்ஊ என்பது பொதுவான ஆபத்து நேர குறியீடுதான். ஆனாலும் கடலில் அனுபவமும் முதிர்ச்சியும் உள்ளவர்களுக்கே, அது தெரியும் என்பதால் அப்படியேதும் செய்து பிரச்சனைக்கு உள்ளாகக் கூடாது. படகில் பலர் கை கால்கள் இல்லாமல் உடல் முழுக்க முள்ளிவாய்க்கால் பதிவுகளோடு வருகிறார்கள். அதனால் வீண் சந்தேகங்களும் வரலாம். அதனால் “நாங்கள் கிறிஸ்மஸ்தீவை நோக்கி வந்துகொண்டிருக்கிறோம்.

படகிற்குள் தண்ணீர் வந்து கொண்டிருக்கிறது. மழை பெய்து கொண்டிருக்கிறது. எங்களை காப்பாற்றுங்கள்' என்று செய்தி அனுப்பினேன்.

கடும் காற்றும் மழையும் மோசமாக இருந்தது. படகின் எல்லாப் பக்கமிருந்தும் தண்ணீர் விளாசி அடித்தது. போதாக்குறைக்கு மழை. எல்லோரும் நனைந்த கோழிகளாயிருக்கிறோம். நிலைமை பயங்கரமாவதற்குரிய எல்லா வாய்ப்புக்களும் பிரகாசமாகத் தெரிந்தன.

ஈரானைச் சேர்ந்த குடும்பம் 'ஹோதா' 'ஹோதா' என்று முணு முணுக்கிறார்கள். பிள்ளைகளை அம்மாமார் தமக்குள் அணைத்துக் கொள்கிறார்கள். அவர்கள் பேதலித்துப் போயிருக்கிறார்கள்.

காற்றும் மழையும் ஓய்ந்தபிறகும் அலைகள் விட்டபாடில்லை. ஒவ்வொன்றும் மினி சுனாமி. கிரான்ட்மா சமயங்களில் எழுந்து எழுந்து பறக்கிறது. இன்னமும் 6 நொட்ஸில்தான் பயணிக்கிறது.

மாலை ஆறு மணி,

சற்று முன்னர் விமானமொன்று மேலே பறந்து போனது. ஆதலால் ஒருவேளை அவுஸ்ரேலிய கடற்படையினர் வரக்கூடும். இருள முன்னர் வந்தார்களாயின் நன்று. இல்லாவிட்டால் இரவிரவாக தண்ணீரை அள்ளி ஊற்ற வேண்டியிருக்கும்.

மொத்தப் பயணிகளில் சத்தி எடுக்காதவர்கள் பத்துப் பேரளவுதான். அநேகமாக எல்லோருமே, மலேரியா பீடித்தவர்களைப் போல இருக்கிறார்கள்.

அரைக்கண் மூடியும், அரைவாசி வாய் திறந்து மிருக்க படகினில் அலைகிறார்கள்.

கலாக்கா சுட்டு வந்த பருத்தித்துறை வடைதான் மொறுக் மொறுக்கென்று எல்லோர் வாயிலும் கடிபடுகிறது. அவர் இரண்டு பைகளில் வடையைக் கொண்டு வந்திருந்தார். அதிலொன்றில் எனது சிறிலங்கா கடவுச்சீட்டும் இருக்கிறது. அதனைக் கிழித்து கடலில் வீசுமாறு சந்திரன் அண்ணன் பலதடவைகள் சொல்லிக் களைத்துவிட்டார். கிழிக்காமல் எவ்வளவு தூரம் போக முடியுமோ அவ்வளவு தூரம் போகலாம் என்று விட்டிருந்தேன்.

தூரத்தில புள்ளியாக வெளிச்ச மொன்று தெரிகிறது. இடையிடையே மின்னுவதால் கடற்படையினராக இருக்கலாம். வேறு கப்பல்களாகவும் இருக்கக் கூடும். வர வர பச்சை வெளிச்சம் பெரிதாகிறது. நேவிதான்.

இப்பொழுது கிரான்ட்மாவில் பின்வரும்நிகழ்வுகள் நடக்கின்றன.

இந்தேனேசிய கிழவனும் இளைஞனும் கபினுக்குள் வருகின்றனர். ஜி பி எஸ் கழற்றப் படுகிறது. சட்டர்லைட் தொலை பேசி, வரைபடம், ஜிபிஎஸ் என்பன கடலுக்குள் வீசப்படுகின்றன. அசோக் அண்ணன் கபினை விட்டு வெளியேறி சனங்களோடு சனங்களானார். இப்பொழுது, இந்தோனேசிய இளைஞனே கேப்டன். அந்தக் கிழவரே, இரண்டாவது அதிகாரி.

இளைஞன் சக்கரத்தைப் பிடித்தபடி நிற்க கிழவர் அருகாக முழித்துக் கொண்டு நின்றார்.

இந்தப் பயணத்தில் வேறெவருக்கும் தொடர் பில்லை என்றானது. இந்தோனேசிய இளைஞனே இச் சட்டவிரோத நடவடிக்கைக்கு முழுப் பொறுப்பு ஏற்கிறான். அவனை சிறையில் அடைப்பார்களோ என நினைத்தேன். அவன் தனது குடும்பத்தின் வாழ்க்கைச் செலவுகளுக்காக, இந்தப் பழியை மனமுவந்து ஏற்றுக்கொண்டிருக்கலாம். தனது குழந்தைகளின் எதிர்காலத் திற்கு பணம் சேர்க்கவும் இப்படி ஆகியிருக்கலாம். எதுவோ அவனில் நான் பரிதாபப் பட்டேன்.

அவுஸ்ரேலிய கடற்படையின் கப்பல் தள்ளி நின்று கிரான்ட்மா மீது வெளிச்சத்தைப்

பாய்ச்சுகிறது. அவற்றிலிருந்து இறக்கப்பட்ட ஜெட் எஞ்சின் படகுகள் நுரை தள்ளிக் கொண்டு வருகின்றன. அவற்றுள் கருநீல நிற சீருடை தொப்பிகளோடு அதிகாரிகள் நிற்கின்றார்கள். இரண்டொரு தடவைகள் கிரான்ட்மாவை சுற்றி வந்தார்கள்.

கிரான்ட்மாவில், ஆங்கிலத்தில் பேசுவல்ல அதிகாரியாக நான் எழுந்து நிற்க மற்றவர்கள் அமர்ந்திருக்கிறார்கள். கடற்படைப் படகொன்று நெருக்கமாக வர, அதிலிருந்த அதிகாரியொருவர் எமது படகுக்குள் நுழைய அனுமதி கேட்கிறார். நான் கிரான்ட்மாவின் கப்டனிடம் கேட்க அவன் தலையாட்டுகிறான். அதிகாரி உள்ளே நுழைந்து இந்துசமுத்திரத்தில் முதன் முறையாக எனக்கு ஹாய் சொல்லுகிறார். என்னுடைய பெயர் கேட்டு எழுதப்படுகிறது. கப்டனின் பெயர், தேசியம், படகில் உள்ளவர்களின் தேசியம், எண்ணிக்கை, பெண்கள் குழந்தைகள் நோயாளர்கள், படகின் நிலைமை, பயணம் புறப்பட்ட இடம் காரணம் எல்லாம் கேட்கப்பட்டு எழுதப்படுகின்றன.

“நீங்கள் இந்தப் படகிலேயே கிறிஸ்மஸ் தீவு வரைக்கும் வரப் போகிறீர்களா அல்லது பெரிய கப்பலில் ஏறி வரப் போகிறீர்களா.”

நான் அதனை சனங்களிடம் மொழி பெயர்க்கிறேன். அவர்கள் கடற்படைக் கப்பலில் ஏற சம்மதிக்கிறார்கள்.

“ஆட்களும் பொதிகளும் ஏற்றப்பட்ட பின்னர் நீங்கள் பயணம் செய்து வந்த இந்த படகை அழித்து விடுவதில் ஆட்சேபனை ஏதும் இருக்கிறதா?”

யாருக்கும் ஆட்சேபனை இருக்கவில்லை. பின்னர் அதிகாரி கப்டனிடம் கேள்விகள் கேட்கத் தொடங்குகிறான்.

முதலில் குழந்தைகள், பெண்கள், நோயாளிகள் கடற்படைக் கப்பலுக்கு ஏற்றப்படுகின்றார்கள். நான்கு படகுகள் வேகமாக ஆட்களை ஏற்றி இறக்குகின்றன. இரண்டே நிமிடத்தில் பெரிய கப்பலை அடைகின்றோம். பொதிகள் ஏற்றி வரப்படுகின்றன. எல்லோருடைய கைகளிலும் இலக்கப்பட்டி கட்டப்படுகிறது என்னுடைய இலக்கம், 089. எட்டாம் நம்பர். உயர்த்தினால் ஒரேயடியாக உயர்த்தும், விழுத்தினால் ஒரே யடியாக விழுத்தும் என்று கேள்விப்பட்டிருந்தேன். இப்போதைக்கு கடற்படைக் கப்பலிலிருந்து

விழுத்தாது என்ற நம்பிக்கை மட்டும் இருந்தது.

எங்களுக்கு ‘ஓட்ஸ் சாதமும்’ பதனிடப்பட்ட பாலும் தருகிறார்கள். சத்தி எடுத்துக் களைத்துப் போனவர்கள் உட்கார்ந்திருக்க முடியாமல் ஆங்காங்கே சரிந்து கொள்கிறார்கள்.

கடலில் வெடிச்சத்தம் கேட்கிறது. சத்தம் வந்த திசையில் கிரான்ட்மா எரிந்து கொண்டிருப்பதைப் பார்த்தபோது ஒரு மாதிரி இருந்தது. அப்படி எல்லோருக்கும் இருந்திருக்க வேண்டும். அமைதியாக இருக்கிறார்கள்.

அதிகாரிகள் ஒவ்வொருவராக பதிவு செய்கிறார்கள். வரிசையில் நானும் நின்று கொண்டேன். இடுப்புப் பட்டி, மணிக்கூடு, மோதிரம், ஆபரணங்கள் மற்றும் தொலைபேசி சிம் அட்டைகள் இருந்தால் எடுத்து வைக்கும்படி

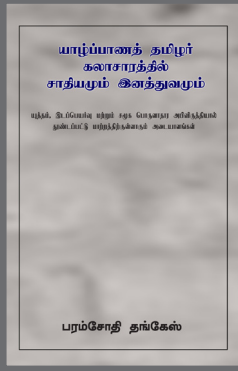
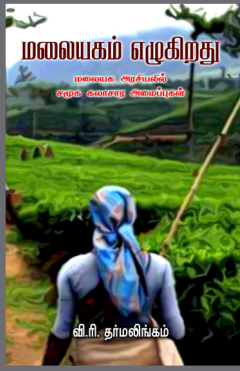

அதிகாரி கேட்கிறார். ஒவ்வொன்றாக எடுத்து வைக்கிறேன். விரலில் மோதிரத்தைக் காணவில்லை. ஒரு சென்டிமென்ட் உடைந்தது போல யிருந்தது. தண்ணீர் அள்ளி ஊற்றியபோது அது படகினில் விழுந்திருக்க வேண்டும்.

கலாக்காவைக் கண்டேன். அவரது இன்னொரு பையில் எனது சிறிலங்கா பாஸ்போட் இருந்தது. அதனை அழிக்க வேண்டும். அவரிடம் அவரது பையைக் கேட்கிறேன். “அதுகளை இனி ஏத்த விடமாட்டான் என்று நினைச்சு படகுக்கு அடியில போட்டுட்டன்..” என்றார் கலாக்கா.

திரும்பிப் பார்க்கிறேன். தூரத்தே கிரான்ட்மா விளாசி எரிந்து கொண்டிருக்கிறாள். நான் நாடற்றவனாக மிதந்து கொண்டிருக்கிறேன்.

எழுநா மன்றம்

எழுநா மன்றத்தில் அங்கத்துவராகும், உறுப்பினர் ஒருவர், ஓர் ஆண்டு முழுவதிலும் வெளியாகும் எழுநாவின் அனைத்து வெளியீடுகளையும் உடனுக்குடன் பெற்றுக்கொள்ள முடியும்.

தற்போதைய பருமட்டான குறிக்கோளாக ஓர் ஆண்டில், 12 புத்தகங்களும் 1 காலாண்டுச் சஞ்சிகையும் 1 அரையாண்டு அரசியல் கோட்பாட்டு ஆய்விதழும் எழுநா ஊடக நிறுவனத்தினால் வெளியிடப்பட உள்ளது. (எதிர்காலத்தில் வெளியீடுகளின் எண்ணிக்கை அதிகரிப்பு, அச்சச்செலவு அதிகரிப்பு மற்றும் அனுப்பு கூலிச் செலவு போன்றவற்றில் ஏற்படும் மாற்றங்களைப் பொறுத்து மன்ற உறுப்பினர்மைத் தொகை சில மாற்றங்களுக்கு உட்படலாம்.)

கூட்டுறவு முறைமையிலான இவ்வெளியீட்டு முயற்சிக்கும், இதனூடாக இம் முயற்சிகளின் பங்களாளர்கள் ஆவதற்கும் ஆர்வலர்களிடமிருந்து எழுநா ஆதரவு கோருகின்றது.

சந்தா விபரம் (வட அமெரிக்க, மேற்கு ஐரோப்பிய, அவுஸ்ரேலிய நாடுகளுக்கு மட்டும் ஆண்டுக்கு)

கனடா	100 கனேடிய டொலர்கள்
சுவிற்சர்லாந்து	90 சுவிஸ் பிராங்குகள்
அவுஸ்ரேலியா	100 அவுஸ்ரேலிய டொலர்கள்
ஐரோப்பா	75 யூரோக்கள்
ஐக்கிய இராச்சியம்	60 ஸ்ரேலிங் பவுண்டுகள்

குறிப்புக்கள்

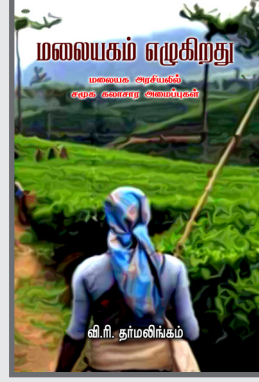
- ❖ ஆண்டுச் சந்தாவினை மீளப்பெற முடியாது.
  - ❖ புத்தகக் கழக அங்கத்துவம், அமைப்புக்களுக்கானது அல்ல.
  - ❖ எழுநாவின் ஒவ்வொரு வெளியீடுகளும், உறுப்பினர்களுக்கு உடனடியாக சேர்ப்பிக்கப்படும்.
- அவற்றுக்கான அனுப்புச் செலவு இலவசமானது.

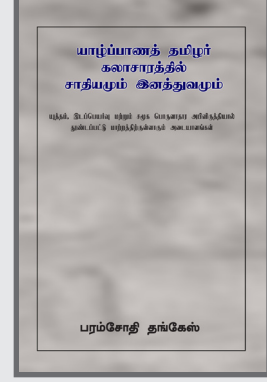
எழுநா வெளியீடுகள்

**கிளிநொச்சி
போர் நகரத்தின் கதை
தீபச்செல்வன்**

**மலையகம் எழுகிறது
மலையக அரசியலில் சமூக
கலாசார அமைப்புகள்
வி.ரி தர்மலிங்கம்**

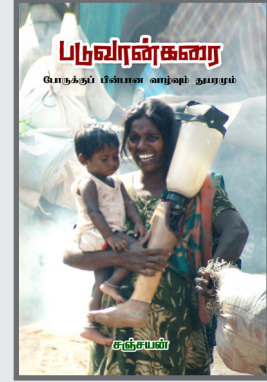
**யாழ்ப்பாணத் தமிழர்
கலாசாரத்தில் சாதியமும்
இனத்துவமும்
பரம்சோதி தங்கேஸ்**

**யுகபுராணம்
மே 2009 இற்குப் பிறகான
கவிதைகள்
நிலாந்தன்**

**பிரகீத்திற்காக எழும்
சந்தியாவின் குரல்
சுனந்த தேசப்பிரிய**

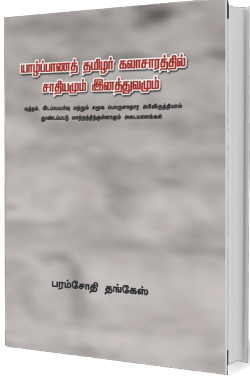
**படுவான்கரை
போருக்குப் பின்பான வாழ்வும்
துயரமும்
சஞ்சயன் செல்வமாணிக்கம்**

இதன் கீழே எழுநா வெளியீடுகளை உடனுக்குடன் நேரடியாகத் தபாலில் பெற
எழுநா மன்ற உறுப்பினராகுங்கள். மேலும் விபரங்களுக்கு

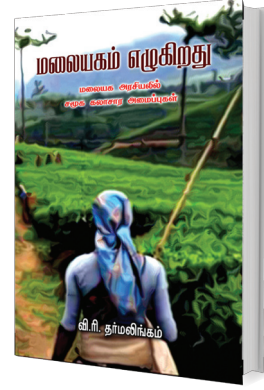
www.ezhunamedia.org
www.ezhunamedia.org/blog

2012 -2013 பருவகால எழுத்து

வெளிவீடுகள்

யாழ்ப்பாணத் தமிழர் கலாசாரத்தில்
சாதியமும் இனத்துவமும்
பரம்சோதி துங்கேஸ்

மலையகம் எழுகிறது
வி.ரி. தர்மலிங்கம்

படுவான்கரை
சஞ்சயன்

கிளிநொச்சி
போர் தின்ற நகரம்
திப்செல்வன்

யுகபுராணம்
ரிலாந்தன்

தலைப்பற்று தாய்நிலம்
மஞ்சள் வெடிவர்துன

கனடா,

ஐக்கிய இராச்சியம், நோர்வே,
பிரான்ஸ், சுவிற்சர்லாந்து,
அமெரிக்கா, அவுஸ்ரேலியா
நாடுகளில் கிடைக்கின்றன

பிரகீத்திற்காக எழும்
சந்தியாவின் குரல்
சுனந்த தேசப்பிரிய

இணையத்தில் வாங்க www.discoverybookpalace.com

| கனடா 0416 854 67 68 அருண்மொழிவர்மன் |

| ஐக்கிய இராச்சியம் 0791 555 54 58 பரணிதரன் 0750 687 43 55 சசீவன் |

அமெரிக்கா 0937 829 01 28 ரமணி கந்தையா | அவுஸ்ரேலியா 043 361 87 07 கோபி | சுவிற்சர்லாந்து 079 913 77 59 சயந்தன் |

பிரான்ஸ் 065 187 31 46 சதா பிரணவன் | நோர்வே 04 005 57 20 சஞ்சயன்

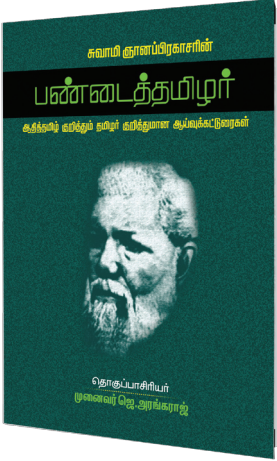

மட்டக்களப்பு வரலாறு
பூர்விக குடிகளும்
குமார தெய்வ வழிபாடும்
எ.வீஜயரெட்டண (வீஜய்)

தமிழ்ப்பாஷை
தமிழியல் ஆய்வும்
தத்தைவிடுதலு முதலான
பிரபந்தங்களும்
தி.த.சரவணமுத்துப்பிள்ளை

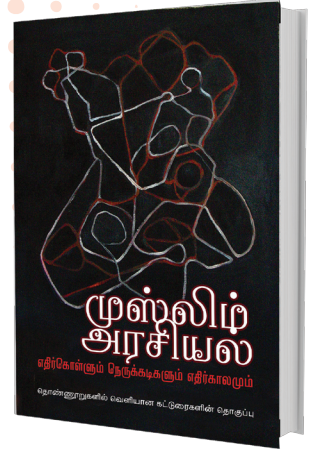

விண்
புதிய வெளியீடுகள்

பண்டைத்தமிழர்
ஆதித்தமிழ் குறித்தும் தமிழர்
குறித்துமான ஆய்வுக் கட்டுரைகள்
சுவாமி ஞானப்பிரகாசர்

முஸ்லீம் அரசியல்
எதிர்கொள்ளும்
நெருக்கடிகளும் எதிர்காலமும்

வெளியீடுகளை
கூணையத்தில் பெற்றுக்கொள்ள...
www.discoverybookpalace.com

தமிழின் அனைத்து முன்னணி வெளியீடுகளும் கிடைக்கும்
75,000 தலைப்புக்கள் : 500,000 புத்தகங்கள்

டிஸ்கவரி புக் பேலஸ்

எண் 6, மஹாவீர காம்பளக்ஸ், முதல்தளம்,
முனுசாமி சாலை, மேற்கு கே.கே நகர்,
சென்னை - 600078. தமிழ்நாடு. இந்தியா

Phone: +91 44 65157525 , Cell +91 9940446650
eMail: discoverybookpalace@gmail.com

புத்தக வெளியீடு, இலக்கிய சந்திப்பு நிகழ்வுகளுக்கு அணுகவும்